

Specimen literarium quo continentur tria Pindari carmina: Olympiorum II et VI, Pythiorum I

<https://hdl.handle.net/1874/10088>

Diss. Utrecht, 1875.
SPECIMEN LITERARIUM

QUO CONTINENTUR

TRIA PINDARI CARMINA

OLYMPIORUM II. & VI. PYTHIORUM I.

CUM PROÖEMIO ET ANNOTATIONE CRITICA
AC PHILOLOGICA.

QUOD,

FAVENTE SUMMO NUMINE,

EX AUCTORITATE RECTORIS MAGNIFICI

IODOCI HERINGAE, E. F.

THEOL. DOCT. ET PROF.

AMPLISSIMIQUE SENATUS ACADEMICI CONSENSU, ET NOBILISSI-
MAE FACULTATIS PHILOSOPHIAE THEORETICAE ET
LITERARUM HUMANIORUM DECRETO,

PRO GRADU DOCTORATUS

SUMMISQUE IN PHILOSOPHIA THEORETICA ET LITERIS HUMA-
NIORIBUS HONORIBUS AC PRIVILEGIIS,

IN ACADEMIA RHENO-TRAJECTINA

RITE ET LIGITIME CONSEQUENDIS,

PUBLICO AC SOLENNI EXAMINI SUBMITTIT

SIMON KARSTEN,

RHENO-TRAJECTINUS.

AD DIEM XXIV JANUARIJ MDCCCXXV, HORA XII.

TRAJECTI AD RHENUM,

EX OFFIC. JOH. ALTHEER.

VIRIS ILLUSTRISSIMIS,
GRAVISSIMIS, AMPLISSIMIS,
GYMNASII CURATORIBUS

ET

INSPECTORIBUS,

JOANNI VAN DOELEN,

J. U. D. CIVITATIS RHENO-TRAJECTINAE CONSULI,
ACADEMIAE CURATORI,

EVERHARDO REGNERO VAN NES
TOPARCHAE IN MEERKERK,

J. U. D. URBS RHENO-TRAJECTINAE SENATORI,

PETRO VERLOREN,

J. U. D. URBS RHENO-TRAJECTINAE SENATORI,

PHILIPPO GUILIELMO VAN HEUSDE,

PHIL. THEOR. MAG. J. U. ET LITT. HUM. DOCT.

ORDINI LEONIS BELGICI ADSRIPTO,

PHILOSOPHIAE THEOR. ET LITERARUM HUM. IN

ACADEMIA RHENO-TRAJECTINA PROFESSORI,

INSTITUTI REGII ARTIUM DOCTRINA-

RUMQUE TERTII ORDINIS SOCIO,

HENRICO SMITH,

DOCTRINAE CHRISTIANAE INTERPRETI

D. D. D.

AUCTOR.

P R A E F A T I O.

Postquam per quinque annos in hac Academia literarum doctrinaeque causa essem versatus, ante hoc ipsum biennium evenit, ut in florentissimo civitatis hujus gymnasio praeceptoris mihi munus a Curatoribus mandaretur. Quod cum lubens accepissem, tum magis etiam post intellexi, quam utilis mihi et fructuosa haec res obtigisset: quum me juvenem in tali statione viderem collocatum, in qua nec literarum copias, neque praeceptorum eruditissimorum consilia unquam desiderarem. Quo sane majorem mihi gratiam debere sensi, quorum beneficio tale mihi munus contigisset. Quamobrem quum studiorum meorum ratio a me postulareret, ut aliquid conscriberem, quo doctoris nomen consequerer, una cum ipso scribendi proposito, his etiam viris meum, qualecunque foret, opusculum inscribere constitui. Quod jam accipiam velim, ut memoriae animi et observantiae monumentum. De scribendi autem materie mecum cogitanti, varia se obtulerunt argumenta, quibus nec copia
ad

ad disferendum, nec gravitas deesfet: quae autem varietas ipsa me, ut fieri solet, impedivit, et propositum, aliis quoque muneris negotiis intervenientibus, aliquandiu retardavit. Sed quum Pindarum studiosius legere atque diligere coepissem, suasis Heusdius, vir clarissimus, ut in hunc ipsum industriam meam et laborem conferrem. Pindarum enim quamvis multi atque eruditissimi viri explicuissent, non tamen ita esse, in usum praesertim adolescentium, illustratum, quin copiosam atque elegantem exquirendi praeberet et disferendi materiam: in hujus igitur explicandis carminibus et illustrandis, virium mearum facerem periculum. Ad quod opus suscipiendum facile viri praestantissimi me impulsit auctoritas, ne ipsum quidem ab hoc negotio abhorrentem. Nam postquam Pindari carmina tractare coeperam, quo diligentius in legendo versabar, eo acriore incitabar ad legendum stimulo, propter divinam illam ingenii vim, qua legentis animus moveatur et veluti altius astollitur: admirabar sententiarum gravitatem, dictionis magnificentiam et venustatem, et generosum illum alsi pectoris sensum, quem sola ejus spirat poësis. Neque minus delectabar carminum argumento, quod ad ea pertinet Graecorum studia, quae nec aliunde petita, nec cum quibusvis populis com-

munia, sed domestica et Graecis paene propria fuerunt. Celebrantur in iis viri inter aequales suos nobilissimi et clarissimi, qui gloriae studio et aemulatione excitati de laudis principatu secum invicem concertabant. Cernimus adeo in his carminibus expressam illius aetatis imaginem, qua Graeci cum studiorum ingeniique vigore, tum virtute, potentia et splendore maxime excelluerunt. Haec animo consideranti nullum mihi argumentum magis quam hocce Pindaricum placuit. Itaque opus suscepti viribus quidem meis, ut, quod sentio, profitear, majus atque gravius: at suscepti tamen, studii scilicet ardori prorsus obsecutus. Maxime autem meo consilio conveniens videbatur, hoc opus ita describere, ut primum Pindaricae poëseos vim et rationem disserendo explicarem, quo tanquam aëtu in ipsa poëtae carmina legentes inducerentur. Ex his deinde tria elegi, quae eum aliorum iudicio tum meo sensu inter praeclearissima poëtae monumenta sunt collocanda, eaque explanare et annotatione illustrare institui. In numerorum versuumque ordine et descriptione Boeckhii rationem sum secutus: cujus atque Disfenii conjuncta cura et eruditio quantum his carminibus ornamentum attulerit, nec quemquam literarum studiosum latere puto, nec me, si vellem, praedicare deceat.

Ho-

Ilorum virorum aliorumque luminibus si quid ipse luminis ad Pindarum Graecasque literas illustrandas attulisse videar, studii mei et laboris fructum cepero sanequam uberrimum.

Jam, ut eo veniam, quo dudum mea tendit oratio, ad vos me converto, Heusdi et Goudoeveri, Viri Clarissimi! quorum eruditioni et humanitati post patrem meum, virum optimum et doctissimum, plurimum debere me sentio. Quodnam igitur officium vel dulcius mihi vel honestius esse possit, quam eam me gratiam, quam dudum vobis habeo semperque sum habiturus, nunc testari et palam profiteri. Nulla sive jucundior unquam mihi erit recordatio, quam praeteriti temporis illius, quo cum utriusque vestrum, tum tuis etiam, Cl. Heusdi, Pindaricis et Platonicis interesse mihi contigit lectionibus sermonibusque; quibus, si quid in me inesset pulcri, veri honestique studium, id excitastis et aluistis. Hoc igitur scriptum, vestra auctoritate confectum, vobis sit et grati animi pignus et documentum mei in literas, quibus me inbuistis, studii et amoris. Quae ut, vobis auctoribus, diu in hac Academia floreat, et patriae et humanitatis causa opto atque precor.

PROÖEMIUM.

Quamquam ea est apud Graecos principum poetarum copia et praestantia, ut eorum paene nullus sit, quin suis et dotibus se commendet et laudibus floreat, habet tamen alius alio majus ingenii lumen majoremque existimationem et nominis celebritatem. Horum autem in primis Pindarum excellere, cum omnes, qui ejus carmina legerunt, consentiunt, tum vero antiquorum facile probat auctoritas: ut, si scripta ejus omnia nobis periissent, nemo tamen principum loco eum ponendum esse dubitaret. Ecquis enim, excepto Homero, poeta fuit, qui majore, cum apud aequales existimatione et celebritate, tum apud posteros laude et admiratione floruerit, quam Pindarus? quippe qui, dum vixit, non modo regum et principum sua aetate hominum familiaritate et hospitio usus est, sed etiam a civitatibus et populis tanquam vates divinus summis honoribus et praeclarissimis muneribus ornatus. Post mortem vero memoria ejus cum statuis, tum, quod majus est, maxima posteritatis veneratione

est consecrata. Cujus rei illustre exemplum prae-
bet illud, quod de Alexandro Macedone memo-
rant: qui cum Thebas vastari et funditus everti
jussisset, in communi totius paene urbis ruina Pin-
dari aedes incolumes servari voluit; quod factum
dubites utrum magno rege dignius, an divino
poëtae gloriosius fuerit (1). Nec minus honorifica
sunt scriptorum testimonia ejus nomen laudantium,
in quibus acerrimi illius poëtarum censoris, Plato-
nis, qui saepius ejus dictis utitur, et inter excellen-
tes poëtas Pindarum praecipue memorat (2). Er-
go si tam praeclarum illorum judicium de hoc poë-
ta fuit, quidni nos, qui antiquitatis tanquam
oraculi vocem sequimur, pari eademque qua
Graeci veneratione et studio Pindarum colamus et
diligamus?

Hujus igitur carmina tractaturi, prius quam ad
rem ipsam accedamus, tanquam in aditu nonnulla
monere juvat, cum de ipso Pindaro, tum de poë-
fos genere, quo in primis celebritatem est nactus.

Aetas illius in ea incidit tempora, quibus sum-
mus Graecorum, vigor ac vis incorrupta censetur.
Etenim et maturitate ingenii et aetatis adhuc flore
vigebat, quum Xerxes Graeciae bellum inferret (3):
quae

(1) Plutarch Alex. Cap. XI. fin. Aelian. Var. Hist. XII. 7. Dion. Chryost. de Regno Or. II. p. 25. cf. Schreider. Pind. fr. p. 25.

(2) Menon. p. 81. A. cf. Groen van Prinsterer, in doc-
tâ disput. qua continetur Platonis Profopographia, p. 34.

(3) Teste Diodoro Sic. T. I. p. 425. ed. Wesfel. Quo
ip.

quae quidem aetas, ut immortalis fortitudinis ac
militaris prudentiae laude, ita non minus literarum
studiis et ingeniorum lumine fuit illustris. Natus
autem et educatus in principe Boeotiae civitate,
Thebis, pervulgatum illud et inveteratum in Boeö-
torum nomine inertiae probrum (4) quasi sua inge-
nii excellentia delevit. Quamquam haec tamen fuit
reliquorum potius Boeötorum, quam Thebanorum
propria labes: quippe qui nec caeteras artes hu-
maniores neglexerunt, et musicen ac saltationem
studiose in primis tractarunt. Iisdem artibus mature
institutus est Pindarus, in musicis doctore praefer-
tim usus Lafo Hermionenfi, qui gloria in hoc
genere maxima fuit (5). Quo studio illis animus
informatus, et ad sensuum alacritatem et sublimita-
tem excitatus, mox ad lyricam poësin se appli-
cuit. Hoc in genere plures eadem illa aetate florue-
runt poëtae, in primis Simonides et Bacchylides;
poëtria item Corinna, quorum vel praeceptis, vel
exemplis instructus et aemulatione incitatus, tam
longe prae omnibus et superioribus et aequalibus
evolavit, ad tantumque se evexit laudis fastigium,
ut

ipso anno natus sit Pindarus, quo mortuus, non plane
liquet. Inquisiverunt hac de re VV. DD. quos citat
Harles. ad Fabric. Biblioth. Gr. L. II. C. XV. T. II. p.
59, tum Böckh. Proöm. ad Pindari Ed. T. II. p. II.

(4) *Βολωνίας ὄν.* Vid. Pind. Ol. VI. 90.

(5) Teste Thoma M. Vita Pind. De eo disferuit Btl.
rett. Mem. Acad. Inscr. T. XV. p. 324. sqq. et Böckh.
Proöm. ad Metr. Pindari, T. II. P. II.

ut omnes una voce, una sententia principatum in lyrica poësi Pindaro detulerint.

Hujus autem poëseos ingens semper fuit apud Graecos honos et celebritas. Solebat enim non modo in privatis hominum circulis, festis, epulis, conviviiis, tanquam gaudii comes, adhiberi; verum, ut plurimae artes humaniores, ita haec quoque in hominum frequentia publicisque rebus maxime viguit. Cujus quidem vis et ratio quo melius perspiciatur, age, in antiquiora Graecorum tempora recedamus.

Graecorum cum tale esset ingenium, quod juvenili alacritate et mobilitate vigeret, cumque his esset acer decori venustique sensus conjunctus, non miremur profecto, ut reliquas, quae ad corpus movendum et sensus acuendos mulcendosque pertinerent artes, sic in primis musicen, cantum et saltationem maximopere eorum studiis expetita, et ingeniis exulta fuisse. Itaque hae artes antiquissimo jam aevo in Graecia exsisterunt; eas autem fovit maxime et aluit Deorum religio: quandoquidem in sacris praesertim, tam ad Deorum honorem, quam ad festorum suavitatem et hilaritatem, musicam et saltationem usurpabant. Hinc elegans illa apud Platonem fabula: Deos ad humanos labores sublevandos vitamque exhilarandam, Musas earumque ducem Apollinem et Bacchum in terram demisisse, qui festa et choros instituerent, et cum hominibus una celebrarent (1). Res ita

se

(1) Plato Legg. II. Cap. I. et 9. ed. Ast. p. 653. et 664

se habuit. Festis diebus cum magna hominum multitudo confluisset, pueri et puellae non minus forma quam habitu decori, ad vocis et citharae cantum variis modis se moventes et saltantes, choreas agitabant. Chori hujusmodi Homerus praebet imaginem, in Achillis clypeo, ut fingit, expressam:

ἔθρα μὲν ἦθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιοι

ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

Deinde poeta illorum vestitum et ornatum, tum etiam pedum motus, velocitate et arte mirabiles, describit: interim vero

ἐμέλλετο θεῖος ἀοιδός,

Φορμίζων* δοῖά δὲ κυβιστηῆρε κατ' αὐτούς,

μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνευσεν κατὰ μέσσους (2).

Hi *κυβιστηῆρες* illud videntur egisse, ut scorsim a choro, variis manuum, pedum, totiusque corporis motibus ea, quae canerentur, referrent et imitando exprimerent. Quem morem postea exultam etiam in nonnullis saltationis generibus, praecipue in modo *hyporchematico* dicto, usurpatum videmus (3). Chori illi praecipuum erant festorum ornamentum. Celeberrima, ab antiquissimo inde aevo, fuerunt festa in insula Delo Apollini

con-
664 sq. Steph. Iisdem locis ex ipsa humanae naturae ratione ludorum et festorum ducit originem. Platonicam sententiam explanavit et illustravit Cl. den Tex, Disput. de vi Musices etc. p. 47-52. cum Animadv. ad calcem libri subjectis.

(2) Homer. Iliad. Σ. 593-606.

(3) Vid. Luciani et Athenaei loca, sp. Böckh. de Metris Pind. III. 13. p. 270.

consecrata, quae suavi et nativa ratione Homerus descripsit. Jones in his festis congregati *δρυγυθῶ καὶ ἀοιδῶ* Deum delectant: admirabiles vero sunt Deliae puellae, *Ἐκατηβελέτας θεόαπναι*, hymnos celebrantes, et eo in primis excellentes, quod omnium hominum fonos ita canendo imitantur, ut vocem quisque suam sibi agnoscere videatur (1). Itaque jam ante Homeri aetatem chori apud Graecos invaluerunt, unde illam vitae humanae imaginem hic ad Deos etiam transtulit (2). Praeter choros usurpari etiam solebant pompae, i. e. chori processiones, sive aliis causis, sive ut honoris et solennitatis gratia aliquem ludentes prosequerentur: qualis est pompa illa nuptialis, quae in *Scuto Herculis* describitur. Pingit poeta urbem celebrem, in qua vespere, ardentibus facibus, mulierem in curru sedentem ad maritum chori deducunt ludentes et hymenaeos celebrantes. Eodem autem loco inducuntur juvenes *κωμίζοντες*, qui ad tibiam saltantes, canentes, ridentes, procedunt:

πᾶσαν δὲ πόλιν θάλλαι τε χοροὶ τε

ἀγλαΐαι τ' εἶχεν (3).

Apparet ex his, quanto studio musica, cantus, saltatio, quae artes quasi cognatione inter se continen-

(1) Homer. H. in Apoll. vs. 147-164. quem locum illustrat Thucyd. III. 104.

(2) H. in Apoll. 188. sqq. cf. II. A. 603.

(3) Scuto H. 272-285. Pompa nuptialis [describitur quoque ab Homero II. Σ. 492-6. cf. Pindarus Pyth. III. 16. sqq.

nentur, olim fuerint in Graecia celebratae: adeo, ut non solum in privatis circulis domesticisque gaudiis, sed multo magis in publicis coetibus et festis vigerent.

— Neque posteriore aevo chori et pompae evanuerunt, sed cum aliis temporibus et locis, tum praecipue diebus festis, ad Deorum heroumque honorem in nullis non paene civitatibus institutis, manserunt: ut v. c. Sicyonii in Adrasti honorem choreas ducere solebant (4). In Attica ad hunc morem honesti pueri mature informabantur; ne in civitate deessent, qui in festis publicis venuste et suaviter hoc officio fungerentur (5). Atque idem in aliis civitatibus, celebrioribus praesertim, factum esse, cum e scriptorum indicis effici (6), tum probabili quoque conjectura colligi potest. Quippe ut ad bellum et arma milites, sic ad sacra et festa choros instructos et paratos adesse oportuit: quidni autem pueros ad id instituisent, si quidem nec levis haec esset exercitatio, nec officium illud humile, sed honestum potius et laudabile haberetur?

Jam hoc fuit veluti theatrum, in quo lyrica poësis praecipue, et quasi suo lumine niteret. Quo
thea-

(4) Herodot. V. 67.

(5) Vid. Cl. den Tex, l. l. p. 15.

(6) Ut e Platone Legg. II. Cap 10. pr. ubi Clinias Cretenus, de se et de Lacedaemoniis loquens, dicit, non pliam se nosse ἄδην, ἢ ἢν ἐν τοῖς χοροῖς ἐπαύουσαν εὐνήθεος αἰδέσθαι γὰρ ἔπειτα

theatro quodnam tandem esse potuit illustrius et praeclarius, quum, in maxima spectantium celebritate et expectatione, ipse tanquam divinitus missae auspiciis et festa instituerentur, et hominum animi vel Deorum religione et veneratione, vel gaudio et hilaritate commoti et excitati regerentur. Haec animo intuentes, facile percipiemus, lyricam poesin, ut antiquitate, specie et majestate nobilem, ita non minus ingenii vi et sublimitate fuisse insignem. Nam quod Graeci praeclare praedicant, non humanam rem, sed divinam esse poesin, neque poetas ipsos humana arte et ingenio, sed divini numinis Musarumque spiritu et afflatu commotos et impulsos carmina fundere (1), id praesertim de hoc lyricae poeseos genere valet, in quo illud divinitatis lumen maxime elucet. Talis est ejus indoles atque habitus, ut, quidquid vulgare, humile, invenustum sit, ab ea prorsus abhorreat; contra sublimitas, magnificentia, splendor, venustas in ea unice dominantur. Narrationes, descriptiones, imagines nitidissimis coloribus illustratae; sententiae cum impetu, tanquam tela, emissae, quarum vim atque ordinem interdum sensu magis percipere, quam ratione perspicere et intelligere possis; dicitio denique ita luminibus, tropis,

fi-

(1) Hanc sententiam scripto exposuit quondam Democritus, teste Cic. Or. II. 46. Divin. I. 37. tum Plato, Legg. III. 682. A. Jon. 533. E. 534. Phaedr. 245. A. alii. Hinc vocabulum *θεοεισασμός* de Poëtis usurpatum.

figuris ornata et illustrata, ut a caeteris poëseos generibus facillime possit discerni.

Poëseos magnificentiam auget et extollit rhythmus et harmoniae vis: utriusque sensu cum ipsius poëtae animus movetur, et quasi ad altius evolandum incitatur, tum etiam audientes deliniuntur, et in ejusdem divinitatis communionem evehuntur. Alterum eorum est cantus, alterum saltationis veluti parens (2): ex quo intelligitur, has artes non tantum more et instituto, sed ipsa natura fuisse cum poësi conjunctas. Et cantus quidem continebatur praesertim vocis modulatione, quam fidibus et tibiis adjuvabant. Saltatio autem, non illa tantum variis pedum motibus, sed manuum quoque et vultus, totiusque corporis actione et gestu ad carmina accommodato constabat. Itaque tres illae artes, poësis, musica, saltatio, tamquam tres Gratiae, mutuo complexu inter se ita erant conjunctae, ut naturali cognatione contineri, et mutuo consensu conspirare viderentur. Ex quo quidem consensu et harmonia, nemo est quin videat, quam praeclarum et excelsum quid existere debuerit, quod audientium simul et spectantium sese in animos insinuans, cum voluptate eos mulceret, tum communi omnes ardore impleret, et sublimitate extolleret.

Haec

(2) Discrimen harmoniae et rhythmus ostendit Plato, Legg. II. 665. A. τῆ δὲ τῆς κινήσεως τάξιν ἁρμονίᾳ ἔνομον ἢ, τῆ δ' αὖ τῆς φωνῆς. — ἁρμονίᾳ ἔνομον προσαγορεύουσι.

Haec universe de illo lyricae poëseos genere, quod cum choris erat conjunctum. Hujus autem, pro rerum, temporum et locorum diversitate magna quoque fuit varietas. Nam quo magis haec poësis una cum musica et saltatione celebraretur et excoleretur, eo magis et carmina et chori variari coeperunt. Unde plura orta sunt genera, singulis singula auctoribus, sive certis et cognitis, seu obscuris et incertis tributa: Hymni, Paeïnes, Dithyrambi, Hyporchemata, Threni, Encomia, Epinicia, alia. Horum alia dignitate et gravitate, alia fervore et audacia magis cernebantur; alia erant laetiore et hilariore, alia magis tristi et flebili modo conformata.

Hujusmodi igitur carmina ex vario genere plurima Pindarus protulit: in quibus nonnulla etiam fuerunt, quae non a choris, sed a singulis aut pluribus, vel aspa voce, vel ad musicos sonos canebantur: quae tamen nunc omittimus. Cum autem haec carmina maximam partem ad sacra et festa solennia pertinerent, non miremur profecto, una cum istis carminibus etiam Pindari nomen omnium ore fuisse celebratum: quo etiam factum est, ut inter omnes lyricos unus ille maxime nobilitatus, et tanquam sacer Musarum et Apollinis antistes cultus et honoratus sit. Ac sane, si quisquam alius, hoc nomine Pindarus appellari meretur, qui etiam in templo Apollinis Delphico, sellam publice positam habuit, in qua sedens carmina in Dei ho-

honorem funderet (1). Nec minor ille honos fuit, quod Apollinis nomine Pythia jusfit, de Theoxeniorum epulis portionem Pindaro assignari; qui honos etiam ad ejus posteros propagatus est (2).

Sed quo major illius laus et praestantia fuit, eo magis dolemus, ex tanta carminum sylva maximam partem sive fortunae casu, seu hominum negligentia intercidisse. Integra servata nobis sunt Epinicia, i. e. carmina solennium ludorum victoriis celebrandis comparata; quae carmina merito inter primaria Graecarum literarum monumenta habentur. Et vero talem locum ea obtinere, quis dubitet? Sive enim ipsius poetae et ingenium et aetatem, qua vixit, cogitamus, maxima horum nobilitas, vigor, praestantia: sive illorum carminum rationem consideramus, sunt ea fere unica ex sacro illo et augusto carminum genere monumenta, quae ad nostram aetatem pervenere; sive eorum argumentum attendimus, ductum illud est ex iis Graecorum studiis et institutis, quibus nihil clarius, nihil nobilius antiquitas habuit. Continent autem uberrimam rerum plurimarum et cognitione dignissimarum copiam, quae vel mythologiae, historiae, antiquitatis, vel grammatices, musices, rhythmici aliarumque doctrinae partium studiosis sua-

(1) Pausan. X. 24. p. 258.

(2) Haec de re vid. Böckh. Proöem. ad Pind. T. II. P. II. p. 17; de Theoxeniis praeterea etiam Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 63.

suavisimum et exquisitum praebent pabulum, quo ingenia alantur et exhilarentur.

Neque tamen dubito fore, qui mirentur, quomodo ludorum victoriae, et privatorum hominum laudes fatis amplam et dignam poësi praebuerint materiem, in qua tractanda versaretur. Certe, si e nostrorum temporum ratione, de Graecorum rebus judicetur, totum hoc negotium leve et contemnendum potius, quam magno viro dignum et praedicandum videatur. At quis principem poëtam putet, tam sublimi modo, tam grandi voce ludorum victores fuisse celebraturum, nisi maximus eorum splendor et gloria fuisset? Quo rectius igitur de Pindari carminibus existimemus, nobis cum alia, tum praecipue festorum illorum atque certaminum natura et origo indaganda: quod paucis hoc loco declaremus.

Si in Graecorum vitam, consuetudinem et mores intuemur, eaque cum nostris temporibus comparamus, maxima omnino apparet utrorumque diversitas. Nos quidem postquam a teneris domi educati, ac deinde alius alia arte vel doctrina, qua vitae vel praesidium vel ornamentum pareretur, instituti et formati sumus, virilem ingressi aetatem, reliquum vitae tempus, plerumque intra domesticos parietes, in privato cognatorum, fidalium, amicorum coetu et consuetudine ducere solemus. Alia Graecorum erat vita. Quam primum ex ephēbis excesserant, e domesticis cancellis in publicum, tamquam ex umbra in lucem prodibant, ut
in

in media civitate hominumque frequentia versarentur, ac paene habitarent. Causa hujus rei ex ipso ducenda videtur Graecorum ingenio, quod erat tale, ut societate, aemulatione, contentione, hilaritate vigeret. Hinc multiplices illi hominum coetus, vel rerum publicarum, vel sacrorum, vel delectationis causa instituti. Nulla paene in universâ Graeciâ civitas fuit, quin statis temporibus ludos ageret, ad quos non solum civibus, sed e quacumque fere Graeciae parte hospitibus aditus pateret. Ne reliquas enumerem civitates, unae sufficiant Athenae, oculus totius Graeciae, quae ut auctoritate, cultu et opibus, ita non minus festorum frequentia et celebritate excelluerunt: ut merito, suam praedicans civitatem, dicat Isocrates, eam non statis temporibus, sed perpetuo πανήγυριν haberi (1). Praeter hos ludos singulis proprios civitatibus, notissimi sunt solennes illi, et universis Graecis communes, Olympici, Pythii, Nemaeci, Isthmici, qui tanto fuerunt splendore, ut nihil posset celebrius esse, nihil illustrius. Quod quibus rationibus factum sit, ut appareat, age, ad ipsorum ludorum respiciamus originem.

Constat ex historia, antiquissimo et rudi adhuc aevo, homines, praesertim aris in Deorum honorem exstructis sacrisque institutis, in haec loca sensim paulatimque se congregasse, nonnullos in locis

(1) Panegyri. Cap. XII. fine. Cf. Periclis verba ap. Thucyd. II. 38.

cis vicinis sedes suas collocasse; mox quoque, invalescente hominum copia et studiis, communia festa certis esse temporibus illic instituta, quibus homines inter ipsos conjuncti, et a separata atque inertī vita, ad societatem, cultum et humanitatem fuerunt deducti. Atque nihil certe ad excitanda et evolvenda hominum studia his festis esse efficacius potuit. Qui hic aderant omnes, cum religione et pietate imbuti, tum gaudio et hilaritate remisī et effusi, tum mutua quoque erant benivolentia et animorum conspiratione conjuncti: cuncti una sacrificabant, una celebrabant convivia, una summis vitae deliciis frui, studiisque suis indulgere gestiebant (1). Quid quaerimus? Ludi prope Deorum aras conditi, certamina instituta, praemia certantibus proposita. Exemplum ejus rei illustre de-
nuo nobis offerunt Delia illa Apollinis festa, ab Homero celebrata. Jones ibi congregati, praeter caetera, etiam pugilatione (πυγμαχία) inter se concertantes, Deum delectant (2): quod fuit antiquissimum et nobilissimum certaminis genus. Ex hoc autem univēse possumus de ludorum origine et natura judicare. Ut enim Delia haec certamina Apollini, sic reliqua fere omnia alia aliis fuerunt Diis consecrata, Quam nobilis Olympiae Jovis religio (3), cui ludos et festa Olympia olim ab Hercule

(1) De sacrorum vi disferentem vide Cl. van Heusde, Diatribe in Civit. Ant. initio.

(2) H. in Apoll. 149.

(3) De Olympia sic Strabo VIII. Cap. III. §. 30. ed.

cule fuisse dedicata, veterum traditiones testantur? Non minor Pythone (unde Iudi Pythii cognominari), Apollinis fuit religio et celebritas: a quo populi et reges et omnes, quicumque in incertis rebus et turbidis essent, consilia expetebant (4). Si ipsi igitur Dii ludorum praesides et arbitri habebantur, quis miretur maxima celebritate et gloria eos inter omnes Graecos invaluisse?

Cum religione ipsorum studia conspirabant. Quippe nullas artes Graeci studiosius tractarunt, quam eas, quae nervorum intentione, membrorumque motu, et omnino corporis exercitatione continentur. Cujus rei cum in traditionibus, tum in Homeri carminibus, antiquissimis et illustrissimis Graecorum ingenii morumque monumentis, exempla et testimonia haud profecto defunt. Heroës, qui celebrantur, maximo sunt corporis robore, velocitate, agilitate, arte, dexteritate insignes. Equis, armis, eursu, lucta, pugilatu, sagitta, jaculo, disco, his exercitationibus et in otio se exercere, et festis diebus publice, propositis praemiis, inter se concertare solebant (5). Studia haec a majoribus accepta posteriores non neglexerunt, sed summo potius ea ardore coluerunt. Pueri statim, post-

Siebenk. τὴν δ' ἐπιφάνειαν ἔσχει ἐξ ἀρχῆς μὲν διὰ τὸ μακρῶν τῶν Ὀλυμπίων Διός. κ. τ. λ.

(4) Cf. Ennii vs. apud Cicer. Or. I. 45.

(5) Homerus Iliad. B. 773. sqq. †. 257. sqq. Pindar. Ol. X. 72. seqq.

postquam corporis vires se exferere coeperant, in publica gymnasia et palaestras deducebantur, ubi eas acuerent et corroborarent; mox adulti et jam aetate perfecti, ab his exercitationibus non remittebant, nec ante extremam paene senectutem deponerent: potentes, humiles, eruditi, indocti operam iis dare solebant (1). Nimirum has artes, quas gymnastica complectebatur, non modo ad robur et velocitatem, sed et ad formae speciem, et ad valetudinem tuendam, augendam, firmandam, totiusque omnino corporis habitum perficiendum optimas esse opifices arbitrabantur. Quid, quod philosophi, praecipue Plato, gymnasticam maxime laudant et commendant, non corporis gratia, sed ipsius mentis, quam hac arte ad masculam vim, vigorem et fortitudinem conformari et corroborari statuerunt; contra, eam neglectam, ad muliebrem imbecillitatem et mollitiem delabi et infringi iudicant (2). Quamobrem haec studia, quae parum hodie coluntur, tantum aberant, ut Graeci negligerent aut contemnerent, ut gloriosum potius in iis excellere haberetur. Honos excitat aemulationem: atque hujus item ardore maxime Graeci incaluerunt: quorum ingenio hoc fuit a natu-

(1) Ita e Philosophis Pythagoras, Socrates, Plato fecerunt. Vid. Cl. den Tex, *Disf. de vi Musices etc. Animadv.* p. 128. item Empedocles, teste Athen. I p. 3. De re ipsa vid. praesertim Lucian. *Gymn.* Cap. 24. T. II. p. 905. ed. Hemst.

(2) Exposuit hanc sententiam praecipue de *Rep.* III. p. 410 sq.

tura datum, ut quidquid honestum, quidquid laudabile haberetur, in eo excellendi summa esset omnium concertatio, et quisque sibi studiorum normam proponeret Homericum illud:

αἶψα κίριθεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων (3).

Ne vero levium viliumque fuisse hominum ista certamina putemus. Viri inter omnes clari, spectati, nobiles in arenam descendebant, ut victoriae palmam quaerent: imo reges etiam et principes equos et currus illuc mittebant, quos vel ipsi vel per cognatos, amicos aut ministros suos agentes, splendore, dexteritate et equorum flore inter omnes eminere omniumque movere admirationem studebant. Quodsi ipsa consideramus certamina, erant sane illa, si quidquam aliud, laboris et periculi plena. Quippe dum inter se summo conatu, summa nervorum intentione contendunt, et alter alterum velocitate, robore, agilitate superare nituntur, ecce! alii pugnis et plagis contusi, alii curribus ejecti et prostrati, fractis membris, viribus exhaustis, atque semianimes adeo auferuntur (4): in his quippe omnibus levia et facilia contemnentes, ardua et difficillima pulcherrima habentes et praeclarissima (5).

Vic-

(3) Iliad. 2. 208.

(4) Hujus rei exempla exstant apud Homer. Iliad. 4. 391. sqq. 685 - 700. et deinceps passim. Virgil. Aen. 425 - 472. de curuli certamine Pindar. Pyth. V. 34. et 46. sqq. Pugilum certamen egregie depinxit Theocr. Idyll XXII. 80 - 130. Apoll. Rhod. II. pr.

(5) Quod in Graecorum est proverbio: χαλεπὰ τὰ κελὰ Plat. Crat. 257. E. cf. Ast. Commentar. in Plat. de Rep. p. 494.

Victoriae autem quamvis vile esset praemium, corona ex lauri, oleastri, aut alius arboris fronde decerpta, at gloria summa habebatur. Scilicet non aurum, non ebur, non res pretiosae, sed cunctae Graeciae plausus, optimi cujusque approbatio, amicorum et propinquorum gratulatio, laudes et honores amplissimi, haec erant laboris exantlati solamina, haec victoriae munera. Nec mirum. Corona enim simul et virtutis praemium et divini numinis donum habebatur. Quid ergo tali victore, Olympionicâ potissimum, praeclarius et beatius, praefertim si cum victoriae laude juventutis vigorem formaeque speciem conjungeret:

ὄρατος ἔων καὶ καλὸς κόλλισά τε βέβαια (1).

Memorable est in hanc rem quod Diagorae Rhodio, Olympionicae nobili, qui ejusdem laudis patrimonium filiis tradiderat, accidisse ferunt. Nam cum duos aliquando filios victores Olympiae vidisset, eum a Lacedaemonio hac gratulatione acceptum esse tradunt: Morere, Diagora: non enim in coelum adscensus es (2)! Nec similia defunt poetarum praeconia, quibus humanae felicitatis fastigium victores attigisse praedicant.

Tanta cum esset illius gloriae amplitudo, non angus-

(1) Pindar. Ol. IX. 101. De victorum gloria vid. Lucian. Gymn. cap. X. T. II. p. 889. sq. ed. Hemsterh.

(2) Cic. Tusc. Qu. I. 46. Res varie a scriptoribus narratur. Vid. Davis. ad Cic. l. l. Böckh. ad Pind. Ol. VII. Explicat. p. 166. pr.

gustis finibus, non privata ipsius victoris laude continebatur, sed latius se diffundens ad cognatos, propinquos, tribules, totam denique victoris patriam pertinebat.

Nam quod egregie Plato dixit, non sibi solum homines esse natos, sed partem parentibus, cognatis, amicis, partem patriae debere (3); atque cives omnes, ut membra corporis, sic civitatis esse partes, cum ea quasi cognatas et cohaerentes (4): haec sane fuerunt antiquarum ingenio civitatum profus consentanea. Ut cives pro patriae incolumitate et gloria omnia faciebant et ferebant, omnia ei gratificabantur, ejusdemque se et salute erigi et casu affligi arbitrabantur: sic patria quoque civis cujusque et damna atque injurias tanquam sibi illatas vindicabat, et prosperitatis et gloriae illorum tanquam suae et propriae se participem sentiebat. Itaque Olympionicae honos in gloriam redundabat totius civitatis, qua cuncti cives laeti se efferebant, publicisque victorem muneribus et privilegiis honorabant (5).

Jam vero hae victoriae quantam praeberent
gaut-

(3) Plato ad Archytam Epist. IX. p. 358. unde expressit Cicero. Off. I. 7. Fin. II. 14.

(4) Rep. V. c. 10. p. 462.

(5) Hinc victores dicuntur *εὐφραστὴν τῆς πατρίδα*. Simonid. LXVII. Anai. Brunck. T. I. p. 139. Pind. Nem. XI. 20. sq. Quantis honoribus et praemiis ornarentur a civibus, docet Paschal. de Coron. Lib. VI. impr. cap. 7. et 8. cf. Muret. V. L. XV. 7.

gaudio et hilaritati copiam, quales item poësi opportunitates, nemo non videt. Scilicet, certaminibus peractis, mos erat, ut vespere victores, cognatis, amicis vel civibus prosequentibus, solennes pompas ad Deorum aras gratiarum agenda- rum causa ducerent, comissationes agerent, epulasque in vicinis locis ad id, ut videtur, destinatis celebrarent (1). Totus resonabat locus vocis et citharæ cantu, cum amici et propinqui solennibus cantilenis et scollis victorem honorarent (2). Mox e ludis domum redeuntibus novæ pompæ, religiones, epulæ, comissationes, quæ plerumque maximo apparatu, tota civitate spectante et gaudia celebrante, agitari solebant. Atque hæc potissimum scena erat, in qua illa, de quibus agimus, carmina agebantur. Publicis enim his locis, sive in pompa aut comissatione, seu super epulas celebrabantur a choris, quorum hoc erat officium (3). Nonnumquam, præsertim in illustrium virorum laudibus, non unus, sed plures poëtae carmina proferebant, et inter se laudando victore concertabant.

Cu-

(1) De solenni hoc more vid. Pindar. Ol. IX. init. Ol. VIII. 9. Böckh. Explic. ad Ol. IV. p. 143. Olympiæ locum fuisse epulis destinatum indicat Pindar. Ol. XI. 45. (X. 57. ed. Heyn.) ad q. l. Böckh..

(2) Ductum e Pindari Ol. XI. 79. (Ol. X. 92. Heyn.) *Ἀσίδυρο δὲ κ. τ. λ.* solennis quaedam Archilochi cantilena memoratur ab ipso Pindaro Ol. IX. init.

(3) Hinc carmina hæc appellantur *κόμμοι, ἐγκόμμοι*. Vid. erudit. Thiersch. Proem. ad Pind. Vers. Germ. p. 114. sqq.

Cujusmodi poetarum et musicorum certamina festis diebus satis celebria apud Graecos fuerunt (4).

Haec igitur carmina quam illustrem olim tenuerint locum, ex iis, quae adhuc diximus, facile efficitur. Quanta enim ludorum et victoriarum, tantus erat horum carminum splendor et quasi amplitudo: ut non modo privatarum, sed etiam publicarum rerum, non hominum, sed Deorum essent ornamenta. Unde recte illa videntur, nomine ab eloquentia ducto, *Panegyrica* posse appellari: et sane, quae de harum orationum argumento Dionysius Halicarnasaeus praecepit, admirabile est dictu, quantopere cum Pindaricis carminibus congruant (5). Itaque sponte intelligimus, quam late hic patuerit campus, quamque multas praebuerit poetis laudandi canendique vias: qua de re paucis exponamus.

Primum poetae laudibus propositi sunt Dii, tam ludorum praefides, quam patrii: ad Deos quippe majorum rerum omnium et initium et exitum Graeci referebant. Porro celebrandi victoris majores, quos plures ab antiquissima aetate et nobilissima origine, ut ab Hercule, Cadmo, Theseo, a Jove etiam aliisque Diis aut Heroibus flu-

(4) Ne de Tragicorum certaminibus dicam, hujusmodi fuere Rhapsodorum certamina, memorata ab Herod. V. 67. Athenaeo, XIV. p. 620. C. Platon. Jon pr. Lyricorum certamina ab ipsis saepius memorantur, ut Simonid. fr. LVII. (Anal. Br. T. I. p. 137.) Bacchyl. XIX. (ibid. p. 153.) Anacr. Hymn. Apoll. fragm. I. pr. al.

(5) Dionys. Hal. in libello, qui Τέχνη inscribitur, inst. T. II. p. 33 Sylb.

studebant repetere; adeo autem seduli et curiosi fuerunt in familiarum originibus inquirendis et praedicandis, ut logographi quondam existerint, qui hoc unum sibi opus fumerent. Quod quamquam merito ridetur a Platone (1), haud miremur tamen, a lyricis poetis id praecipue esse usurpatum, cum non minus carminum argumento, quam hominum studiis et moribus egregie conveniret. Majorum enim laudes in illustribus viris praedicandis solennes erant, et illorum memoria celebranda suam quisque gloriam augeri et extolli arbitrabatur. Praeter majores civitas etiam carmine complectenda: ut a privatis laudibus ad publicas facile posset poeta excurrere (2). Denique ipsius victoris ingenium, studia, fortunae, laudes, etiam faustae pro ejus incolumitate praees multaque alia istis carminibus continentur. Jam vero videmus, quanta esset materiae copia et varietas, quam poeta apud instar (ut poetice loquar) circumvolitans et delibans (3) dulcissimos victoribus hymnos pangeret. At fuerunt tamen, qui istud non satis perspicerent et putarent, Pindarum, rerum inopia et necessitate coactum, tanquam in alienum fundum ita

in

(1) Theaet. p. 175.

(2) Simili ratione Athenis utebantur oratores, in publicis funerum laudationibus *καὶ τῆν πόλιν ἐγκωμιάζουσι κατὰ πάντας τρόπους, καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ τοὺς πράξιους ἡμῶν πάντας.* Plato Menexen. p. 235. cit. Thiersch, l. l. p. 130.

(3) Pind. Pyth. X. 83.

in mythologiam involasse, ex qua suis carminibus ornatum quaereret. Atqui longe aliter et praeclarius de Pindarica poësi existimandum. Videlicet ex antiquitatis traditionibus et mythis tanquam ex divino fonte Graecis omnia fere orta videbantur: hinc civitatum origines et familiarum stirpes, hinc artium, morum institutorumque inventionem, hinc omnium virtutum, item vitiorum repetebant exempla. Ex quo intelligitur, et Pindari carmina et universam Graecorum poësin maximam partem in fabulis exponendis et illustrandis debuisse versari, ut nisi hoc ornatu instructa poësis vix posse videretur constare (4). Haec de Pindari carminum argumento et materia; nunc de ejus arte et vi poëtica breviter est videndum.

Talis est omnino horum carminum habitus, qualis rerum et argumentorum splendori et dignitati optime congruat. Sed quominus nostra ratione de Pindaro judicemus, antiquorum et intelligentissimorum judicium facit auctoritas: quorum sententiam expressit Quintilianus, cujus hoc nobile est de illo judicium. „Novem lyricorum, inquit, longe Pindarus princeps, spiritus magnificentia,

fen.

(4) Hinc intelligitur id, quod Plutarch. dicit de aud. poëtis. 16. C. *Δυσίας μὲν ἀχέρους καὶ ἀκαύλους ἴσμεν, οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον καὶ ἀψευδῆ ποιήσιν.* cf. Plato Phaed. cap. IV. p. 9. Wyttenb. *ὅτι τὸν ποιητὴν θεός, ἵππερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους.*

sententiis, figuris, beatissima rerum verborumque copia et veluti quodam eloquentiae flumine (1).” Longum est et ab hoc loco alienum haec singula persequi (2); universe autem hoc omnes mihi assentientur, tantam esse Pindari divinitatem, tantam ad animos vel delinendos vel movendos et extollendos vim et efficaciam, ut, qui his dotibus eum adaequaret, nedum superaret, tota Graecorum antiquitas habuerit fortasse neminem. Equis enim divinum poetae ingenium non sentit et admiratur, cum rerum cogitationumque copia repletus et impulsus, amnis instar monte decurrentis fervet immensusque ruit ore profundo: neque tamen ita effrenate ruit, ut in omnes partes libere se effundat, neque ullis legibus teneatur; immo potius intra certos fere limites se continet, et modo lenius, modo incitatus decurrens, veluti per varium regionis tractum ad metam tendit. In narrationibus, quas Epicas appellant, et in descriptionibus incredibile est, quantam habeat dictionis vim et efficacitatem, quam mira venustate et suavitate conditam. Comparationibus, tropis, figuris frequenter orationem illuminat; interdum audacius iis utitur.

(1) Quintil. I. O. X. 1. 6. cf. Dionys. Halicarn. T. II. p. 68. ed. Sylb.

(2) De Pindaricae poëseos ratione et dotibus elegantanter exposuerunt viri eruditissimi, Jacobs, Addit. ad Sulzeri Theoriam Art. Vol. I. P. I. p. 55. sqq. tum imprimis Thiersch. Proëem. laud. p. 118. sqq.

tur, adeo ut ad Orientalium splendorem et magniloquentiam accedat.

Magnam vero dignitatem ejus carminibus afferunt in primis sententiae et praecepta, quibus ea tota sunt perfusa. Nimirum ipsa sacra, Deorum religio, heroumque traditiones, item varia rerum humanarum fata, fortunae, vicissitudines, nec minus hominum mores, vitia aut virtutes, haec igitur omnia in sapientissimi poëtae mente tantam gignebant cogitationum sententiarumque copiam, ut sponte iis carmina abundarent. Quodsi cogitemus haec carmina non privatis hominum circulis, sed publico spectaculo festisque diebus fere fuisse accommodata, sanequam tempori et loco aptissima haec sententiarum gravitas habeatur necesse est. Videmur nobis Deorum nuntium aut vatem videre, qui praeceptis homines format, ad virtutem, temperantiam, pietatem admonet; ab invidia, fastu, insolentia deterret, fortunaeque vicissitudines aequo animo ferre docet. Itaque si mente nullis rebus districta et libera Pindarum legimus, incredibile est, quantopere ejus voce moveamur, ejusque cum magnificentiam, tum veritatem et sapientiam admiremur, quasi sponte Platonicum illud cogitantes: θεός αὐτός ἐστιν ὁ λέγων· διὰ τούτου δὲ φέρεται πρὸς ἡμᾶς (3).

Cum his vero dotibus, quibus se commendat Pindarus, non est dissimulandum, majorem quam
dam

(3) Plat. Ion. p. 534. ubi proprie dicit διὰ τούτων, quandoquidem de poëtis univérse loquitur.

dam legendi difficultatem esse conjunctam. Habet enim non vulgare, sed proprium dicendi genus, conspicuum illud interdum sententiarum orationisque contractione et brevitate, verborum commutatione, compositionis austeritate (1): quibus rebus infueti facile ab ipso aditu repelli et deterreri possint. Verum hic praesertim valet Hesiodicum illud: τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ (2). Aditus quidem arduus sit et difficilis; at quo major est Pindari splendor et praestantia, eo magis enitendum, ut, superatis difficultatibus, ad illud fastigium evehamur, ex quo, quasi diffusa nube, omnia plenius atque clarius perspicere et intelligere possimus,

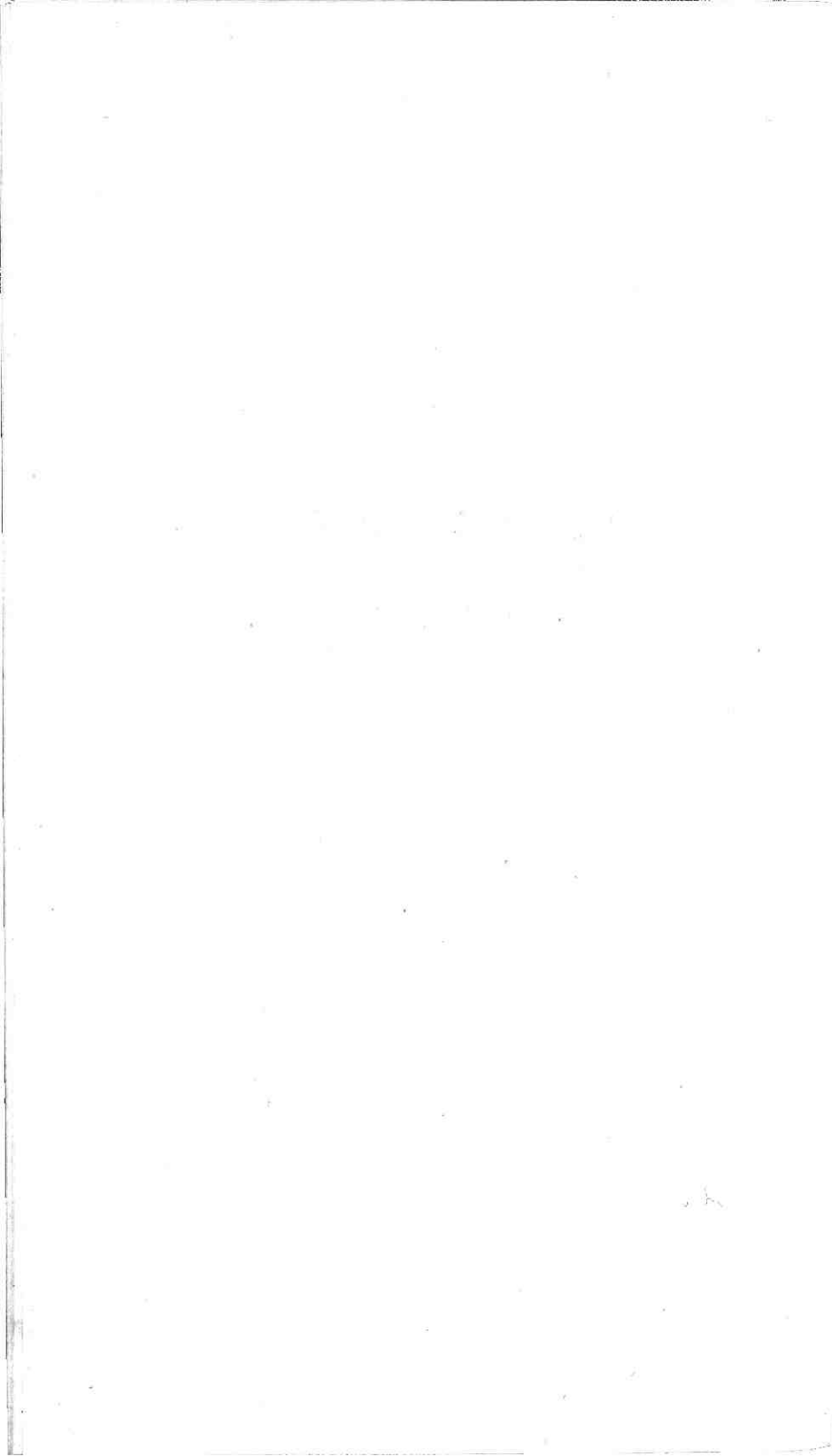
(1) Dionys. Hal. Περὶ κριτικῆς ὁμοιοτ. T. II. p. 22. extr. ed. Sylb.

(2) Hesiod. Ἔργ. 289.

Π Ι Ν Δ Α Ρ Ο Υ

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ι Ω Ν Τ Ρ Ι Α.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ Β΄.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

Ἄρματα.

ARGUMENTUM.

Carmen hoc in laudem scriptum est Theronis, Agrigentinarum tyranni, qui Olympiae curru vicerat, e Boeckhii sententia, Ol. LXXVI. a. C. 474. quamquam vulgo ad Ol. LXXVII. referunt; sed superioris jam Olympiadis fine obiisse videtur Theron. Praeclaro ac plane Iyrico exordio poeta ad Theronis ejusque majorum laudes, virtutes, fortunam praedicandam accedit: qua felicitate ut perpetuo eorum genus fruatur, a Jove implorat. 1-16. Inde ad Theronis stirpem enarrandam pergit, cujus memoriam inde a gente

Cad.

Cadmea repetit: quae gens cum maximam fortunae varietatem passa, multisque etiam ac diris calamitatibus afflicta fuisset, hoc argumentum ita Pindarus tractavit, ut nec Theroni acerba illius memoriae recordatio; et ad rerum humanarum casus perspiciendos utilissimum esset exemplum. Memorat igitur Cadmi filias, memorat Lajum et Oedipodem, huiusque filiorum, Eteoclis et Polynicis, fatalem caedem, denique Therfandrum Polynice natum, a quo Theronis majores ferebantur originem duxisse. In his autem memorandis plurimas inseruit sententias, quibus et fortunae inconstantiam atque varietatem et factorum acerbitatem egregie declarat. 17-49. Jam denuo ad Theronem delabitur, laudat ejus felicitatem victoria partam; praesertim vero opes virtutibus ornatas; quae et ad vitae fata ferenda; et beatos post mortem homines reddendos optimum sint praesidium. Deinde liberius digressus, futurum post hanc vitam hominum statum, praecipue beatam justorum sortem divinitus adumbrat. 50-91. Hinc mentis impetu elatus, suaeque sibi divinitatis conscius superbiam sumit, suamque, depressis aemulis, praestantiam jactat. 91-97. Tandem redit ad Theronem, cujus infinitam benignitatem, invidiosorum hominum obtreccatione vituperata, summis laudibus extollit. 98-110.

Aliter et quidem multo subtilius carminis argumentum veteres grammatici et interpretes explicue-

euerunt. Hi existimabant, totum hoc carmen tecum quendam habere sensum, et ad Theronis res gestas, praecipue ad disensiones et offensas, quas ille partim cum Hierone Syracusano, partim cum Cäpye et Hippocrate, propinquis suis, habuit, obscure referri. Ad haec igitur omnia fere Pindari dicta et sententias accommodare studentes, multa ex Hieronis vita retulerunt, quae viderentur huc pertinere: inter quae ficta etiam nonnulla vel parum accurate tradita; quae docte explanavit Boeckhius in introductione hujus carminis. At idem tamen in conjiciendo antiquorum secutus est exemplum, ita ut viri acumen et diligentiam non possis non admirari; quodsi quaeras, quo fundamento ista nitantur, vereor, ut satis certum illud et stabile sit, aut satis tuto possis in eo confidere. Nam si ea, quae Boeckhius indicat, reuera intellexerit Pindarus, hic profecto tam obscure locutus est, ut, si aenigmata voluisset proferre, vix obscurius loqui potuisset. Sed omnis istius conjecturae ansam dederunt praecipue ipsius haec Pindari verba, vs. 91-94.: *πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ἀκέα βέλη Φωῶντα συνετίσιν, ἐς δὲ τόπαν ἑρμηνέων χυτίζει.* i. e. *multae mihi sunt in pharetra sagittae, sonantes intelligentibus, in vulgus autem interpretibus indigent.* Quae autem verba non ad totius carminis sensum, sed ad ea, quae proximis versibus de futuro post mortem statu vaticinatus erat, referenda sunt. Hanc igitur lubricam et incertam interpretandi rationem re-
lin-

linquere malui, cum ipsum carmen per se fati-
clarum et explicatum conjectura haud videretur
egere.

Στραφὴ α΄.

Ἄναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἦται Πίσσα μὲν Διός· Ὀλυμπίαδα δ' ἔτασεν Ἡρακλῆος
ἀκρόθινα πολέμου·

5 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον ὅπῃ, δίκαιον ξένον,

ἔρει-

6. γεγωνητέον ὅπῃ. Vocabu-
lum ὅπῃ frigere h. l. judica-
runt Herman. et Boeckh. quo-
rum hic correxit: ὅπῃ δί-
καιον ξένον, h. e. δίκαιον κατὰ
τὴν θεῶν ὅπῃ (ab ἔπις), *pie-
tate justum hospitem*; ille au-
tem nuperrime legi voluit:
ἔπι δίκαιον ξένων, i. e. *erga
hospites pietate justum*. Sed
neutra harum emendationum,
ut mihi quidem videtur, per-
spicuitate et elegantia est spec-
tabilis. Forte quis legendum
putet:
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα
νικαφόρου
γεγωνητέον ὅπῃ. —
i. e. *voce s. hymno victoriali*.
Similiter ἀγλαῖον νικαφόρου
dixit Ol. XIII. 14. σεφάνων
νικαφόρου Isthm. I. 22. Atta-
men habet vulg. lect. quo se
tuetur. Vid. Annot.

ἔρεισμ' Ἀκράγατος,
εὐανύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιον

Ἄντιστροφὴ ἀ.

καμώντες οἱ πολλὰ θυμῶ,

- 10 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμοῖς, αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτον τε καὶ
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. [Χάριν ἄγων

ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφᾶν πόρον τ' Ἀλφειοῦ,

- 15 ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσι κόμισσον

Ἐπωδὸς ἀ.

λοιπῶ γένοι. τῶν δὲ πετραγμένων

ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν

χρόνος, ὁ πάντων πατήρ, δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·

- 20 λάθρα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.

ἔσλων γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει

παλίγκοτον δαμασθέν,

Στροφὴ β.

ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπη

ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις

- 25 Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἰ μεγάλα· πένθος δὲ πιτνεῖ
κρεσσάνων πρὸς ἀγαθῶν. [βαρὺ

11. ὀφθαλμοῖς. Pauw. h. l. | tot haberentur Siciliae lumi-
quod poeta de pluribus, non na, quot Theronis majores.
de uno loquitur, malebat ὀφ- 25. πένθος δὲ πιτνεῖ. Boeckh.
θαλμοί: quasi non una omnes correxit δ' ἐπίτνει; quod non
essent societate contenti, ac necessarium videtur.

- ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρόμῳ
 κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, Φιλεΐ
 δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
 30 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, Φιλεΐ δὲ παῖς ἑκισσοφόρος.
 Ἄντισροφὴ β'.

- λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσῃ
 μετὰ κόραισι Νηρῆος ἀλίαισι βίοτον ἄφθιτον
 Ἴνοϊ τετάχθαι τὸν ἔλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βροτῶν γε
 πεῖρας οὐ τι θανάτου, [κέρνεται
 35 οὐδ' ἀσύχιμον ἀμέραν ὁπότε, παῖδ' ἀλίου,
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν.
 ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
 Ἐπωδὸς β'.

- οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅτε πατρῷον
 40 τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφροναπότμον, θεόρτω σὺν ἔλβῳ
 ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ*
 ἐξ οὗ περ' ἔκτεινε Λῆρον μόριμος υἱός

συν-

33. γε κέρνεται. γε ex ra: quod monet Oudendorp. melioribus codd. revocavit ad Thomam Mag. p. 786. Boeckh. Ad metrum nihil interest.

37. ῥοαί. Ita semper fere accentus poni solet, contra vet. grammaticorum sententiam, qui hoc vocabulorum genus ita notari jubent: ῥοαί, ῥόα* παῖα, πόα* χροαί, χροα*

40. ἐξ οὗ περ. κ τ. λ. Hi vss. cum praecedentibus durius conjunguntur. Equidem

συναγνόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν.
παλαίφατον τέλεσεν.

Στροφὴ γ'.

45 ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐρινύς

ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος Ἀρήϊον.

λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπύοντι Πολυνείκει, νέαις ἐν
ἐν μάχαις τε πολέμου [ἀέθλοισι

τιμῶμενος, Ἀδρασιδῶν θάλας ἄρωγόν δόμοις'

50 ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ρίζαν πρέπει

τὸν

dem interpunctionem leviter
ita mutari velim: ut praecedens sententia, post ἀλλῶ χρόνῳ, majore interpunctione claudatur; contra post τέλεσεν pro puncto commate posito, hi vs. cum sequentibus uno ambitu conjungantur, hoc modo: ἀλλῶ χρόνῳ ἐξ οὗ περ — τέλεσεν, ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐρινύς, κ. τ. λ. Quae ratio in mentem jam venerat Heynio, sed ob stare putabat particulam δ' post ἰδοῖσα, in apodofi collocatam, in quo, ni fallor, haerendum non erat. Quod autem una sententia in duas dividitur strophas, id in lyricis non est insolens. Caeterum vid. Annot.

46. ἔπεφνέ οἱ. Ita vulgatum πέφνεν οἱ secundum poëti eam scribendi normam emen-

davit Herman. ad Orpheum, p. 787. idque codd. auctoritate probavit Boeckhius.

50. ὄθεν σπέρμ. ἔχοντι. Sic omnes antiqui legerunt; quamquam interpunxerunt varie. Alii, ut Didymus, distinxerunt post ρίζαν, et ἔχοντι accipiunt pro ἔχουσι; quos secutus est Boeckh. Aristarchus ita, ut nos fecimus, scripsit, casus dissentientes ἔχοντι — τὸν Αἰνησιδάμου conjungens, quasi scriptum esset: ἔχοντι — τῷ Αἰνηστ. Quem tamen dissentium non ferens Schmid. sine codice correxit: ἔχοντα — τὸν Αἰνηστ. Hoc probavit Heynius, aliique. Equidem Aristarcheam lectionem non nimis festinanter repudiare ausus, exemplis eam firmare conatus sum in Annot.

τὸν Αἰνητιδάμου

ἔγκωμιόν τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Ἄντιστροφὴ γ'.

Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτός

γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὀμόκλαρον ἔς ἀδελφεόν

55 Ἴσθμοσὶ τε κοιναὶ χάριτες ἀνθεα τεθρίππων δωδεκα-
ἀγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν [δρόμων

πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρόνων.

ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος

Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

60 καιρόν, βαθείαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέρων,

Ἐπρῶδος γ'.

ἄσῃρ ἀρίζαλος, ἐτήτυμον

ἀνδρὶ Φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,

ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες

παινῶς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῆ

ἄλι-

57. δυσφρόνων. Cod. Bodl. β et γ. δυσφρῶν, quod ex interpretatione ortum.

61. ἐτήτυμον. Vulgo edebatur ἀλλοθινόν, quae vox poëtis fere ignota; plures codd. habent ἐτυμώτατον, et quidam olim legerunt ἔτυμον. Vera haud dubie lectio est, quam ex Rom. marginis annot. recepit Boeckh. ἐτήτυμον: inde natum ἐτυμώτατον et ἔτυμον ex confusione librarioꝝ, quod cum metro repugnaret,

substituerunt glosam ἀλαθινόν, ut ostendit Boeckh. nott. crit. Idem Doricum ἀρίζαλος rescripsit pro Vulg. ἀρίζαλος.

62. εἰ δέ μιν ἔχων. Vulg. ἔχει. Sed altera lectio grammaticorum vet. et quorundam codd. auctoritate nititur: quam propter formae dictionisque insolentiam facile in ἔχει mutarunt. Boeckh. conj. εἰ γε μιν ἔχων, quod non placet.

65 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις, ἐχθρᾶ
λόγον φράσαις ἀνάγκη.

Στροφὴ δ'.

ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,

ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέφερον
ἔσλοὶ νέμονται βίσιον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερσὶς

70 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ [ἀκμῆ

κεινῶν παρὰ δίκαιαν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίσις

θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις,

ἄδακρυν νέμονται

αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπρόσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

Ἄντιστροφὴ δ'.

75 ὄσοι δ' ἐτόλμασαν ἔστρίς

ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν

ψυχᾶν, ἔτειλαν Διὸς ἔδδον παρὰ Κρόνου τύρσιν ἐνθα

νᾶσος ὠκεανίδες

[μακάρων

αὔραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,

τὰ

69. νέμονται. Hoc verbum
vicii premitur suspicione, tum
quia optimi quidam codd.
habent δέρκονται, tum quod
idem verbum paullo post re-
petitur vs. 73. At δέρκονται
metro repugnat. Unde varias
conjecturas protulere VV.
DD. quarum maxime cum li-
brorum scriptura congruit ea,
qua legitur δέκονται (i. e. δε-
χονται) βίσιον. At hujus ver-
bi tempus certe praeteritum

requirebatur, ἐδέκοντο vel ἐδέ-
ξαντο. Quamobrem in vulg.
adhuc acquiescendum duxi.

69 ἐν χερσὶς ἀκμῆ Hanc
lect. optimi codd. praebent
pro vulg. ἀλλῆ χερσῶν, quod
minus elegans.

77. ἔτειλαν. Quidam ἐσει-
λαν, quod est glossema. Mox
ᾠσος (Dorice pro ἠήσος)
a Casaubono olim jam com-
mendatum, e codd. scripsit
Boeckh. Vulgo νᾶσων.

80 τὰ μὲν χερσὸθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων,
 ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ σεφάνοισι·
 Ἐπωδὸς δ'.

βουλαῖς ἐν ὄρβαῖς Ῥαδαμάνθυος·
 ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
 85 πόσις δ' πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον,
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
 λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Στροφὴ 6.

ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
 90 ἀμαχον ἀσραβὴ κίονα, Κύκνον τε θανάτω πόρου,

A=

82. ὄρμοισι — καὶ σεφάνοισι. Quam lect. recepit Boeckh. In hoc vocabulo vitium haere merito censent VV. DD. Hermannus conj. σεφάνος, h. τὴν τελευταίαν τῶν τριῶν περιόδον, teste Polluce: elegantius; modo hoc significatione veterum poetarum usu esset probatum. Vid. Boeckh. in Explicat. Nec tamen κεφαλᾶς satis mihi placet. Magis poeticum erit, ὀπίσθιος, si scribatur κροτάφους. Ita Anacr. Od. XLII. σεφανίσκουσ δ' ὑακίθαν κροτάφουσιν ἀμφιπέξουσ. Cf. Od. VI, init.

82. ὄρμοισι — καὶ σεφάνοισι. In hoc vocabulo vitium haere merito censent VV. DD. Hermannus conj. σεφάνος, h. τὴν τελευταίαν τῶν τριῶν περιόδον, teste Polluce: elegantius; modo hoc significatione veterum poetarum usu esset probatum. Vid. Boeckh. in Explicat. Nec tamen κεφαλᾶς satis mihi placet. Magis poeticum erit, ὀπίσθιος, si scribatur κροτάφους. Ita Anacr. Od. XLII. σεφανίσκουσ δ' ὑακίθαν κροτάφουσιν ἀμφιπέξουσ. Cf. Od. VI, init.

Ἄοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκεία
ἔνδον ἐντὶ Φαρέτρας [βέλη

Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τόπαν ἑρμηνέων
χατίζει· σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς Φυᾶ·

95 μαβόντες δὲ λάβροι

παγγλωσσία, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαρύετον
Ἄντιτροφή ε'.

Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον.

ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε θυμὲ, τίνα βάλλομεν
ἐκ μαλθακάς αὐτεφρενὸς εὐκλέας οἴζους ἰέντες; ἐπίτοι

100 Ἀκράγαντι τανύσαις

αὐδάσσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,

τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν

Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον

εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέσερόν τε χέρα

Ἐπαῶδες ε'.

105 Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος

οὐ

93. τόπαν. Ita Boeckh. scrip-
sit pro vulg. τὸ πᾶν, quan-
do quidem longa syllaba metro
repugnat, et πᾶν in compo-
sitis breve est.

96. γαρύετον. Haec est lec-
tio omnium librorum, quam
tamen Heynius, e conj. Da-
wesii, mutavit in Infinit.
γαρύμεν, ita jungens: λά-
βροι γαρύμεν. Dualis nu-
merus pro plurali accipiendus.

100. τανύσαις αὐδάσσομαι.

Boeckh. legit: τανύσαις· αὐ-
δάσσομεν κ. τ. λ. atque illud
non pro participio, sed pro 2
perf. Optativi habet. Bona qui-
dem haec lectio; attamen non
tantum mihi valent viri docti
rationes, ut ad vulg. mu-
tandum adducar.

105. ἔβα. Nonnulli libri
ἔπέβα, quod e glossemate
natum videtur. Sq. vs. pro
ὑπ' ἀνδρῶν, malim ἀπ' ἄν-
δρῶν.

οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
τὸ λαλαγήσαι ἐθέλων κρύφον τιθέμεν ἑσλῶν καλοῖς
ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,

110 τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

107. κρύφον τιθέμεν. Sic e Schol. recte editum. Per-
conject. Hermanni edidi pro mutatio frequens: vid. e. g.
vulg. κρύφον τε θέμεν. Vid. Schutz, ad Aeschylī Choeph.
Annot. Mox καλοῖς pro 142. Boisfonad. ad Eunap.
κακῶς ex aliquot libris et Annot. p. 368. 373.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΣΤ΄.

ΑΓΗΣΙΑ, ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ.

Ἀ π ἴ ς γ.

ARGUMENTUM.

Ageſias Syracuſanus nobilitate et generis ſplendore excelluit. Erat enim e gente Iamidarum, quae ſacerdotium in oraculo Jovis Olympico a majoribus traditum, haereditario jure poſſidebat. Quem morem quondam in Graccia fuiſſe, ſatis notum eſt. Eodem munere Clytidae in Elide, Athenis Eumolpidae, Cinyrae poſteri in inſula Cypro, ne plures memorem, praediti erant. Igitur Ageſias et ipſe Olympiae juſ

auguriorum habuit. Victoriam in ludis Olympicis reportavit, verosimiliter Ol. LXXVIII. ut iudicat Boeckhius, curru mulabus juncto; quod certaminis genus tredecies ibi actum est, inde ab Ol. LXX. usque ad Ol. LXXXIV. teste Pausania, IV. 9. p. 395 fq. quod firmavit Larcher. ad Herod. T. III. p. 433. Boeckh. ad Pind. Schol. p. 118 fq.

Hunc igitur poeta victorem celebraturus, primum praecipit, illustris viri encomio decere, id quod ipse facit praeclare, illustre vestibulum praeponi. Deinde cum honores illius et dignitatem, tum virtutem victoria reportata conspicuam magnifice laudat. Confert Agefiam cum Amphiarao, quem non minus prudentem augurem, quam in bello frenuum fuisse praedicabant. 1--21. Hinc ad illius gentem revelitur, cujus fabulosam originem celebrat. Stirpis progenitor ferebatur Iamus, Apollinis ex Euadna filius, aequalis Herculi, quem infantem, Diis auspiciis, in Arcadia natum, mox juvenem in Elidem profectum, ibique augurii et sacerdotii honore, in Jovis ara nuper ab Hercule condita, ornatum esse ab Apolline enarrat. Hoc epifodiam tam lyrica ingenii dictionisque vi, quam describendi et narrandi venustate et arte mitissime commendatur. 22--70. Ab Iamo ad illustrem Iamidarum gentem ipsumque Agefiam rursus deducitur; tuetur eum ab imminente invidia; victoriam donum praedicat pro majorum pietate a Mercurio datum. 71--81. Hic autem poeta in recordationem adducitur fabulosae traditionis, quae Thebarum originem ex Arcadia repetebat. Celebrat igitur suae
 gen-

gentis cum victore cognationem, atque veterem ignobilitatis famam ab ea depellit. Tum vertit se ad Agefiae civitatem, Syracusas, ubi tum rex Hiero florebat. Cujus virtute, pietate, gloria breviter laudata, victorem ei commendat. Tandem faustis precibus illum profectus carmen claudit, 92--105.

Cantatum esse hoc encomium in Arcadia, et quidem in urbe Stymphali, cum ex ejus argumento, quod praesertim in rebus Arcadicis versatur, colligi possit, tum ex ipsis Pindari verbis cognoscitur, cum dicat vs. 99 sq. victoris pompam Stymphalo profecturam Syracusas; quam utramque civitatem victoris domum appellat. Ex quo recte collegit Boeckhius, Stymphali etiam jus civitatis habuisse Agefiam: idque jam a majoribus traditum ei fuisse videtur. Cujus rei ratio ex Arcadicis originibus potest intelligi. Stymphalus enim urbs condita ferebatur a Stymphalo, Aepyti fratre (Pausan. VIII. p. 605.); in quam gentem Ianus ejusque mater suscepti et velut adoptati fuerant: unde illi Agefiae majores a Pindaro dicuntur, vs. 77. Igitur five cognatione, five quod nonnulli ex Agefiae majoribus in hac civitate quondam habitaverant, hoc jus ipse quoque retinuisse videtur. Eandem ob causam Metope, quae Thebes (h. e. Thebarum) mater habetur, Stymphalica, eademque cum Agefiae stirpe cognata, five ejusdem civitatis focia a Pindaro dicitur, vs. 84. Haec igitur erat quasi germana Agefiae patria, altera autem deinde quaesita, cum ex illius majoribus qui-

quidam una cum Corinthiorum colonia in Siciliam profecti, Syracusarum facti sunt conditores, a quibus deinceps prognatus Agefias: quod monet Schol. ad vs. 6.

Στροφή α.

Χρυσέας ὑποσάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
πάξομεν ἄρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρῆ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας
5 βωμῶ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσῃ,
συνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, τίνα κεν Φύ-
[γοι ὕμνον
κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἄσῶν ἐν ἡμερταῖς
[ἀοιδαῖς;

Ἄντιστροφή α.

Ἴσω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωσράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις

τί-

3. ἀρχομένου δ' ἔργου. Hanc lect. recte e codd. revocavit Boeckhius, pro Luciano, ἀρχομένου.

7. βωμῶ τε μαντείῳ. Schmid.

ex nonnullis libris protulit βωμῶ τε μαντείῳ, sed genitivus in ω Pindaro non usitatus, tum etiam dativus exquisitior est.

τίμαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῆ.
 Ἄγῃσῃ, τὴν δ' αἶνος ἐτοῖμος, ὃν ἐν δίκῃ
 ἀπὸ γλώττας Ἄδρατος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς
 [Ἀμφιάρηον
 φθέγγατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτὸν τέτιν καὶ Φαιδίμας
 [Ἴππους ἔμαρψεν.

Ἐρωδὸς α΄.

15 ἐπταδ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων, Ταλαιονίδας
 εἶπεν ἐν Θήβῃσιν τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω σρατιᾶς
 [ὀφθαλμὸν ἔμας,
 ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι.
 [τὸ καὶ

ἄνδρὶ κώμου δεσπότη πάρεσι Συρακοσίῳ.

οὔτε δύερις ἔων, οὔτ' ὦν Φιλόνεικος ἄγαν,

20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως
 μαρτυρήσω· μελίφθογγοὶ δ' ἐπιτρέφοντι Μοῖσαι.

Στροφὴ β΄.

ᾠ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων

ἔ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ

βάσομεν ὄκχον, ἴκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν

25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὄδδον ἀγεμονεῦσαι

ταύ-

15. τελεσθέντων. Temere οὔτ' ὦν δύερις τις ἄγαν.
 Pauw. rescribendum esse cen- Utrumque interpolatorem o-
 suit τελεσθεισῶν. let, de metro sollicitum. Ger-

18 sq. πάρεσι. Vulgata lec- manam lectionem, in non-
 tio est: οὔν πάρεσι, inaudita nullis codd. inventam, pro-
 syncopē; sq. autem vs. sic bavit Boekh. quem secutus
 legebatur: οὐ Φιλόνεικος ἔων, sum.

ταύταν ἐπίσανται, σεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
 ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀνατινῶμεν
 [αὐταῖς·
 πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν γ'
 [ἔλθειν ἐν ᾠρᾷ·

Ἄντισροφῆ β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
 30 παῖδ' ἰοβόρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.
 κρύψε δὲ παρθενίαν ᾧδινα κόλποις·
 κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
 ἦραι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος,
 ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἀνασσε Φαισάνα, λάχε τ' Ἀλ-
 [Φεδν οἰκείν·
 35 ἐνθά τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψαυσ'
 [Ἄφροδίτασε·

Ἐπωδὸς β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἰπίυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο
 [γόνον.
 ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶναδ' ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ φα-
 [τὸν ὀξεῖα μελέτα
 ἔρχετ' ἴων μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας·
 αἱ δὲ Φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα
 κάλ-

28. σάμερόν γ' ἔλθειν. γ' scrib. ut jam docuit Schmid.
 a multis codd. abest. Boeckh. h. l. et ad Pyth. III. p.
 recte, πρῶτο, emendavit σά- 119 sq. item Boeckh. Mi-
 μερόν μ' ἔλθειν. nus recte Heynius scripsit
 38. ταύτας περ' ἀτλά- περ, et ταύτας pendere pu-
 ται. περ' Aeolicæ, pro περι- tavit a suppressio ἔνεκα.

- 40 κάλλιπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
πραῦμητιν τ' Ἐλευθῶ συμπαρέσασέν τε Μοίρας

Στροφὴ γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχχνων ὑπ' ᾠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
ἔς Φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα

- 45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμειφεῖ
ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθᾶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν Φᾶ
[γεγάκειν

Ἀντιστροφὴ γ'.

- 50 πατρὸς, περὶ θνατῶν δ' ἔσσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣς ἄρα μάντις. τοὶ δ' οὔτ' ἔων ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλ' ἐν
κέ-

42. Ἐλευθῶ συμπαρέσασεν. runt. Pauw. emendat ἀπὸ
Quidam libri habent Εἰλεί- σπλάγχχνων, quod mihi ipse
θιαυ παρέσασεν. Sed Εἰλεί- olim placuit, si ἀπὸ pro ἐξ
θιαυ, vocem usitatiorē, accipiat: ut Pyth. IV. 225.
tanquam glossema apposue- Callimach. Dian. 25. Porro
runt: ut Hesychius: Ἐλευθῶ. Mathaei pro ἐρατᾶς corrigit
Εἰλήθια. Unde cum in tex- ἐρατῶν γ'—, ut referatur ad
tum irrepisset, metri causa Φάος. Sed locus est sanis-
scriptum est παρέσασεν. Vid. mus; rectam modo interpre-
Boeckh. tationem postulat.

43. ἦλθεν δ' ὑπὸ κ. τ. λ. 53. ἴq. ἀλλ' ἐν κέρυπτο.
Varie haec VV. DD. tenta- Vulgo scrib. ἐγκέρυπτο, inter
duos

κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατία τ' ἐν ἀπειράτῳ,
 55 Ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμένος
 [ἀβρὸν
 σᾶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι μιν χρόνον
 [σύμπαντι μάτηρ
 Ἐπιφθός γ'.
 τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον, τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοσεφά-
 [νοιο λάβεν
 καρπὸν Ἑβας, Ἀλφεῶ μέσσω καταβάς ἐκάλεσσε
 [Ποσειδᾶν εὐρύβιαν,
 ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν,
 60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾶ κεφαλᾷ,

πα·

duos vsf. divisum; quod cum metro repugnaret, Boeckh. correxit.

54. ἀπειράτῳ. Nonnulli codd. ἀπειράντῳ. Heynius conj. ἀπειρίτῳ, ideo, quod penultimam in ἀπειράτῳ, quae brevis requiritur, longam esse putabat. In quo eum errasse, demonstravit Boeckh. Ducitur a πειράω, πειράζω, unde ἀπειρασος et ἀπειράτις, ut ἐρασός et ἐρατός, θεμιστός et θεμιτός. Similiter ἀδάματῳ apud Theocr. Id. XV. 4. ubi alii quoque codd. praebent ἀδαμάντου, et vulg. frustra corrigendum censuerunt Stephanus et Sealiger.

60. λαοτρόφον. Alii, mutato accentu, legunt λαότροφον, de quo discrimine ita Scholiastes: λαοτρόφος, ὁ λαὸν τρέφων· λαότροφος δὲ, ὁ ὑπὸ λαοῦ τρεφόμενος. Quod discrimen ut non negem, in quibusdam compositis nominibus, accentus mutatione effici, (de quo monuit Cl. Mahne in Epicr. Censur. Bibl. Crit. p. 45.) tamen in nomine λαοτρόφος non agnosco. Nam composita ex V. τρέφω hanc servant rationem, ut passiva desinant in ης, ut διοτρεφής, ἀνεμοτρεφής, ὑδατοτρεφής, contra quae in ος desinunt, vim habeant acti-

viam,

νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγατο δ' ἀρτιπέης
πατρία ὄσσα, μετάλασέν τε μιν Ὀρσο, τέκνον,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν Φάμας ὀπίσθεν.

Στροφὴ δ'.

- ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου·
65 ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν Φωνᾶν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωσον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἔλθῶν
Ἑρακλῆς, σεμνὸν θάλας Ἀλκαϊδᾶν, πατρός
ἑορτᾶν τε κτίση πλειζόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον
[ἀέθλων,
70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τέτ' αὖ χρησθήριον θέσθαι
[κέλευσεν.

Ἀντιστροφὴ δ'.

ἐξ οὗ πολὺ κλείτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν
ὄλ-

vam, ut γυροτρόφος, παιδο-
τρόφος, κευροτρόφος. Quocir-
ca h. l. unice verum judico
λαοτρόφον, vi activa.

62. μετάλασέν τε μιν. Hoc
verbum criticos torfit. Acute
Hermannus ad Orph. Argon.
781. conj. ἀντεφθέγγατο —
μεγαλλάσαντι in (h. e. c.) "p.
τῷ Ἰάμῳ. Alii aliter: sed
haud scio, an nulla emen-
datione indigeat.

68. πατρός. Vulgo πατρός
θ', quam particulam eiecit
Herman. et pro πατρός le-

git e nonnullis codd. πατρ'.
Similiter Boeckh. Sed geni-
tivus retineri potest, cum
et alibi hic casus occurrat,
ubi nos dativum praefera-
mus: ut infra v. 102. τῶνδε
κείνων τε. Ol. XIII. 27. Ξε-
νοφῶντος.

71 sq. Alii sic legunt: ἐξ οὗ
πολὺ κλείτον (ἔστι) — γέ-
νος Ἰαμιδᾶν. ὄλβος ἄμ' ἔσπε-
το. τιμῶντες δ' — Sed ita du-

rius divellitur oratio. Equidem
punctum post Ἰαμιδᾶν scho-
liastarum auctoritate fustuli,

D

ut

ἄλβος ἅμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
 ἐς Φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον· μῆμος ἐξ ἄλλων κρέματαί Φθονεούτων
 75 τοῖς, οἷς ποτὲ πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἐλαυνόντεσσι αἰδοία ποτισάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
 εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἀγησία, μάτρωες
 [ἄνδρες

Ἐπιδὸς δ'.

βαιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμῶν εὐσεβέως, δε ἀγῶνας
 [ἔχει μοῖράν τ' ἀέθλων,
 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ὦ παῖ Σωσράτου,
 σὺν βαρυγδοῦπι πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλάσσοι ἀκόνας λιγυρᾶς,
 ἅ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόσισι πνοαῖς.
 ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα,
 Στροφῆ ἐ.

85 πλάξιππον ἅ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
 πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἐταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἴηραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
 γνῶ-

ut etiam fecerunt Schmid. et Hermannus; et deinceps male nonnulli προσέλκει, quod jam Iem ita legi: ἄλβος ἅμ' ἔσπετο, τιμῶντες τ' ἀρετάς κ. τ. λ.)
 75 πρώτοις. Hoc merito praetulit Boeckh. vulgato πρώτων.
 83. προσέρπει. Male libri nonnulli προσέλκει, quod jam Iem ita legi: ἄλβος ἅμ' ἔσπετο, τιμῶντες τ' ἀρετάς κ. τ. λ.)
 fortasse scrib. πνοαῖς. cf. ad Ol. II. 37. Eodem vs. pro μ' ἐθέλοντα legendum forte μ' ἐθέλοντι. Vid. Annos.

γνώναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
 90 λόγοις εἰ Φεύγομεν, Βοιωτῶν ὕν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος
 [ἄρθός,
 ἠυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρητῆρ ἀγα-
 [Φθέγκτων ἀοιδᾶν.

Ἄντιστροφὴ εἰ.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας,
 τῶν Ἰέρων καθαρῶ σκάπτω διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, Φοινικόπεζαν
 95 ἀμφέπει Δάματρα, λευκίπτου τε θυγατρὸς ἑορτᾶν,
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θραύσοι χρόνος
 [ἄλβον ἐφέρπων·
 σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγῆσια δέξαιτο
 [κῆμον,

Ἐπωδὸς εἰ.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισσό-
 [μενον,
 100 ματέρ' εὐμήλοισ λείπαντ' Ἀρκαδίας ἀγαθαὶ δὲ πέ-
 [λοντ' ἐν χειμερίᾳ
 νυκτὶ θαᾶς ἐκ ναδὸς ἀπεσκήμφθαι δὴ ἄγκυραι. θεὸς
 τᾶνδε

92. εἰπὸν. Vulgo scri. εἶπον. accentus confunduntur. Cf. Sed quum h. l. sit Imperativus, recte Boeckh. scripsit εἰπὸν, similiter ut εἶπέ. Eodem modo emendavit Stephanus in Theocr. XIV. 11. et alibi quoque in hoc vocabulo

D 2

98. Ἀγῆσια. Forte leg. Ἀγῆσια. Ita ex 101. ἀπεσκήμφθαι. Ita ex Pal.

τᾶνδε κείνων τε κλυτὰν αἴσαν παρέχοι Φιλέων.
 δέσποτα ποντόμεδον, εὐθύν δὲ πλόον καμάτων
 ἔκτος ἔοντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
 105 Ἄμφιτρίτας· ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

Pal. C. scripsit Schmid. pro κείνων τε κλυτὰν αἴσαν παρέχοι Φιλέων. idque rationibus probavit Boeckh. in nott. crit. *hi ipse, quibus praesentibus cantabatur: opponuntur κείνοι, nr. Syracusii, ad quos profecturus erat Agefias.*
 102. τᾶνδε κείνων τε. Boeckh. δε κείνων scripsi pro δ' ἐκείνων, ex usu Pindari, qui semper fere κείνος usurpat, ut Boeckh. monuit.
 Sed vulg. recte habere videtur. *oīde sunt Styμφhalii, i.e.*

ΠΥΘΙΩΝ Α΄

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ.

Ἀρματι.

ARGUMENTUM.

Hiero potentissimus fuit Syracusarum tyrannus, Gelonis frater, cui mortuo in regnum succeserat. Uterque a multis laudatus et inter optimos adeo reges numeratus est: quamquam Hiero clementia et benignitate haudquaquam fratri equiparandus videtur. Magnam vero laudis illius partem debuit cum auctoritati suae et potentiae, tum praesertim viro-
rum doctorum et poetarum, quibus regia ejus pate-

bat, observantiae et praeconiis. Cf. Valcken. ad Herod. III. 125. pag. 260. Ut potentia et opibus inter omnes excellebat, ita quoque in primis magnificus erat et gloriosus: quamobrem operam et sumtum impendit maxime certaminibus curulibus et equestribus, quod Xenophon dicit, *κάλλιτον καὶ μεγαλοπρεπέστατον νομιζόμενον εἶναι ἐπιτήδευσιν*. Hieron. Cap. XI. Itaque in Olympiis et Pythiis saepius equis et curribus vicit, et pluribus carminibus a Pindaro aliisque poetis est celebratus. Hanc victoriam in Pythiis reportatam recte referunt ad Pyth. XXIX. h. e. Ol. LXXVI. 3. a. C. 472. Nam patet ex ipso carmine, eam non multo post reportatam esse, quam Hiero novam civitatem Aetnam in Catanæ locum condidisset: quod factum est Ol. LXXVI. 1. eaque perduravit usque ad Ol. LXXIX. 4. quum, mortuo jam Hierone, simul cum nomine, prisca incolae urbi sunt redditi. Vid. Claver. Sicil. ant. p. 140 sq. et Boeckh. h. l. Ab eadem civitate Hiero publice *Aetnaeum* se proclamari iussit, non minus suae ambitioni, quam recens conditae civitatis nobilitati gratificatus. His praemonitis, ad ipsum jam accedamus victoris encomium.

Initio poeta invocat et laudat citharam, comitem choreae et arbitram, cuius cantu Deos ipsos mulceri et moveri praedicat; contra impios horrere musicam et detestari 1 - 14. Quale monstrum *ἄριουσον* poeta facit Typhoeum, in vicino loco sub Aetna monte a Jove detrusum et sepultum; cuius grave supplicium, et simul diras Aetnae eruptiones praecclare de-

describit 15-28. Hinc majestate divini numinis percussus, Jovem Aetnaeum placat et pro Hierone invocat. Cujus victoriam, Aetnaeorum nomine partam, omen habet futurae ejus civitatis gloriae: quod Pythius Apollo ut ratum faciat, precatur. 28-41. Deinde Hieronis fortunam et gloriam laudat, bellum in primis memorans nuper ab eo feliciter gestum (quo significare videtur bellum Cumanum), postquam a nonneminē, qui antea eum superbe contempsisset, in auxilium esset vocatus. Qua in re comparat eum Philoctetae, quem Graeci antea contemptum et relictum mox conciliassent et blandis precibus reduxissent: eademque ut perpetuo fruatur fortuna optat. 42-57. Ab Hierone ad Dinomenem filium ejus se vertit, cui novam civitatem, legibus et juribus constitutam, dederat gubernandam. Precatur Jovem, ut vigeat in ea legum auctoritas et pacis tranquillitas, nullo turbata barbarorum impetu: quos Hiero et nuper Cumana, et olim una cum Gelone Himerensi clade percussisset. 58-80. Hic autem modum sibi statuit poeta, ne nimis laudibus exacuatur hominum invidia. Postremo gravibus praeceptis Hieronem hortatur ad justitiam, veritatem, liberalitatem, benivolentiam: quae virtutes et mortuis memoriam aeternam, et vivis summum decus et felicitatem afferant. 81-100.

Στροφή α.

Χρυσέα Φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σὺνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βάσις,
 πείθονται δ' αἰοῖδοι σάμασιν, [ἀγλαίας ἀρχά,
 ἀγῆσιχόρων ὅπταν προσιμίων ἀμβολὰς τεύχης ἔλε-
 5 καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις [λιζομένα.
 ἀενάου πυρός. εὐθεὶ δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
 [ἄκεϊαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

Ἀντιπροφή α.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων ἀδὺ κλαΐζρον, κατέχευας.
 ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς [ὁ δὲ κνώσσω
 10 ριπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τρα-
 ἔγχεων ἀκμὴν λαίνει καρδίαν [χεῖαν ἀνευθε λιπῶν
 κῆματι· κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ
 [τε Λατοῖδα σοφίᾳ, βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

Ἐπωδὸς α.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
 Πιερίδων ἀίοντα, γᾶν τε καὶ πάντων κατ' ἀμαιμά-
 [κετον·
 ὅς

4. ὅπταν προσιμίων. Hoc legit ἀτύζεται. Alteram ve-
 e libris restituit Herman. et ro lectionem vulgo habent
 Boeckh. Heynius legit: ὅπ- codd. item schol. qui inter-
 ταν τῶν φρενῶν, quod a pretatur ἀπασσέονται; qui-
 Schmidio fuit interpolatum. bus accedit Plutarchus, haec
 13. ἀτύζονται. Quidam li citans, de Superst. T. II. p.
 bri ἀτύζεται, unde Boeckh. 167. C.

- 15 ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κέϊται, θεῶν πολέμιος,
 Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
 Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
 Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων δ'
 [οὐρανία συνέχει,
 20 νιφάσας· Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθίνα·
 Στροφῆ β.
 τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
 ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
 [χέοντι ῥόον καπνοῦ
 αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 Φοίνισσα κυλιδομένα Φλόξ ἐς βαθείαν φέρει πόν-
 [του πλάκα σὺν πατάγῳ·
 25 κέϊνο δ' Ἀφαιζίοιο κρουαὸς ἐρπετόν
 δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσ-
 [ιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,
 Ἄν-

15. ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ. Hoc nullis corrupte πωθέσθαι legi-
 τίσιον putabat Thiersch, tur. Hinc vulgatum suspec-
 quod Τάρταρος masculino ge- tum est, eoque magis, quod
 nere usurpari solet, et conj. verbum simplex in hac dic-
 ἐν εὐνᾷ Ταρτάρῳ: non in- tione usitatum est, θαῦμα
 eleganter sane; attamen vulg. ιδέσθαι. Neque tamen θαυμά-
 follicandum non erat, ut doc- σιόν τι, praecedente nomine
 te a Boeckhio est probatum. τέρας, magis mihi placet.

26. θαυμάσιον προιδέσθαι. Haud scio, an legendum sit:
 Libri quidam optimi, teste τέρας μὲν θαυμάσιόν γε ιδέ-
 Boeckhio, habent ιδέσθαι, σθαι. Voces τι, τε, γε fac-
 alli τι ιδέσθαι, unde in non- pius sunt confusae, ut no-

Ἄντιστροφὴ β'.

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, ἔρωμνά δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτι-
εῖη, Ζεῦ, τὴν εἶη ἀνδάνειν, [κεκλιμένον κεντεῖ.
30 ὁς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίαις μέτωπον, τοῦ
κλεινὸς οἰκιστῆρ ἐκύδανεν πόλιν [μὲν ἐπωνυμίαν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν
[ἀγγέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου
Ἐπωδὸς β'.

ἄρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
ἔς πλόν ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὔρον· εἰκότ-
[τα γάρ
35 κἄν τελευτᾷ Φερτέρου νόσου τυχεῖν· ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει

λοι-

tum est: v. c. ap. Aeschyl. Prom. 42. μὲν — γε etiam alibi junguntur, ut Pyth. X II. Homer. II. A. 216. et hiatus ante ἰδέσθαι suppletur digammae Aeolico γε Fide-σθαι. Vid. Heyne ad Hom. II. T. Exc. III. T. VII. p. 739. sq. Boeckh. Metr. Pind. p. 310.

35. κἄν τελευτᾷ Φερτέρου. Pro κἄν multi codd. ἐν κα (pro καὶ ἔ), quod hyperbaton amat Pindarus. Vid. Boeckh. not. crit. ad Ol VI. 53. Deinde pro Φερτέρου plures libri ha-

bent Φερτέρα. Vide igitur, num sic potius legendum sit: εἰκότῃ γ' ἐν καὶ τελευτᾷ Φερτέρῃ νόσου τυχεῖν. Jung. ἐντυχεῖν τελευτᾷ νόσου, ut ἐντυγχάνειν κακοῖς. Sophocl. Ai. 433. al. Particula γάρ pro γε frequenter illata est a librariis; hac autem illata, ἐν ob metrum removendum erat. Sic facile vulgata lectio nata est. Cf. Lenting. ad Eurip. Med. 246. Boeckh. ita edidit: εἰκότῃ γάρ καὶ τελευτᾷ Φερτέρῃ νόσου τυχεῖν, sc. κῆτοῖς.

λοιπὸν ἔσσεσθαι σεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφάνοις θαλίαις ὀνομασάν.

Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάστων Φοῖβε, Παρνασσῷ τε
[κράναν Καζαλίαν Φιλέων,

40 ἔβελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὐανδρὸν τε χῶραν.

Στροφῆ γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχανὰ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν.

αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι [ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
μὴ χαλκοπάρων ἄκονθ' ὡσεὶτ' ἀγᾶνος βαλεῖν ἔξω

[παλάμα δονέων,

45 μακρὰ δὲ ρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.

εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων
[δῶσιν εὐθύνοι, καμμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι.

Ἄντιστροφῆ γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοισι μάχαις

τλζ-

37. σεφάνοισί νιν. Hoc ex
Ald. ed. revocavit Boeckh.
idemque conjecerat jam Hey-
nius. Vulgo σεφάνοισί τε

39. Παρνασσῷ. Dativum
plures codd. praebent, quem
igitur servandum putavi. cf.
Annot. Heyne edidit Παρνασ-
σῷ; minus recte.

45. ἀμεύσασθ'. Ita Boeckh.
ex optimis libris restituit pro
ἀμεύσεσθ', quod dederat
Heyne.

47. ἦ κεν ἀμνάσειεν (h.
e. ἀνκμνάσειεν). Ita scripsit
Boeckh. pro Schmidii scrip-
tura ἀμμνάσειεν, quod litte-
rae μιν non conjungantur a
Graecis. Libri autem prae-
bent ἦ κεν ἀν μνάσειεν. For-
tasfe duplex particula κεν ἀν
hic ferri possit, praesertim
quum ἦ κεν quasi unam vo-
cem efficiant. Sic ὄφρ' ἀν
μὲν κεν, οὕτ' ἀν κεν occur-
rit ap. Homer. Vid. Herman.

τλάμονι ψυχᾶ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν πα-
 οῖαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, [λάμαις τιμάν,
 50 πλοῦτου σεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν ταν Φιλο-
 [κλήτῳ δίκαν ἐφέπων
 ἔσρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν φίλον
 καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλ-
 [κει τειρόμενον μεταλλάσσοντας ἔλθειν
 Ἐπώδῳ γ'.

ἠρώας ἀντιθέου Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν τελευτάσεν τε πόνους
 [Δαναοῖς,
 55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
 οὔτω δ' Ἰέρωνι θεὸς ὀρθωτήρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς.
 Μοῖσα, καὶ πᾶρ Δεινομένει κελαδήσαι
 πῖθεό μοι, ποινὰν τεθρίππων. χάρμα δ' οὐκ ἀλλό-
 [τριον νικαφορία πατέρος.
 ἀγ'

<p>Addend. ad Orphei Lith. v. 246. ante Ed. p. XXIV.</p> <p>48. ἀνίχ' εὐρίσκοντο. Hujus verbi numerus non congruit cum praecedenti παρέμεινε, quamobrem corruptum visum est viris doctis, qui variis modis emendare studuerunt. Boeckhius, suadente Vauvilliers, scr. ἀνίχ' εὐρίσκοντο, quod etiam Par. B. exhibet. Sed ad vulg. lect. firmandam, vide numquid</p>	<p>valeant ea, quae in Annot. contulimus.</p> <p>52. μεταλλάσσοντας. Hoc et in metrum peccat, nec satis commodum efficit sensum. Heynius scribit μεταλλάσσοντας (a V. μεταλλᾶν), vitio non sublato. Boeckh. legendum statuit μεταμείβοντας. cf. Annot.</p> <p>59. πῖθεό μοι. Ita Mingarellus pro vulg. πείθεό μοι, quod metro adversatur: con-</p>
--	--

60 ἄγ' ἔπειτ', Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον
Στροφῆ δ'.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτω σὺν ἐλευθερίᾳ
Ἑλλίδος σάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέλοντι δὲ
καὶ μὲν Ἑρακλειδᾶν ἔκγονοι, [Παμφύλου

65 Δωρίοις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι, [ἐν Αἰγυμιοῦ
Πινδάρῳ ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύ-
[δοξοὶ γείτονες, ὧν κλέος ἀνθησευ αἰχμᾶς.

Ἄντιστροφῆ γ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύτων Ἀμείνα παρ' ὕδωρ
αἴσαν ἀσοῖς καὶ βασιλεύσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον
σὺν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ. [ἀνθρώπων.

70 υἱῷ τ' ἐπιπελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμ-
[Φωνον ἐφ' ἄσυχίαν.

λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον

ὄφρα

cinit codex Par. B., ut mo-
nuit Boeckh.

65. Δωρίοις. Hanc Her-
manni emend. cum Boeckhio
recepti. Vulgo Δωριῆς (pro
Δωριεῖς), quod non modo
propter hujus formae apud
Pindarum insolentiam, sed
etiam ob verborum consecra-
tionem parum habet commen-
tationis.

67. Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ κ. τ. λ.
Sic haud dubie scribendum, ut
jam Hermann. fecit, pro vulgato

Zēū, τέλει αἰεὶ δὲ, in quo δὲ
ordinem turbat. Ita quoque
edd. vect. fere omnes, teste
Heynio, legunt. cf. Annot.
70. δᾶμον γεραίρων. Sic
emendavit Herman. et codd.
auctoritate edidit Boeckh.
Schmidius ex una Cratandr.
edidit δᾶμόν τε γέρων, cui
paruit Heyne. Pro υἱῷ τ'
Boeckh. scripsit υἱῷ γ', quod
non necessarium puto.

71. λίσσομαι, κ. τ. λ. For-
tasse ita scribendum:

λίσ-

ἄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς
[ἔχη, ναυσίζονον ὕβριν ἰδῶν τάν πρὸ Κύμας.

Ἐπρωδὸς δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῶν δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλετ' ἀλικίων,
75 Ἑλλάδ' ἐξέλικον βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
πάρ μιν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἔρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν,
ταῖσι Μήδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τῶν εὐύδρον ἀκτῶν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον
[Δεινομένους τελέσαις,
80 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾶ, πολεμίων ἀνδρῶν καμώντων.
Ττροφή ε'.

καιρὸν εἰ φθέγγασιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχέϊ, μείων ἔπεται μᾶμος ἀνθρώπων ἀπὸ γὰρ
[κόρος ἀμβλύνει
αι-

λίσσομαι, νεῦσαν, Κρονίων
ἄμερον τ'

ἄφρα κατ' οἶκον —

Sic verba λίσσομαι, v. Κρ.
in medio interposita, tam ad
superiora quam ad sequentia
referuntur, et vim addunt
precibus, quas modo (vs.
67.) coeptas deinde conti-
nuat.

72. ναυσίζονον ὕβριν. Pro
ναυσίζονον scribere mallet
ναυσίζολον: illud etiam usu
carec. Simili litterarum per-

mutatione ἄστυος et ἄστος
confunduntur in Aeschyl.
Sept. adv. Theb. 842. Cae-
tetum cf. Annotat.

75. ἀρέομαι. Hoc dudum
a VV. DD. probatum ex Ald.
et Leid. B. reposuit Boeckh.
pro vulg. αἰρέομαι.

77. ἔρέω. Hoc mutatum a
Boeckhio in ἔρέων, propter
verborum consecutionem:
ἀρέομαι — ἔρέων — τελέσαις.
Idem post Beckium e non-
nullis libris edidit Μήδαιοι,
pro

αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.

ἄσῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλις ἔσλοισιν

[ἐπ' ἄλλοτρίοις.

85 ἄλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν Φθόνος,

μὴ παρίει καλὰ. νόμα δικάϊω πηδαλίῳ στρατόν' ἀψευ-

[δεῖ δὲ πρὸς ἄκμοι χάλκευε γλάσσαν.

Ἄντιστροφὴ ἔ.

εἴ τι καὶ Φλαῦρον παραιτύσσει, μέγα τοι φέρεται

παρ σέθεν. πολλῶν ταμίαις ἔσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμ-

εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων, [Φοτέροις πιζοί.

90 εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοῶν ἀδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν

ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ [δαπάναις·

ἰσίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῆς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοισ κέρ-

[δεσπ' ὀπιθόμβροτον αὐχνημα δόξας

Ἐπὶ δὲ ἔ.

οἷον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει

καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς. οὐ φθινεῖ Κροίσου Φιλό-

[Φρων ἀρετά·

95 τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆρ' καυτήρα νηλέα νόον

ἔχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ Φάτις.

οὐ-

pro Mēdei mén, quam for-
mam probat etiam testimo-
niis.

83. ἐλπίδας. Hoc plures
offerunt codd. Vulgo editum
est ἀπάδις, quod manifesto
corruptum. Illud jam recepit
Boeckh.

92. μὴ δολωθῆς, ὦ φίλος,
εὐτραπέλοισ κέρδεσσ'. Sic
bene Herman. codd. ductu
interpolavit vulg. lect. quae
ita habet: μὴ δολωθῆς, ὦ
φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοισ.
Sed peccat in metrum. cf.
Boeckh.

οὐδέ μιν Φόρμιγγες ὑπάρθφιαι κοινωνίαν
μαλθακῶν παίδων θάρροισι δέκονται.

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄλλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα

[μοῖρ' ἀμφοτέροισι δ' ἀνήρ

100 δὲ ἂν ἐγκύρση καὶ ἔλη, σέφανον ὕψισον δέδεκται.

~~~~~

A N N O T A T I O.

F. I. ... M. A.

A N N O T A T I O

I N

O L Y M P. II.

vs. 1. Ἀναξ. Φορμύγγες ὕμνοι. Pindarus exordio carminis non Musam aliudve numen, sed ipsos hymnos tanquam personas alloquitur, quæ Deorum Heroumque et victorum laudes una celebrant. Similiter lyram vel tibiam alloquuntur poëtae, ut Pindarus Pyth. I. init. ad q. 1. plura annotabimus. Ἀναξ. Φορμύγγες, *citharam regentes*: nimirum hymni cantus cum lyrae tibiaeque fonis erant conjuncti (unde ὕμνος Φορμύγγι συνοίσιος dicitur, Apollon. Rh. III. 161.); et cum secundum carminis argumentum, pedumque et numerorum diversitatem, lyrae fides variis modis tractarentur, hanc ob rem merito dicitur hymnus lyram regere. Contra interdum cithara dicitur hymnum regere: unde Aristoph. Thesmoph. 130. (124.) dixit *κίθαρην ματέρ' ὕμνων*; ubi Pindari locum etiam attulit

Schol. Hoc autem referendum ad praecentionem, quae cithara fiebat, ut chorus rectum cantandi saltandique modum sensu praeciperet: ut docent vett. grammatici; aliam interpretationem dedit Boeckh. de qua videbimus ad Pyth. I. pr. Ambiguam vero sententiam hic facit Schol. cum dicit: ἀναξιφόρμιγγες ἤτοι τῶν Φορμιγγῶν ἀνάσσοντες, — ἢ εἰ ἀνασσομένους ὑπὸ Φορμιγγῶν ὕμνοι. At priorem significationem unice admittit graecae linguae analogia: sic ὠλεσίκοις, domum perdens (Aesch. Sept. c. Th. 726.); ἐρειψίτοιχος, moenia evertens (ibid. 817.); ἐλίτροχος, totam vertens (ibid. 211.); πλῆξιππος (Pind. Ol. VI. 85.), ἀλεξίκακος, παυσίκακος, similia.

VS 2. τίνα θεόν κ. τ. λ. Quo melius vim horum versuum percipiamus, ipsius Pindari mens et cogitatio explicanda est et aperienda. Versatur poëtae ob animum Jupiter ipse, Deorum summus, cui Olympia sacra erat; item Hercules, princeps Graecorum heros, a quo Olympia primum instituta et Jovi dicata erant: denique Theronem cogitat, virum fama et opibus clarum, qui Jovis munere victoriam quadrigis reportaverat: qui honos summus ac prope divinus a Graecis habebatur. Hoc cogitationum flumine poëtae animus abundans, incertus est, a quo faciat canendi initium: tandem in Theronis laudibus consistit. Hoc exordio paullum immutato Horatius splendidum carmen ad Augustum (I. 12.) ornavit:

Quem virum aut heroa lyra vel acri

Tibia sumes celebrare, Clio?

Quem Deum?

vs. 2. *κελαδήσομεν*. Verbum *κελαδεῖν*, uti mox *γεγωνεῖν*, item *αὐδᾶν*, *δοσεῖν*, alia exquisite in lyricis carminibus usurpantur pro *ᾄδειν*, *μέλπεσθαι*. Proprie V. *κελαδεῖν* de graviore et acriore sono dicitur, ut de undarum et fluminum strepitu: Homerus II. Φ. 15. *Ἐάνθου βαθυδινηέντος πλήτο ῥόος κελάδων*. Unde etiam fluvio Arcadiae nomen *Κελάδων* fuit: Hom. II. Η. 133. cf. Aristoph. Nub. 282. sq. tum etiam de magnae multitudinis strepitu et clamore: Hom. II. Ψ. 369. Similiter Horatius utitur verbo *sonare*, Carm. II. 13. 26.

Et te sonantem plenius aureo,

Alcace, plectro dura navis,

Dura fugae mala, dura belli.

vs. 3. *ἦτοι Πίσα μὲν Διό:*. *Pisa* antiquissima Peloponnesi civitas (a Pifo Aeoli nepote, ut fertur, condita), ubi fons erat ejusdem nominis. Hujus urbis ager, Arcadiae confinis, appellabatur *Pisaca* sive *Pisatis*, quam fluvius Alpheus alluebat. Ut Apollini Pytho, sic Pisa antiquissimis jam temporibus Jovi sacra fuit, secundum vetus oraculi responsum, Herculi, ut fertur, ab Apolline datum:

πατρὶ μέλει Πίσης, Πυθῶς δὲ μοῖ ἔγγυάλοιο.

Paufan. V. p. 376. ed. Kuhn. Huic regioni Oenomaus quondam ejusque successor Pelops praefuerunt. In ejus dititione templum et lucus erant Jovis Olympici, ubi certamina Olympica agebantur,

quae Hercules, Augea debellato, instituisse traditur a poëtis. Vid. Pind. Ol. XI. (X.) 25. sqq. et Ol. III. 14. sqq. Hanc ob rem a Pindaro *Pisa* et *Olympia* promiscue tamquam Olympicorum certaminum sedes nominantur. Vid. Ol. III. 9. sq. coll. I. 7. sq. Ol. XI. (X.) 45. sqq. coll. III. 14. sqq. quamquam diversa haec fuisse loca, neque magno intervallo a se invicem remota, plane constat. Vid. Schol. ad Ol. I. 24. XI. (X.) 51. cum annot. Boeckh. Diu etiam his certaminibus Pisaci praefuerunt; postea vero multas hac de re controversias et bella egerunt cum Eleis, quorum hic exitus fuit, ut Pisa dirueretur. Post quod tempus Pisavorum nomen in oblivionem lapsum, atque univèrsa illa ora usque ad Messeniorum fines, *Elca* sive *Elis* appellata est. Vid. Pausan. V. cap. I. p. 376. et VI. cap. 22. Strabo VIII. p. 542. sqq. Almelov. cf. Paschal. Coron. VI. 4. Haud raro, imprimis a grammaticis, *Pisa* et *Olympia* perperam confunduntur, ut a Steph. Byz. V. *Pisa* et *Ὀλυμπία* ad q. l. cf. Berkel. Causa hujus rei inde ducenda mihi videtur, quod illarum regionum status et fines saepe antiquitus turbati sunt, tum etiam quod, posterioribus temporibus, Pisae dirutae vestigia admodum obscura fuerunt atque incerta.

vs. 6. *γερωνητέον δ' ἐπὶ*. Quamquam *ἐπὶ* h. l. abundat, neque magnam habet vim, quodammodo tamen suum tueri locum videtur similitum exemplorum auctoritate. Quid enim haec dictio a lyrico magis

gis abhorret, quam hujus generis aliae, ut Ol. VI. 13. ἀπὸ γλώσσας Φθέρξεατς. Pyth. III. pr. ἀπὸ γλώσσας εὐξασθαι; ne memorem Ol. IX. pr. Φανᾶ ἐν Ὀλυμπίᾳ καλλίνικος ὁ τριπλὸς κεχλαδᾶς: ubi alii codd. praebent Φανᾶεν, quod amplectitur Boeckh. alteram lectionem durius tamen aspernatus. Sunt haec prisca aevi vestigia, quae ab Homero ducta et deinceps propagata sunt: cujusmodi est Homericæ illa dictio, ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, h. e. simpl. *videre*. H. in Cerer. vs. 409. al.

vs. 7. ἔρεισμ' Ἀκράγαντος. i. e. *Agrigenti fulcrum et praesidium*. Simile est celebratissimum illud Pindari dictum, quo Athenas Ἑλλάδος ἔρεισμος appellat, in Dithyr. similique modo v. 90. Hectorem dicit Τροίας ἀσραβὴ κίονα; ubi plura notavi. Ol. XIII. 6. justitia βάθρον πάλιν. Pyth. V. 56. ὄλβος, *fortuna*, appellatur πύργος ἄσπερος. Ducta haec loquendi ratio est ab antiquo sermone, quum homines omnia fere, quae mente solum intelligi possent, ad sensus referrent. Ita Homerus Achillem vocat ἔρκος Ἀχαιῶν Il. A. 284. Od. Ψ. 121. Callinus Ephes. fr. de viro forti: ὡσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰρῶσιν. Analect. Brunck. T. I. p. 39. Callimach. H. in Del. 24. ubi Spanhem.

vs. 8. πατέρων ἄωτον ὀρθόπολι. Vocabulum ἄωτος saepe a Pindaro usurpatur, quo *praesentiam* quandam significet: ut ἠρώων ἄωτοι, *heroum praesentissimi*; quo modo Latini *Juvenum florem* dicunt, et similia. Illustravit hanc dictionem Klotz. ad Tyrtae. p. 26. Quo tamen sensu Theron h. l. πατέρων ἄωτος

fatis eleganter appellari non potest: potius accipiendum pro κόσμος πατέρων, i. e. *patrum suorum decus*; metaphorá a floribus aut corollis defumtá. Qua ratione Pyth. IX. 4. Teleficratem dicit ἄλβιον ἄνδρα, διωξίππου τεφάνωμα κυράνας; et in Epigr. ἀδεσπ. (Analect. Brunck. T. III. p. 257.) DII. Ἑλλάδος εὐρυχώρου τεφάνος appellatur Hefiodus, — ὀρθοκλιῖν adject. jungendum cum ἄατον, monente Boeckh. h. e. ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις, Schol. cf. ad Pyth. I. 56. Simili nomine apud Aesch. Eum. 950. *Furiae* appellantur δαίμονες ὀρθονόμοι, h. e. *legum tuitrices*; et in Locrota Epizephyrionum civitate in M. Graecia princeps magistratus appellabatur Κρομόπολις.

vs. 9. καμώντες οἱ πολλὰ κ. τ. λ. A Therone ad majores ejus poëta more suo degreditur: qui, teste Schol. primum e Graecia in Rhodum, hinc vero ejecti, Siciliam petierunt, ubi ad fluvium Acragantem confederunt. Urbem hic ab iis conditam appellat εἰκημα ποταμοῦ, quo nomine Agrigentum (Ἀκράγαντα) intelligi certum est, nominatum, antiquo more, a fluvio, cui adiacebat: notante Stephano Byz. V. Ἀκρηγάντες. Hoc autem flumen divino honore ab Agrigentinis colebatur, teste Aeliano V. H. II. 33. Ἀκράγαντιοὶ δὲ τὸν ἐπάνυμοντῆς πολέως ποταμὸν παιδὶ ἄραϊς εἰκατάντες, θέουσι κ. τ. λ. cf. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. 110. Atque ideo ipsam urbem ποταμοῦ εἰκημα appellatam existimo; quamquam dissentit Boeckh. Nam simili ratione Ol. V. pr. ubi urbs Siciliae memoratur Κα-
μα-

marina, a palude ejusdem nominis item appellata, hanc paludem tanquam Deam, Oceani filiam, invocat, quae in urbe coleretur: unde dicit τὰν σὰν πόλιν. vs. 4. etfi in eadem urbe Minerva, ut civitatis praefes (πολιεύχος) honorabatur; ibid. vs. 22. Idem obtinuit Agrigenti, ubi praecipuo honore culta est Proserpina: unde Περσεφόρας Ἔδος vocatur Pyth. XII. 2. Plura de Agrigenti sacris praebet Boeckh. ad h. 1. Epith. ἱερὸν, similiter ut δῖος, ἀγνός, alia, solennia sunt poëtis, qui ea non modo coelo, mari, terris, sed etiam fontibus, fluviis, urbibus, tanquam rebus divinis aut divino numini sacris, tribuere solent. Similiter Ἰλιος ἱερὸν ap. Homer. Il. T. 216. et insula Thera ἱερὸν vocata ap. Pind. Pyth. IV. 6. Eodem sensu, quo h. 1. οἶκημα ποταμοῦ, Heinsius dictum putabat illud Horatii Carm. I. 7. 12. domum Albuncae resonantis. Sed ibi fluvii domus pro fonte ponitur, ut bene Mitscherl. monuit.

vs. 10. Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί. Eleganter conditores illos Agrigenti cum virtutibus tum gloria et opibus lucentes hoc nomine appellat. Ut enim oculi insigne sunt hominis ornamentum et quasi vitae lumen, sic ad dignitatem, praesidium et decus significandum, haec vox a poëtis translata. Ita Ol. VI. 16. Adrastus Amphiaräum et fortitudine et prudentia clarum, στρατιῶς ὀφθαλμὸν, et apud Aeschyl. Choeph. 926. chorus Orestem appellat ὀφθαλμὸν οἴκων. cf. Pyth. V. 56. Isthm. II. 17. Hinc liberi et carissima quaevis, amicorum et pa-

rentum jumina vocantur: quod exemplis illustravit Barth. Adverf. XXXIII. 2. pag. 1174 fq. Eadem dictione a Graeco fonte deducta ufi sunt Latini: ut Cicero Nat. Deor. III. 38. Corinthum et Carthaginem *duos oculos orae maritimae* vocat. Pacatus Panegyri. cap. 16. de Theodofii filii: *geminæ illæ spes oculique Reip.* Ab hac autem dictione difsimilis videtur ea, quam comparat Boeckh., qua certī quidam Perfārum regis ministri βασιλέως ὀφθαμοὶ dicebantur. Nam (ut refert Schol. ad Aristoph. Acharn. 92.) οὕτω ἐκαλοῦν τοὺς Σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπισκοπεῖ ὡς βασιλέως ὤτα, αἰ ὠτακουσι, δι' ὧν ἀκούει τὰ πραττόμενα ἐκάστῳ πανταχοῦ. quem citat Brisson. de Regno Perf. five 190. Mox εἴπειτα pro εἴφειπετο, *secuta*, five *comitata est*. Vid. Boeckh. Alio loco Pindarus de Theronis majoribus sic cecinit:

ἐν δὲ ῥόδον κατῴκισθεν,
 ἐνθ' ἀφορμηθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφιπέμονται,
 πλείστα μὲν ἄνρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
 ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Vid Schol. ad. h. l. et Boeckh. fr. Pind. p. 605.
 vs. 13. ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, κ. τ. λ. Pindarus solenni more Jovem invocāt, ejusque opem et favorem pro Theronis gente implorat. Κρόνιε, non est Κρονίῳ λάφῳ τιμώμενος sed idem quod Κρονίδα, Κρονίε εἰ Rheae filii! Ita ex antiqui aevi simplicitate Deos, additis parentum nominibus, appellare solebant. Res ex Homero nota. Ὀλύμπου ἔδος, h. τὸν Ὀλύμπου, Deorum sedem. cf. Isthm. I. 31. Homer. II.

in ApoII. 225. Aeschyl. Prom. 412. ἀγνῶς Ἰσθίας ἔδος. Eumen. 11. Παρνηστῶ ἔδρας. ἀέθλων κορυφάν, signif. certamen Olympicum, inter omnia unum longe celeberrimum. cf. Ol. I. pr. Similiter Nem. X. 32. ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαί. Huic certamini praeerat Jupiter, quem ideo ante certamen facris et votis sibi placabant; victoriam autem adepti gratias eidem solvebant. Ol. V. init. et ad h. l. Boeckh. Ol. VIII. init.

vs. 14. πόρον τ' Ἀλφειῦ h. e. Ἀλφειῦ βέθρον, poetice pro simpl. Ἀλφειῦ. cf. Ol. VI. 23. Et sic apud Aeschylum Sept. c. Th. ubi legitur:

— πόρον δ' Ἰσμηνῶν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις.

corrigen- dum puto: πορὸν δ' Ἰσμηνοῦ; ut idem Persf. 363. dixit πόρον Ἀλφείου. ibid. 419. Ἀξίου πόρος. In eadem vero fabula de Dario dicit:

ἤλπιζε στήσειν βέοντα Βόσπορον βέον θεοῦ.

ubi legendum cenſeo: Βοσπόρου βέον θεοῦ. Eandem orationis figuram frequenter Aeschylus etiam de terra et coelo usurpat: ut Prom. 418. γᾶς πόρος. ibid. 394. εἶμος αἰθέρος; ad quam normam pro eo, quod legitur Agam. 909.

πέδον κελεύθου τραυνύουαι πετκισμάσιν.

scrib: πέδου κέλευθον. cf. Persf. 565. Pind. Pyth. IV. 195. *Alpheus* autem fluvius Olympiam alluens facris usibus destinatus, Jovique una cum ara et iuco facer erat. cf. Boeckh. — *ἰαυθεῖς ἀοιδαίς*. Dii enim carminibus mulcentur et placantur. Vid. Annot. ad Pyth. I. 5. 12. Similis color est Ol. V. 17. sq.

Σωτήρ ὕψινεφές Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
 τιμῶν τ' Ἀλφειὸν εὐρὸν ῥέοντ' Ἰδαίων τε σεμνὸν ἄντρον,
 ἰκέτα; σέθεν ἔρχομαι —

vs. 16. σφίσιν—γένει, pro σφῶν (αὐτῶν) γένει.
 Usitata locutio, qua dativus pronominis pro genitivo ponitur, imprimis ubi dativus antecessit. Exemplorum copiam praebent Matthiae, Grammat. Gr. pag. 528. et Ast. ad Platon. de Legg. Anímadv. pag. 9.

vs. 17—24. τῶν δὲ πεπραγμένων — ὄλβον ὑψηλόν.
 Locus haud parum ab antiquis intpp. vexatus, cujus veram rationem nec Heynius assecutus videtur Pindarus has sententias eo consilio hic posuisse videtur, ut ad proximam de prisca victoris gente narrationem animos praepararet. Theron (ut supra jam vidimus) originem a Cadmi stirpe ducebat: quae uantas aerumnas et fortunae casus experta fit, satis inter omnes notum est. Cui enim ignota est Cadmi filia Semele, quae a Jove adamata, mox Junonis fraude et fallaciâ misere periit? Cuiⁱtem Lajus, Oedipus, hujusque filii, Eteocles et Polynices, qui bello Thebano mutua caede ceciderunt? Harum omnium historia tot horroribus et aerumnis plena fuit, ut in tragoediis maxime deinceps celebrata fit. Hanc igitur Theronis stirpem cum Pindarus vellet referre, ne victoris animum tot malorum recordatione agigaret, apte et sapienter universam hanc sententiam mihi videtur praemisisse: „ praeterita mala irrita et infecta reddi prorsus nequeunt.” Tum his malis tanquam
 me

medicinam affert praesentem Theronis felicitatem : „ In fortunâ tamen secundâ , ista facile oblivione obteguntur : prosperae enim fortunae cedunt mala. ” Post haec deinceps res Semeles , Oedipodis , Polynicis et Eteoclis paucis percurrit , sententias de incerta vitae conditione , fortunaeque inconstantia passim interponens , donec ad ipsum Theronem ejusque laudes rursus delabitur vs. 53. Atque talis quidem narrandi ratio prorsus est e Pindari more. Similis locus occurrit Ol. VII. quod carmen in Diagorae Rhodii , qui genus a Tleoptolemo , Herculis f. ducebat , laudem conscriptum est. Ibi fraternum parricidium a Tleoptolemo commissum memoraturus , eodem modo universam sententiam praemittit , quâ istius furorem excuset. vs. 24. 54. Jam universi loci sententia , e nostra opinione , explanatâ , singula attendamus.

vs. 17. τῶν δὲ πεπραγμένων κ. τ. λ. Minus recte Heynius antiquam mutavit interpunctionem , quae ita est : τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκην , ἀπόητον κ. τ. λ. — τῶν πεπραγμένων — ἔργων τέλος , satis usitatâ apud poëtas circumlocutione , pro τὰ ἔργα πεπραγμένα , h. e. ea quae forte acciderunt , τὰ συμβάντα ; ut apud Aeschyl. Perf. 798. Choëph. 734. ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκην , sive merito sive injuria ; sic ἐν δίκῃ occurrit etiam Ol. VI. 12. Platon. Legg. VI. p. 768. A. Sensus igitur est : „ Quaecumque hominibus mala acciderunt sive merito , sive injuriâ , ne tempus quidem , omnium rerum Pater , possit irrita et infecta redde-

dere." — Sententia haec a multis varie est celebrata ; ut a Phocyl. fr.

Μηδὲ παρρηχομένῃσι κακοῖς τρύχου τεῖον ἤτορ·
οὔκετι γὰρ δύναται τὸ τετύγμενον εἶναι ἄτυκτον.
Agathon. apud Aristot. Nicomach. VI. cap. 2.

Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς κερύτκεται,
ἀγένητα ποιῶν, ὅσ' ἂν ἦ πεπράγμενα.

Lucianus in eadem sententia Parcas memorat (de confer. hist. cap. 38. T. II. p. 52. Hemst.) : τὰ μὲν πρᾶχθεντα οὐδὲ κλαθῶ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὔδ' ἄτροπος μετατρέψει. Horatius de Jove patre (Carm. III. 29. 45) :

*Non tamen irritum
Quodcumque retro est, efficiet: neque
Distingit infectumque reddet,
Quod fugiens semel hora venit.*

cf. Sophocl. Ajace, vs. 377. sq. ubi Schol. Plures citat Barth. Advers. XXXIV. 14. p. 1569. χρόνος ὁ πάντων πατήρ, quandoquidem a tempore omnium rerum repetebant originem. Hinc Eurip. in Belleroph. οὐδενὸς ἐκτὸς χρόνου. in Stobaei floril. Grotii p. 11. Moschio: ὁ τήκτων πάντα καὶ τρέφων χρόνος. in Stobaei Except. ejusd. p. 147. Ex hac notione, χρόνου antiquissimi Dei religio existisse videtur: „ χρόνος enim, ait Cicero, dicitur, qui est idem χρόνος, i. e. temporis spatium." Nat. Deor. II. 25. ad q. 1. vid. Davis.

vs. 21. ἐπὶ δὲ γὰρ κ. τ. λ. Magnifice haec enunciat poeta: Χάρματα et Πῆμα indicuntur tanquam personae inter se inimicae, quarum altera alte-

ram domat et exstinguit. Χάρματα dicuntur ἔσλά,
alma, benigna, propter felicitatem quam afferunt
 (ita faepe τὰ ἔσλά, *res prosperae*): opponitur παλιγ-
 κωτον, *inimicum*, *asperum*. cf. Aeschyl. Agam. 579.
 863. al. similiter N. IV. fin.

μαλθκα μὲν φρονέων ἔσλαίς,
 τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

ubi alterum idem est, quod φίλοις, alterum idem
 quod ἐχθροίς.

vs. 23. ὅταν θεοῦ μοῖρα. κ. τ. λ. θεοῦ μοῖρα pro
 simplici Μοῖρα, *Fatum*: ut δαίμονος τύχη Ol. VIII.
 67. Ζηνὸς ὀρκία θέμις Eurip. Med. 211. ἄλβος ὑψ-
 λος dicitur, ut κλέος ὑψηλόν P. III. 111. notione
 a *turri* deducta: nonnunquam enim opes aut po-
 tentia a poetis *turris* aut *columinae* imagine propo-
 nitur. Quam imaginem videtur ob oculos ha-
 buisse Solon. fr. V. 9. sq.

πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἄνδρι
 ἔμπεδος ἐκ νεότητος πυθμένος ἐς κορυφήν.

Similiter *gloria* a Pind ro nomine πύργος notatur
 Isth. V. 57. atque *sapientia* ab Aristoph. nomina-
 tur καλλιπύργος. Nub. 1020. — ἀνεκὰς vulgo accep-
 tum pro *emipus*, sive *coelitus*, οὐράνοθεν. Sed tum
 scribi debuisset ἀνέκαθεν, teste Boeckh. qui recte,
 ut opinor, affirmat, ἀνεκὰς hac significatione num-
 quam usurpari, sed significare *in sublime*, *sursum*.
 Itaque ἀνεκὰς πέμπειν signif. *in altum tollere*, *au-
 gere*. Similis dictio est Pyth. VIII. 80. ἄλλοτ'
 ἄλλον ὑπερὲς βάλλων. et Pyth. X. 70. ὑψὺ φέροντι
 νόμον Θεσσαλῶν, i. e. εἰς ὑψος αἰρουσιν. Schol.

vs. 24. ἔπεται δὲ λόγος. κ. τ. λ. Jam refert illas sententias ad Cadmi filias, quae gravibus afflictæ aerumnis, postea in deorum numerum receptæ sunt. — ἔπεται i.e. ἀρμόζει, ἀκολουθεῖ: dicta *quadrant in Cadmi filias*. cf. Heyne. sic τὰ ἔπομενα dicuntur, quæ cuique rei cohererent aut eam consequuntur. Vid. Ast ad Plat. Legg. 381. — εὐθρονος Deorum epitheton; sic ἰσρακι εὐθρόν. Pyth. IX. 62. εὐθρονος Ἀφροδίτη. Isthm. II. 5. quæ a Sapphone πικιλόθρονος dicitur; similiter χρυσόθρονος, alia: nam θρόνος Diis erat propria sedes. cf. infra vs. 58. seq. Ol. XIV. 11.

vs. 25. πένθος δὲ πιτυεῖ. Narratio in sententiam conversa: nam quod de Cadmidarum fortuna dicendum erat, hoc *γνωμικῶς* extulit poeta. Posit hoc alicui displicere, præsertim cum ejusdem sententiae repetitio sit, quam modo habuimus vs. 21. Atqui hæc ratio a Pindarico more non abhorret. Vid. e. g. Ol. VII. ubi vs. 30. (οἱ δὲ Φρενῶν ταραχαί κ. τ. λ.) in media narratione eadem repetitur sententia, quæ paullo ante præcesferat, vs. 24. Quamobrem emendatione non opus est. Κρεσσόνων comparativus vim habet positivi, quo in eadem sententia modo usus est, vs. 35. ἔσλων. Sic infra vs. 68. ἀπονέτερον βίωτον pro ἄπονον: et ita sexcenties apud poetas.

vs. 27. Ζῶσι μὲν κ. τ. λ. Suavisime Pindarus harum puellarum felicitatem describit. Ipse *Semeles* fabula, quam Jovis amantis fulmine percussam interiisse ferunt, satis nota ex Ovidio, *Metam.* III. 260—309. *Apollod.* III. 4. sect. 3. ad q. 1. Heyn.

Heyn. add. Lucian. Dial. Deor. IX. T. I. p. 228. Hemst. Julianus Orat. V. Deinde a Baccho filio ex inferis in coelum deducta, *Thyone* est appellata. Vid. Valcken. Diatr. Eurip. p. 154. Heyne ad Apollod. III. 5. sect. 3. cf. Pind. Pyth. III. 98. sq. ubi Boeckh. Hinc Bacchus *Semeleius Thyoneus* dicitur Horat. Carm. I. 17. 23. Semelen gravidam furentem in scenam induxit Aeschylus. — βῆμα κερκυκῦ, i. e. ἀσραπαῖς ὄμοῦ καὶ βρονταῖς ut verbis Apollodori utar. — τανυθερα appellatur, frequenti Dearum et mulierum cognomine; ut εὐθεία, ἠΰκομος, καλλίκομος, καλλιπλόκαμος, quae saepe apud Homerum et Hesiodum obvia.

vs. 28. sqq. Φιλῆϊ δέ μιν κ. τ. λ. His vsf. declarat univérse poëta, Semelen in coelo a Diis honorari et diligi: ut de Hercule Isthm. III. 76. (IV. 99. Heyn.) seqq.

ἰὺν δὲ παρ' Αἰγυῖον κάλλιπεν ἔλβον

ἑμφέπων ναίει, τετιματάι τε πρὸς ἀθανάτων Φίλος.

Memorat autem primores inter Deos, quibus ea maxime cara erat: ut Jovem, amatorem ejus, una cum filia Minerva; tum Bacchum, ipsius Semeles filium. Bacchi cognomen *κισσοφόρος* etiam alibi occurrit: ut apud Aristoph. Thesmoph. 997. Minerva autem cum patre Jove studio et amore maxime erat conjuncta. Hinc etiam in Scol. (Brunck. Anal. T. I. p. 156.) IX.

Ἄνασσ' Ἀθηνᾶ, ὄρθου τήνδε πόλιν,

σὺ τε καὶ πατήρ.

Aeschyl. Eum. 987.

Παλλὰδος δ' ὑπὸ πτεροῖς

ἄρτα; ἄρξεται πατήρ.

vs. 31. λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ κ. τ. λ. *Ino's* fabulam item narravit et ornavit Ovidius, *Metam.* III. 416—541. cf. Apollodor. I. 9. sect. 1 et 2. III. 4. sect. 3. Erat autem Semeles soror et Bacchi pueruli nutrix; at Juno illi irata maritum ejus Athamantem in rabiem egit: quem fugiens furentem Ino una cum filio Melicerta in mare se praecipitem dedit; mox ambo in Deos marinos recepti sunt, atque Ino *Leucotheae* nomine appellata. Fabulam *Ino* inscriptam dedit Sophocles, item Euripides, cujus fragm. illustravit Valcken. *Diatr.* Eur. p. 173. Vid. etiam, quae notavit Hemsterh. ad *Lucian.* *Dial. Mar.* IX. T. I. p. 312. *Cruizer* ad *Cicer.* N. D. III. 15. *Pindarus*, ad *Hom.* rationem (*Od. E.* 334.), simplicissime rem exposuit. Caeterum utraque et Ino et Semele sacris honoribus apud Thebanos cultae fuisse videntur. Vid. *Pindar.* *Pyth.* XI. pr. et *Boeckh.* ad. h. l. — βίον τον ἄφθιτον, i. e. θεῖον. Vid. *Hesych.* in V. et not. ad h. l.

vs. 33. ἦτοι βροτῶν κ. τ. λ. Graves sententiae de fortunae humanae inconstantia, deque fati vicissitudine; quae ad *Cadmidarum*, *Laji*, *Oedipodis*, rell. casus spectant, ad quos deinde vs. 39. ipse has sententias refert poeta. Sed sensus horum vsf. non statim patet. — κέραιαι ductum a κρίνειν, quod proprie notat *res separare*; hinc ad mentem translatum, *judicare*,

explorare, cognoscere: itaque κέκριται h. *exploratum est, certo cognitum est*. Hesychius: κερκιμένη — σαφής, εὐδηλος. — Jam hoc modo sententiam interpretantur: sane vitae terminus non distinctus neque apertus est; nempe *quando futurus sit*. At poeta non agit h. l. de incerto vitae termino, sed de fortunae in vita varietate et inconstantia. Quamobrem ita potius haec accipienda puto: Sane haud exploratum est hominibus, *qualis* vitae exitus five mortis terminus futurus sit: i. e. utrum beati, an miseri diem supremum obituri simus. Tum seqq. bene cum his congruunt, in quibus vereor, ut verum sensum assecuti sint intrp. Vulgo sic legitur: οὐδ', ἀτύχιμον ἀμέραν ὅποτε, παῖδ' ἄλιου, ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. post οὐδ' cogitatione repetunt praegressum κέκριται. Impeditam vero haec praebere sententiam, fatentur omnes. Sin tollas interpunctionem post οὐδ', omnis, opinor, difficultas evanescit. Tum ordo verborum hic est: ὅποτε οὐδ' ἀτύχιμον ἀμέραν, παῖδ' ἄλιου, ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. Sensus: Nemini profecto certum, num stabili ad mortem usque felicitate fructurus sit: quoniam ne diem quidem unum tranquillum, constanti cum felicitate, acturi sumus. ὅποτε et ὄτε nonnumquam significat *siquidem, quandoquidem*. Vid. Hoogeveen de Partic. Cap. XXXV. Sect. II. §. 8. Cap. XXXVII. Sect. I. §. 4. Convenit igitur horum versuum sententia cum iis, quae Croeso praecepit Solon, apud Herod. I. 32. „ Incertas et turbulenta esse res humanas, nec

ante mortem quemquam felicem posse praedicari." Quam sententiam multi expresferunt: ut Sophocles in Tyndareo, Trachiniis et Tereo (in Tyrone male ponitur apud Stobaeum); Euripides in Cresfis; Dionysius tyrannus in Leda: quae loca exstant in Stobaei floril. Tit. CV. p. 430, 435, 437, 439, Simonid. (Anal. Brunck. T. I. [p. 128.] XVIII.

νῦν δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν, ἀλλ' ἐφήμεροι
 αἰεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
 ὅπως ἑκατον ἐκτελευτήσῃ θεοσ.

In similem sententiam interpretandi sunt vsf. Nem. VI. 6. sq.

— ἐΦαμερίαν οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος
 ὄαντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ σάθμαν.

q. 1. illustravit Disfen. Explic. p. 404.

vs. 37. βραὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι. κ. τ. λ. Fortuna varia semper et mobilis per βραὶ designatur. Sic etiam βέειν et βεῦμα de fortuna usurpari solent: incert. apud Stob. Ecl. Phys. Grotii, p. 135. ἄπανθ' ἔρω ἅμα τῇ τύχῃ βέοντα. Palladas (Anal. Brunck. T. II. p. 431.) CXXI. vicissitudines vitae appellat βεῦμα ἄπιστον τῆς ἀνομάλου τύχης. cf. Mitsch. ad Horat. Carm. III. 29. 33. Id. Epist. II. 12. 9. Hinc εὔρεῖν et εὔρεια de prospera fortuna. Vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. p. 652. Wytttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 14. Non minus frequens est fortunam *status* vel *aurae* nomine a poetis significari. Pindar. Ol. VII. extr.

— ἐν δὲ μιᾷ μοίρῃ χρόνου,
 ἄλλοτ' ἄλλοῖαι διαθύσσουσιν αὔραι.

Pyth.

Pyth. III. 104. Isthm. III. 23. (IV. 8. Heyn.)
 Silentiar. (Anal. Brunck. T. III. p. 93.) LXXI.
 Utramque notionem conjunxit Aeschyl. Perf. 600.

ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθένας,

τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' εὐριεῖν τύχης.

ubi non necessaria videtur Lennepii emendatio, *εὐροῇ*, pro *εὐροῇ*, ad Phalar. p. 86. Caeterum hanc sententiam univérse enuntiatam esse a Pindaro, vix opus est, ut moneam.

vs. 39. οὕτω δὲ—*χρόνον*. Jam declarata fortunae humanae vicissitudine, ad ipsam redit poeta Cadmeam gentem, quae, post divinos Cadmeidarum honores, multas deinde aerumnas fuerat experta: quas inde a vs. 42. breviter exponit. *Μῆτρα* est providentia divina, in personam mutata, sive ipse Deus; idem quod supra vs. 23. *θεοῦ μήτρα* cf. Aesch. Agam. 130. 1537. — *πότμος πατρώος*, fors Cadmi filiarum, quae majores erant Theronis ejusque familiae, quibus coram carmen cantabatur: unde dixit *τῶνδε* — haec fors dicitur *εὐδρων*, i. e. *beata, felix*: Aeschyl. Agam. 1578. cui opponitur *δύσδρων*, *asper, gravis*: infra vs. 57. — *ἔχει tenet, regit, tuetur*. — *ἔλβος θέοτος*. *felicitas divinitus data*; i. e. *θεῖος, divina*; spectat ad mulierum illarum *ἀποθέωσιν*. Eodem sensu habet Aeschylus Prom. 765. *θεόρτων, ἢ βροταίων*. Similiter Pyth. IV. 69. *θεότομποι τιμῆ*. i. e. *θεῖαι* (ut bene Schol.), de *honore regio*. — *ἔπαυει* praefens tempus de re praeterita, quod majorem affert narrationi viam. Quod ad sententiam attinet, nota est Graecorum illa de fato opinio:

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν Φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν.

ut est in carmine Solonis. Idemque existimabant, quod praefertim praedicarunt tragici, homines cum ad summum felicitatis fastigium eveci essent, saepe a statu illo divinitus dejectos, in pessima ruere. Pindar. Pyth. VIII. 96.

ἐν δ' ὀλίγω βροτῶν

τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πινεῖ χαμαί,
ἀπετρόπω γνώμα σσειτμένον.

cf. Aeschyl. Agam. 755. seqq. Huc etiam pertinet dictum Artabani ap. Herodot. VII. 10. sect. 50. et quae sub ejusdem et Amasidis persona dicuntur VII. 46. III. 40. Itaque non solum calamitates, sed causas etiam calamitatum, scelera, ut hoc loco Oedipodis (quod mox videbimus), a Divino numine vel fato repetebant. Hinc Aeschylus dicit:

θεὸς μὲν αἰτίαν φύσι βροτοῖς,

ἔταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλει.

quem locum attulit et expofit Plato Rep. II. 19. pag. 380. A. cf. Sophocl. Antig. 620. fqq. ad q. 1. cf. Schol. Alia dedit doctisf. Brouwer. Comment. Sophocl. p. 45—48.

vs. 42. ἐξ οὗ περ—τέλεσεν. Hos vsf. cum praecedentibus junxerunt intpp. quod equidem non valde probo: nam verba illa ἐξ οὗ, sive χρόνου intelligatur (ex quo tempore), sive ad μοῖραν referas (ex qua fati lege), transitum omnino jejunum, nec Pindarica vi, quae in hoc carmine dominatur, satis dignum praebere videntur. Levi autem emendatione pristinam formam huic loco reddidisse me spe-

fero. Priores tres versus: ἐξ οὗ περ — τέλεισεν, sunt protasis, sequentia apodosis continent. Jam singula videamus. — ἐξ οὗ sive ἀφ' οὗ scilicet χρόνου, idem significat quod ἐπεὶ: similiter occurrit Iliad. I. 6. al. Quod autem in apodosis posita est particula δὲ, post ἰδοῖσα, hoc nihil offendit. Ita apud Hesiodum Ἔργ. 291. sq. ubi arduam virtutis viam describit, haec leguntur:

ἐπὴν δ' εἰς ἀκρὸν ἵκηται,

ρήϊδι δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ εἴουσα.

Homerus II. in Vener. 229. sqq. de Tithono:

αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πόλιαι κατέχοντο ἔθειραι

καλῆς ἐκ κεφαλῆς, εὐγενέος τε γενείου,

τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πόνηια Ἥώς.

Thucyd. II. 65. de Pericle: ἐπειδὴ τε ὁ πόλεμος

κατέστη, ὁ δὲ φαίνεται καὶ ἐν τούτῳ προγενοῦς τὴν δύνα-

μιν. Plato Rep. IV. 9. p. 431. A. ὅταν δὲ ὑπὸ τρι-

φῆς κακῆς ἢ τινὸς ὀμιλίας κρατηθῆ ὑπὸ πλῆθους τοῦ

χειρότερος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, ταῦτο δὲ ὡς ἐν ἐνεί-

δει φέγειν τε (κελεύει) καὶ καλεῖν ἤτιω ἑαυτοῦ —

Locum igitur hunc sic vertamus: *Postquam Oedipus, Lajo patre occiso, Apollinis oraculum explevit,*

Erinnys quidem filios ejus mutua caede trucidavit. Quod ad rem attinet, *Laji et Oedipodis*

historia, a poëtis Graecorum tragicis maxime celebrata, cognosci potest ex Apollodoro III.

5. sect 7. extr. Antiquissimam eandemque simplicissimam fabulae faciem praebet Ulysses, in Ho-

mer. Od. Λ. 270—280. Quam varie deinde a tragicis fuerit ornata, docet Schutz. ad Aeschyl. Sept.

adv. Th. Exc. I. Oedipus appellatur a Pindaro *μῆριος οἶος*, quippe qui ad patris caedem fatalis, sive fato destinatus erat; secundum Apollinis responsum Lajo de prole consulenti datum: quod oraculum exstat in argumento fabulae Sophoclis Oedip. Tyr. Euripidis Phoenisf. alibi. Fatales Oedipodis aerumnas divinitus exposuit Sophocles in fabula laud. Homerus etiam l. c. ei omnia haec mala accidisse ait, *θεῶν δόλος διὰ βουλάς*.

Sequitur fatum filiorum Oedipodis, *Eteoclis* et *Polynceis*, qui bello Thebano mutua caede occiderunt. Totam historiam narrat Apollod. III. 6. Fratrum vero pugnam copiose describit Eurip. Phoen. 1365. sqq. Hanc igitur calamitatem repetit Pindarus e divina paterni sceleris vindicta. Erat enim haec infita veteribus opinio, propter parentum scelera non minus ipsos, quam liberos, nepotes, posteros, quamvis infontes, plecti: teste Hesiod. *Ἔργ.* 282. Solon. V, 27—32. aliis. Ulltionem exigit *Erinnys*, modo una, modo plures; ut jam apud Homerum et deinde apud Tragicos. Ea dicitur *δῆτις*, quod epitheton vel de ira, vel de oculorum acie accipi potest; quorum si optio datur, prius certe praeferendum mihi videtur, ut *Erinnys* dicatur *acris*, *vehemens*; sive, ut Homerus, *συγερή, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα*. Aeschyl. Agam. 1502. *ὁ πάλαιός δριμύς ἀλάστωρ*. Sed alia etiam ratio superest, qua *δῆτις* non cum nomine, sed cum verbo *ἰδοῖα* jungatur: sic *δῆτις* dictum pro *δῆτις*, sive *δῆτις*; ut apud Hesiod. Sc. Herc. 348. *ἰδοῖα χρέμισαν*.
Ver-

Vertendum vero ita: *Erinnys truculenter intuens, genus ejus occidit.* Haec interpretatio mihi placet. Cf. Apollon. Rhod. IV. 476. — ἔπεφνε εἰ γένος, pro αὐτοῦ γένος. ut Pyth. IV. 48. αἶμά εἰ. et saepius. cf. supra ad vs. 16. — σὺν ἀλλαλοφονίᾳ i. e. δι' ἀλλαλοφονίας, ut saepius. sic Pyth. IV. 203. σὺν νότῳ δ' αὖραις πεμπόμενοι. Pyth. IX. 119. σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρίναι ποδῶν. Pyth. X. 57. σὺν ἀειδαῖ; θηχτὸν θησέμεν.

vs. 47. λείψθῃ δὲ Θέρσανδρος κ. τ. λ. *Thersander*, Polynicis ex Argia filius, inter Epigonos fuit, qui bellum Thebanum post decem annos, renovarunt; cujus exitus fuit, ut Thersandro urbs traderetur et vastaretur. Qua de re docte Heynius ad Apollod. III. 7. sect. 2. in not. p. 638. sqq. ed. 1783. Idem inter Trojanos duces fuit, etfi non memoratus ab Homero. cf. id. ad Virg. Aen. II. 261. Ad illud bellum spectant Pindari verba: ἐν μαχαῖς τε πολέμου τιμ. — his junguntur νέεσι ἀίθλοι, certamina juvenilia sive ludicra, quorum laus proxime cum bellica laude erat conjuncta. Sic νέεθρασι Aesch. Perf. 741. cf. ibid. 779.

vs. 49. Ἀδρασιδᾶν — δέμοισι. Jung. Ἀδρασιδᾶν θάλασ, germen *Adrastidarum*; quippe ortus ab Adrasti filia, Argia. Cavendum vero, ne ducas, ut Schmidius, ab Ἀδρασίς (*Adrasti filia*), ut sit pluralis pro singulari: nam neque pluralis pro singulari ita poni potuisset, neque Adrasti filia appellatur Ἀδρασίς, sed Ἀδρασίη, sive Ἀδρησίη; et si vel maxime ita appelletur, tamen ab Ἀδρασίς non du-

citur Ἀδρασιδῶν, sed Ἀδρασιδῶν: quod etiam monuit Heynius. Sed ducendum ab Ἀδρασιδῆς; ut ad univ-
 versum Adrastidarum genus referatur, quod proprie
 ad unam Adrasti filiam pertinebat. Similiter fere
 loci illi explicandi sunt, ubi vulgo pro singulari
 pluralem obtinere putant. Pyth. IV. 3.

Μοῖσα, Λατοῖδαισιν ὁ Φειλόμενον Πυθῶνι τ' αὐξῆς εὐρον ὕμων.
 ubi Λατοῖδαι ad *Apollinem* spectat, Pytheorum prac-
 fidem. Ol. IX. 59. seq.

ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος Φύλας
 κοῦροι κοῦρῶν καὶ Φερτάτων Κρονιδῶν.

quo loco Κρονιδαι universe pro *Ἰονε*. add. Ol.
 VI. 68. Pyth. V. 118. Aeschyl. Choëph. 499.
 Monuerunt de hac orationis forma VV. DD.
 Boeckh. ad Pind. Pyth. II. Expl. p. 245. sq
 Schutz. ad Aeschyl. Agam. 186. — ἄλλοι, ἔπος
 eleganter de liberis usurpantur a poëtis: de quo
 vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. 88. — ἀρωγὸν δόμοις
 dicitur Therfander propter ipsam Thebarum expug-
 nationem. Simili modo dixit Plato, τὸ ἔλαιον ταῖς
 τοῦ ἀνθρώπου θριξὶ ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. Protag.
 334. B. cit. Boeckh. et apud Aeschyl. Agam. 229. sq.
 ubi vulgo legitur:

ἔλαιον δ' εὖν θύτην γενέσθαι θυγατρὸς,
 γυναικοποιῶν πολέμων ἀρωγόν.

haud spernendam puto lect. Turn.

γυναικοποιῶ πολέμου ἀρωγόν.

quae lectio videtur elegantior.

vs. 50. ὄθεν σπέρματος κ. τ. λ. Quod in Var. Lect. breviter indicavi, paullo de eo nunc fusius exponendum est. Boeckh. igitur ita legit: ὄθεν σπέρματος ἔχοντι (ἔχουσι) ῥίζαν. πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου κ. τ. λ. In hac lectione primum mireris, verbum plurale poni, ubi de uno agitur Therone: quamquam hoc levius est; durius vero, ut equidem sentio, hac ratione abrumpitur et divellitur sententia. Quod Schmid. scripsit, ἔχοντα, repugnat omnium codd. et antiquorum intpp. auctoritati; neque facile intelligi potest, si Pindarus scripsisset ἔχοντα, quomodo hoc a grammaticis aut a librariis in ἔχοντι esset mutatum. Quamobrem harum lectionum neutra videtur probanda. Mihi vero non displicet iste casuum dissensus, neque ratione prorsus carere videtur. Etenim v. πρέπει duplici modo construitur, vel cum dativo vel cum accusativo; ut utrumque dici possit: πρέπει αὐτῷ τυγχάνειν, et πρέπει αὐτὸν τυγχάνειν. Utramque constructionem confudit poeta; plenius ita dixisset: ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν τῷ Αἰνησιδάμου πρέπει, αὐτὸν — τυγχάνειν. Quod contractius duplici modo efferre potuit; aut ita, ut nunc legitur: — ἔχοντι πρέπει τὸν Αἰνησ. τυγχάνειν, aut contrario ordine: τῷ Αἰνησ. πρέπει — ἔχοντα τυγχάνειν. Huic lectioni accedit Aristarchi auctoritas, apud Schol. cujus verba ita sunt legenda: Ἀριστάρχος δὲ οὕτως ὄθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν τὸν Αἰνησιδάμου κ. τ. λ. ὡς τῶν ἴσων (f. ὡς τῶν ἴσων) εἶναι τῷ ἄφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα τῷ Αἰνησιδάμου οὖν πρέπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν. Neque

que similia defunt poetarum exempla, ubi variantur casus. Aeschyl. Choeph. 396. sq.

πέπαλται δ' αὐτέ μοι Φίλου
κέαρ τόνδε κλύουσαν οἴκτοι.

cf. Brunck. ad Sophocl. Electr. 479. seq. Magis etiam simile est exemplum in Eurip. Med. 659. sqq.

ἀγάρματος ἔλοιό', ὅτῳ παρέσαι
μὴ Φίλους τιμῶν, καθαρῶν ἀνείξων
τα κλῆδα Φρενῶν.

ut ibi legit doct. Lenting. cf. Wyttenb. Biblioth. Crit. Vol. II. Part. I. p. 43. Plura hujus generis afferunt Viger. p. 337. cum annot. ed. Zeun. Mathematicae Gramm. Gr. §. 555. not. 3. — ἐγκώμια μέλη five ἐπικώμια sunt carmina, τὰ εἰς κόμῳν ὑμνεῖσθαι ἐπιτήδεια τῆς νίκης (Schol. Nem. VI. 55.); qualia haec Pindarica; de quibus consulatur in primis Thiersch, Proöem. ad Pind. vers. p. 114. sqq. vs. 54. ἔδεκτο, pro ἐδέδεκτο; Homerice.

vs. 54. Πυθῶνι δ' ἑμὸν κλαρον κ. τ. λ. Post ipsius Theronis victoriam, eas quoque memorat, quas frater illius Xenocrates quondam reportaverat; ludis Pythiis alteram, alteram Isthimiis: utramque Pindarus carmine ornavit, Pyth. VI. et Isthm. II. Male autem hunc locum antiqui explicuerunt grammatici, has victorias Theroni cum fratre communes esse statuentes: quasi alioquin earum mentio inanis hoc loco fuisset, cum poeta Theronem, non Xenocratem se celebrare profusus sit. Huc
igi-

igitur retulerunt verba: *διόκληρον ἀδελφεῶν* (*eiusdem victoriae factum*), et *κοινὰ χάριτες*. Antiquos recentiores sunt secuti intpp. Atque hic error alium peperit errorem, ut existimarent victorias, quae Pyth. VI. et Isthm. II. sub Xenocratis nomine celebrantur, ab his esse diversas. Doctis et acutis rationibus haec refutavit Boeckh. cuius auctoritatem nos secuti sumus. Nam neque victorias communi nomine reportatas esse, usquam reperitur, et Pythiam atque Isthmicam easdem hic memorari, quae infra Xenocrati attribuuntur, veterum auctoritas dubitare nos non finit. Cur vero poeta, postquam *τὸν Αἰνησιδάμου*, unum *Theronem*, se laudaturum dixit, fratris tamen laudes admiscuit? Causa in promptu est. Si enim publicae hae victoriae non victorem solum, sed totam ejus domum, totam civitatem ornabant, quanto propius ad fratrem hoc decus pertinebat; praesertim si, ut Theron, vir in sua civitate princeps, et par in alio certamine laudis socius esset. Hinc illae Xenocratis victoriae dicuntur etiam *κοινὰ*, quarum pars gloriae in fratrem redundabat. Similiter Pyth. VI. 15.

*πατρὶ τεῶ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεῆν
εὐδοξῶν ἄρματι νίκαν —*

cf. Pyth. V. 102. Etiam Isthm. II. 28. Olympicam Theronis victoriam tanquam fratri communem laudat:

*Ὀλυμπίου Διὸς
ἄλσος, ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν*

διδυμῶν ἀδελφῶν duplici modo accipi potest: *ejusdem sortis*, nempe *victoriae*, *particeps*; vel *ejusdem patrimonii consors*, i. e. *frater germanus*. Neutrum male. Restat ut videamus de dictione: *κοινὰ χάριτες* — ἄγαγον: utrum *χάριτες* simpliciter dictae sint *victoriae*, an vero *Gratiae victoriam afferentes* (quo sensu scrib. *Χάριτες*). Hae enim Deae, quarum munere

τὰ τε τερπνὰ καὶ

τὰ γλυκῆα γίνεται πάντα βροτοῖς,

(ut Pindarus ait) etiam hymni et victoriae decus ministrare a lyricis finguntur. Itaque saepe sunt Musarum loco: ut Pyth. V. 45. collato Isthm. VII. 23. inde *Χρητῶν κάπον* (Ol. IX. 29.) eodem sensu dicit, quo Nem. VI. 36. *Πιερίδων ἀρότας*. — De chorago autem victore ita Simonides (inter Callimachi Epigr. ed. Ern.) L.

ἄρμασιν ἐν Χάριτων Φορηθείς,

αἱ εἰ ἐπ' ἀνθρώποις ἔνομα κλυτὸν, ἀγλαὰν τε νίκην

θῆκαν, θεῶν ἰστέφάνων ἕκατι Μαισῶν.

Sed saepe *χάρις* et *χάριτες* est idem prorsus atque *νίκη*. v. c. Ol. VIII. 57. Pyth. XI. 12. Isthm. II. 19. ubi Ἐρεχθιδῶν *χάριτες* dicuntur *victoriae honores*, *in ludis Atheniensium*: de hymno dicitur Isthm. I. 6. Similiter hoc loco *κοινὰ χάριτες*; sunt *κοινὰ νίκαι*; ut *κοινὰ χάρις*. Pyth. V. 102. Aliter sentit Boeckh. „*Χάριτας*, inquit, ut pro Deabus habeamus, univrsae dictionis ratio suadet.” Quod mihi non ita videtur: nam uti h. l. *χάριτες; ἀνθεα ἄγαγον*, similiter Nem. XI. 19. dicit:

ἐκκλιθεὶς Ἄριστογόραν

ἀγλαὰ νῆκαι πάτραν τ' εὐκύνμον

ἐσεφάνωσαν. κ. τ. λ.

Alibi etiam in hujus vocis interpretatione non possum Viro ei. assentiri. Ol. XIII. 18. sq.

ταὶ Διούτου πόθεν ἐξεφάναν

σὺν βεχλάτῃ χάριτες διθυράμβῃ;

Χάριτες non sunt *Gratiae*, sed *solennia Bacchi festa*, (ductum a χάρις, *gaudium*), in quibus dithyrambi celebrabantur: quae festa a Simonide I. I. ὄραι αἱ Διουσιᾶδες appellantur. Similiter accipio Ol. IV. 7. seqq.

ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, —

Ὀλυμπιονίκαν δέκευ

χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον.

quo loco χάριτες eodem spectant, quo id, quod initio dixerat, τεὰ γὰρ ὄραι intell. *festum Jovis Olympi- cum*. cf. Callim. II. in Apoll. 37. ubi Spanhem. Poëta nimirum per illud festum, ad quod celebrandum venerat, Jovem precatur, ut benivola mente Psaumis victoris pompam recipiat. Haec quidem velut ἐν παρόδῳ. — ἄνθεα τεθρ. sunt σεφάνοι, coronae quadrigis reportatae: ut Ol. VII. 30. cf. ad Ol. VI. 26.

vs. 56. τὸ δὲ τυχεῖν κ. τ. λ. Verba ita cohaerent: τὸ δὲ πειρώμενον (τινὰ) ἀγωνίας τυχεῖν, παραλύει δυσφρόνων. Articulum neutrius generis universae sententiae anteponi, notum est. — τυχεῖν, absolute positum, significat *propositum consequi, feliciter rem gerere, h. e. vincere*. Similiter N. VII. 11. εἰ δὲ τύ.

τύχη τις ἔρδαν. Thucyd. III. 39. τυχεῖτες μὲν —
σφαλέντες δὲ. IV. 63. ἀλλὰ καὶ ἄγαν εἰ τύχοι-
μεν κ. τ. λ. Proprie de jaculatoribus scopum tan-
gentibus hoc modo dicitur: ut apud Homer. II.
E. 287.

ἤμβριτες, εὐδ' ἔτυχες. —

cf. Stephan. Thes. T. III. p. 1442. pr. — δυσφρό-
νων. δύσφρων ab hominibus ad negotia translatum,
significat *durus, asper*. Aeschyl. Agam. 834. de
invidia ait:

δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος
ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαλιμένῳ νόσῳ.

Sed posterior vs. corruptus videtur; leg. puto:

ἄχθος διπλοῖζει τῷ πεπαλιμένῳ νόσῳ.

i. e. *grave telum lateri adhaerens vulnegrato dupli-
cat morbi sive doloris vim*. Hesych. πεπαλιμένος. βε-
βλαυμένος. sic etiam Phot. Lex. MS. monente Al-
berti. Ibid. vs. 100. μερίμνη κακόφρων. Itaque
τὰ δύσφρονα sunt *aerumnæ, labores*: quorum le-
vamen praebet victoria. cf. Ol. VIII. 7.

vs. 58. ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖ; κ. τ. λ. Locus
hic est praeclarus et lyrico spiritu praecipue intig-
nis; at propter hanc ipsam causam, paullo ad in-
telligendum difficilior: unde varie acceptus est ab
intpp. Quorum sententiis integris relictis, nos
nostra ratione, ex carminis indole, loci sensum elice-
re conabimur. — Pindarus in antecedd. maxime cele-
bravit fortunæ varietatem in Theronis stirpe con-
spicuum; cui opponit praesentem Theronis prospere-
ritatem: quod jam indicavimus ad vs. 17 - 24.

Lau-

Laudatis igitur hujus viri victoriis, jam opes illius et virtutes, ut optimum fortunarum ferendarum vitaeque tranquille et justè degendae praesidium, laudare parat. Hoc autem non vulgari ratione perfecit. Nam, omisfa Theronis mentione, ipsas opes, ipsas virtutes extollit et praedicat. Quod ne obscurum alicui videatur, cogitandum est, publice hoc carmen et praesente Therone esse cantatum; cujus opes et virtutes omnium erant oculis expositae. Itaque nihil hac ratione illustrius et ad vim lyricam praeclearius. — πλοῦτος ἀρεταῖς δεδιδασμένος i. e. πεποιθμένος, κεκοσμημένος: complectitur opes, honores, virtutes, victoriarum item in certaminibus decus (quae eximie ἀρεταί appelluntur a Pindaro Ol. IV. 11. IX. 18. Pyth. III. 114. al.). Ambo haec, tamquam maxima bona, ab Hercule precatur Homerus, II. in Herc. XIV. extr. et a Jove Callimachus H. in Jov. 94.

καί, ε πάτερ, καίρ' αὐθι, δίδου δ' ἀρετὴν ἀφένος τε
 αὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἀνδρας ἀέξειν,
 αὐτ' ἀρετῆ ἀφένιο· δίδου δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

q. l. citat etiam schol. Sapphūs fragm. λή. — Talis fors si cui contigit, φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρῶν, fert tam adversarum, quam prosperarum rerum opportunitatem, i. e. μοῖραν, portionem a fato certo tempore tributam. Eodem sensu dixit Pyth. I. 57. sq. ὣν ἔραται καιρὸν δίδους. Nem. VII. 58. τιν δ' εὐκρέτα καιρὸν ὄλβου δίδωσι Μοῖρα. Similiter fere dixit Thucyd. II. 42. extr. καιρὸν τύχης: ubi vid. Gottleber. — Dictio τὰ καὶ τὰ eodem sensu usurpa-

tur Pyth. V. 55. plura exempla praebent Heyne ad h. l. et Boeckh. not. crit. ad Isthm. IV. 58. Sensus recte explicat vetus intr. his verbis: ὁ πλεῖστον κεκοσμημένος καὶ ἀρετοῖς κατόκοσμος οὔτε ὑπὸ τῆς ἐπελευθύσης αὐτῷ εὐτυχίας ἐπαίρεται, οὔτε ὑπὸ δυστυχίας χαυνούται. — βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέρων, μέριμναν, i. e. Φρόντιδα τῶν καλῶν, *feram honestarum curam et contentionem*: in quibus etiam censendum gloriae e certaminibus reportandae studium, quod eximie μέριμνα a Pindaro dicitur, teste Boeckh. add. fragm. incert. LXXXII. p. 84. ed. Schneid. — ἀγροτέρων, *feram* sive *acrem* (κρητερήν), ut apud Latinos *atrox*, *ferus*, *saevus*, pro *acris* et *bellicoso* a poetis dicitur. Antiqui grammatici interpretantur, ἀγρευτικήν et θηρευτικήν τῶν καλῶν, quod tuetur Boeckh. sed mihi non placet. Verbum ὑπέχων bene congruit cum praecedenti φέρει. Huic loco similis Pyth. V. init.

ὁ πλεῖστος εὐρυσθενής,
ὅταν τις ἀρετῆ κεκραμένον καθαρεῖ
βροτήσιος ἀνὴρ, πότμου παραδόντος αὐτὸν, ἀνάγκη
πολύφιλον, ἐπέται.

cf. Pyth. II. 56. — ἀστὴρ ἀειζαλος. Praeclare ad talis fortunae splendorem et dignitatem exprimendam. Similiter de Fama nobili dicit Isthm. IV. 42.

λάμπει

Ἄσπερος θεητὸς ὡς ἄσπερος ἐν ἄλλοις.

ἐτήτυμον ἀνδρὶ Φέγγος, i. e. *lumen*, *decus* atque *salus*: ut Φάος Homer. II. O. 282. Pind. Ol. IV. 11. cf. omnino Pyth. VIII. 100. 199.

vs. 62.

vs. 62. εἶδὲ μιν ἔχων τις, εἶδεν τ. μ. Participium ἔχων pro ἔχων ἐστὶ five ἔχει, ut Boeckhio placet, accipiendum videtur. Cujusmodi ἀνακωλυθίας exempla etiam aliis locis sunt obvia: ut apud Homer. II. Ω 41. sqq

λίαν δ' ὡς ἄγρια εἶδεν,

ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγένορι θυμῷ
εἶξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βρότων, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν.

ubi verborum consequentia requirebat: ἐπεὶ — εἶξεν. Similiter participium interdum ponitur apud Homerum, ubi sequi debebat infinitivus: exempla praebet Fr. Thiersch. Gramm. dial. Homer. §. 348. 7. — μιν, nempe τοῦτο τὸ φέγγος. Sensus igitur est: si cui tale lumen adest, is profecto pie justeque deget: quippe non ille nescit, quae futura sint, sed deorum reveretur post mortem iudicium. Ita fere Boeckhiius. Causa et ratio hujus sententiae posita in pervulgata illa Graecorum opinione, majores opes et fortunas saepe a moderatione avertere, et ad superbiam fastumque homines perducere; ut est in versu illo Solonis:

τίπτει γὰρ κέρως ὕβριν, ὅταν πολλὸς ὄλβος ἔπηται.

Qui vero cum opibus virtutem jungit, et quae post mortem futura sint, meditatur, hic ab omni injustitia et superbia abhorret. — Caeterum, quod ad futurarum rerum cognitionem attinet, de his nonnumquam certiores fieri homines existimabant somniorum visis, cum mens, corporis officiis libera, acrius aciem intendat et futura prospiciat: ut ait Pindar. in fragm. Thr. II. pag. 23. Schn. ubi de diviniore illa et aeterna hominis parte haec effert:

τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν*
 εὔδει δὲ πρᾶσσόντων μελέων,
 ἄταρ εὐδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνείροις
 δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν
 χαλεπῶν τε κρῖσιν.

Latine ita : *hoc solum est divinum : dormit autem, dum corpus agit sive laborat ; sed, dormiente corpore, saepe per insomnia hominibus aperit futura bonorum praemia et malorum poenas.* Hinc paene expressa videntur ea, quae ait Cicero Divin. I. 30. „ Cum est fomno sevocatus animus a societate et a contagione corporis, tum meminit praeteritorum, praesentia cernit, futura praevidet. Jacet enim corpus dormientis, viget autem et vivit animus.” Similis est locus Aeschyl. in Eumen. 104. sq. Praeterea in mysteriis plura de immortalitate et futuro animorum statu tradita esse, antiquorum testimonia indicant, ut nobile illud Isocratis, Panegyri. cap. VI. et Ciceronis de Legg. II. 14. ubi plura attulerunt intpp. Pindarus ipse de initiatis ita canit :

ὀβριος, ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα
 κοίλαν εἶσ' ὑπὸ χθόνα*
 οἶδεν μὲν βίου τελευτάν, οἶδεν δὲ
 διόσδοτον ἀρχάν*

Beatus ille, qui, his spectatis, sub terram cavam decedit : novit tam vitae exitum, quam initium a Jove constitutum. fragm. Schn. pag. 83. quod fragmentum recte inter Threnics relatum est a Boeckhio. Eius lumen affundit, praeter Sophoclis fragm. a Schneidero

laudatum, Aristophanes Ran. 454. Plato Phaed. p. 22. Wyt. κινδυνεύωσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν ὕτοι κατασήσαντες οὐ Φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὁ ἄν ἀμύητος καὶ ἀτέλετος εἰς ἄδου ἀδικηται, ἐν βερβέρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος, ἐκείσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσε. Ex his autem mysteriis quaedam in hunc locum fluxisse, equidem suspicor.

vs. 63. ὅτι θανόντων κ. τ. λ. ἐνθὺς, in hac terra; jung. cum θανόντων, non cum ἀπάλαμοι, ut schol. fecit. — αὐτίκα nempe ἐν ἄδου feu κατὰ γῆς, uti mox dicit. — ἀπάλαμοι φρένες sunt animi improborum. ἀπάλαμος proprie est *debilis, imbecillus*: ut notat Hesychius; quo sensu occurrit Il. E. 597. tum *ignavus, iners*: ut apud Hesiod. *Erg. 20. unde tandem, uti h. l., de homine *nequam* et *improbo* dicitur.

vs. 64. τὰ δ' ἐν τῷδε κ. τ. λ. Hinc jam copiosius inferi describuntur, in quos hominēs statim post mortem veniunt. Qui sceleribus in vita se macularunt, e iudicis sententia poenis illic plectuntur; qui vero pie justeque vixerunt, omnium laborum expertes facile ibi ac suaviter degunt. Idem argumentum in Threnis praesertim a Pindaro celebratum esse, eorum fragmenta ostendunt. Atque hujusmodi νεκυίας plures poëtae inde a principe Homero (Od. A.) sinxerunt; quem imitatus est Latinorum poëtarum in primis Virgilius (Aen. VI.). Poëtarum exemplum secuti sunt philosophi, qui similia, plerumque sub fabularum specie, novisque

fictionibus aucta, retulerunt; ut Plato de Rep. X. Gorg. p. 523. sq. Phaed. cap. 64. sq. pag. 89 - 92. Wyttenb. Aeschines, qui appellatur, Axioch. cap. 19-22. cum nostro maxime comparandus. Plutarchus de S. N. V. p. 83. ad fin. Wyttenb. — τὰ δ' ἐν ταῦδε Ἰδὸς ἀρχῆ ἀλιτρά sunt peccata in hac vita commissa. Eodem sensu Valer. Flac. I. 788.

*Vos quibus imperium Jovis et non segne peractum
Lucis iter. —*

δικάζει τις. Schol. judicem intelligit Plutonem, quem hoc nomine memorat Aeschylus, Eumen. 273.

Μέγας γὰρ Ἄϊδης ἐστὶν εὐθύνος βρότων
ἐνεσθε χθονός.

hoc tamen incertum, et non quaerere praestat. — ἐχρήσθη ἀνάγκη, infesta sive dura necessitate: διότι ἀπαρ-
αίτητόν ἐστι τὸ ἐκεῖ δικασήριον. Schol.

vs. 67. Ἰσὸν δὲ νύκτεσσιν κ. τ. λ. Suavis haec beatæ vitæ descriptio, qua boni, a iudice dimissi, in inferorum regione fruuntur. Ibi sol dies noctesque lucet: nimirum non idem ille, qui terras illustrat (quod esset absurdum), sed sol ab hoc diversus et inferorum sedibus proprius: ut apud Virgilium Aen. VI. 640. sq.

*Largior hic campos aether et lumine vestit
Purpureo, solemque suum, sua sidera norunt.*

Valer. Flaccus I. 844.

ubi sol totumque per annum

Durat aprica dies. —

Aeschin. Axioch. cap. XX. ὡςτε γὰρ χειμᾶ σφοδρὸν εὖ

τε θάλασος ἰγγίγνεται, ἀλλ' εὐκράτος ἀὴρ χεῖται, ἀπα-
λατῆ ἤλικυ ἀκτίσι ἀνακιρνώμενος. — Aliter rem orna-
vit in fr. Thren. I. p. 21. Schn. ubi fingit, solem
post occasum ad inferos delabi, quos per noctur-
num tempus illustrat:

τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου

τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω.

cf. Heyn. annot. ad Virgil. Aen. VI. 640.

vs. 68. ἀπινέστερον, pro vulgari ἀπινώτερον, etfi illa
forma satis etiam frequentata et jam Homero cogni-
ta fuit Il. B. 190. ubi Eustathius, nostrum quo-
que locum afferens, multis de ea disputat, atque in-
ter alia hoc dicit: πλευνάξει δὲ τοιαύταις παραγωγαῖς καὶ
ὁ Πίνδαρος. cf. infra 104. Pyth. V. 18. ubi olim legebatur
αἰδοιέσκατον, sed metri causâ in αἰδοιότατον mutatum
est. Ad Atticam dictionem refertur haec forma a
Moeride, v. ἀνρατέστερον. p. 25. ed. Lugd. ad q. 1.
multa docte attulit Pierfon. cf. Wesfel. ad Herodot. I.
8. Schellenberg. Antimach. Colophon. rell. pag. 106.

vs. 69. οὐ χθόνα ταρασσόντες κ. τ. λ. Usurpatur
haec dictio de hominibus inquietis vel iratis, qui
omnia cient et moliantur: Aristoph. Equit. 429.

ἔξειμι

ὁμοῦ ταραττων τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.
Pallad. Floril. in Grot. T. I. p. 348. ed. Bosch.

τίπτε μάτην, ἄνθρωπε, πνεῖς καὶ πάντα τάρασσεις;
H. 1. intelligendum de agricultura et navigatione,
tanquam de opere molesto et perturbationis pleno.
Hinc in beatorum vitâ laudandâ, agriculturae et
navigationis vacationem jam antiquiores poëtae

praedicarunt; ut de justis ait Hesiod. Ἔργ. 234.

ὁ ἀλλοιούτων δ' ἀγαθείων διαμπερές· εὐδ' ἐπὶ νηῶν
 ἢ ἴσονται· καρπὸν δὲ Φέρει χεῖδ' ἄρουρα.

Similiter in aureae aetatis descriptionibus; ut Tibull. El. I. 3. 35. — ἐν χερσὶ ἀκμῆ poëticae pro χερσὶ. Proprie ἀκμὴ de ferri acie aut cuspide dicitur, in quibus cum vis hastae aut ensis praecipue infit, hinc metaphorice χερῶν, ποδῶν ἀκμῆ, manum pedumque vim et virtutem significat; postremo ornate pro manibus vel pedibus usurpatum. E Pindaro multa exempla dedit Boeckh. not. crit. cf. Aeschyl. Eum. 362. Sophocl. Oedip. Tyr. 1034. al. Eadem ratione χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετῆ dicitur Pyth. X. 36. — κεινὰν παρὰ δίκταν, propter victum tenuem, ἀπέρην.

vs. 70. ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμῆσι θεῶν κ. τ. λ. Aeternitas hominum vitae opponitur beatorum tranquillitas et quies. τιμῆσι θεῶν sunt Φίλοι θεῶν, nempe beatī. Vulgari ratione dicitur τιμῆσι τινί; sed alteri simile videtur illud Homeri dictum Il. Φ. 470. ποτνία θηρῶν Ἄρτεμις. — οἵτινες ἔχαιρον εὐδοκίαις, sunt homines pii et justī: εὐδοκία enim tanquam virtutum mater laudabatur a Graecis; contra τὴν ἐπιτοκίαν gravissimis poenis a Diis puniri existimabant: quod intelligi potest ex Hesiod. Ἔργ. 190-285. passim. Herod. VI. 86. Hinc Pindarus ταῖς εὐδοκίαις omnia officia Diis hominibusque praestanda hoc loco complectitur. — Hominem, qui ista colit, Πλάτο appellat τὸν ἔτιμ καὶ δίκαιον, Gorg. p. 507.

sive τῶν ἔστιν καὶ εὐδαιμονίας. Rep. II. c. 6. p. 363. Caeterum suavis et facilis hujusmodi vitae imaginem jam expresfit Hesiodus l. I. vs. 108. sqq.

vs. 74. τὸ δ' ἀπροσάρακτον κ. τ. λ. Breviter hoc atque efficaciter dictum. De impiorum post mortem poenis et cruciatibus terribilia multa atque varia tradita sunt cum a poetis, tum in mysteriis et a philologis: de quibus vid. loca ad. vs. 64. laud. add. Wyttenb. ad Plutarchi fr. de Animo, libello de S. N. V. subjectum, p. 137. Lucian. Necromant. cap. XII. sqq. (T. I. p. 472. seqq. Hemst.) Horum autem poenae, ex vulgari opinione, sunt aeternae.

vs. 75. ὅτοι δ' ἐτόλμασαν κ. τ. λ. Sensus est: Quicumque ter in utraque regione morati, sive per tres vices a terra ad inferos deducti, et ex inferis in terram revocati, scelerum labe puros se servaverunt, ad beatorum insulas pervehuntur. — De beatorum insulis operae pretium est apponere locum Platonis in Gorg. p. 523. init. ἢν οὖν νόμος ὁδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου, καὶ αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐστὶν ἐν θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τῶν μὲν δικαίως τῶν βίον διελθόντων καὶ ὁσίων, ἐπειδὴν τελευτήσῃ, εἰς μικτῶν νήσους ἀπίοντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτός κανῶν. κ. τ. λ. Cum hac autem opinione Pindarus placitum conjunxit de παλιγγενεσίᾳ, sive animorum in lucem reditu, quod ex Pythagorae disciplina haustum esse plures doctissimi viri existimarunt. Quorum sententiae etsi repugnare nolo, mihi tamen verosimile videtur, hoc placitum ab Aegyptiis deductum

(teste Herodot. II. 123.), non Pythagorae tantum cognitum, sed latius fuisse per Graeciam dissem-
 natum. Quaedam certe instituta et religiones Py-
 thagorae cum Orphicis et Aegyptiis fuisse com-
 munita, monet id. II. 81. Atque ipse adeo Py-
 thagorae doctrina magnam partem ex Orphicis ma-
 nasse ferebatur, ut a Jamblichō Vit. Pyth. cap. 28.
ὅλας δὲ Φασὶ, Πυθαγόραν ζηλωτὴν γένεσθαι τῆς Ὀρφείας
ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως. et aliis. Apud Platonem
 quidem Socrates, hanc de immortalitate sententiam
 explicans, testes ejus hos memorat: *οἱ μὲν λέγοντες,*
ἰνquit, εἰσὶ τῶν ἱερέων τε καὶ ἱερείων, ὅμοις μεμέληκε,
περὶ ὧν μεταχειρίζονται, λόγον οἷσις τ' εἶναι δίδναι·
λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι
θεοὶ εἰσιν. κ. τ. λ. Menon. p. 81. A. Num igitur
 hos omnes e Pythagorae fonte illa hausisse cre-
 damus? Utut est, praeclare Pindarus hanc ra-
 tionem usurpavit, non ad arcanam doctrinam ex-
 ponendam, sed ad audientium animos movendos,
 ac religionis et pietatis sensu et amore imbuendos. —
ἐτόλμασαν, i. e. sustinuerunt, perseverarunt; qua
 significatione cum apud alios scriptores, tum saepe
 apud Euripidem hoc verbum occurrit. — *τετ-*
ταρτὸς περιόδων numerus (ἐς τρις) fuit solennis; mo-
 nente Boeckh. Quot annis singulae *περίοδοι* con-
 stent, a poeta non additum: idque ab aliis ali-
 ter est definitum; testante Heynio ad Virg.
 Aen. VI. 748. Alio modo hoc placitum propo-
 suit in praecclaro fragmento Thr. IV. p. 24.
 Schn.

οἶσι (ἀφ' ὧν) γὰρ Περσεφὸνα ποιῶν
 παλαιῦ πένθεος (πενηρίας) δέξεται,
 εἰς τὸν ἕπερθεν ἄλιον κείνων
 ἐνάτω ἔτει ἀνακιδῶ (ἀναπέμπει) ψυχὰν πάλιν
 ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ
 σοφία τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται
 εἰς δὲ τὴν λοιπὸν χρόνον ἥρωες
 ἄγνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Virgilius quoque l. l. hoc placitum fecutus est.

vs. 77. ἔτειλαν Διὸς — τύρσιν. ἔτειλαν ducitur
 a verbo τέλλω, quod tamen, praeterquam forma me-
 dia et in compositis, non admodum frequens est.
 Quamobrem difficultate haud sane caret. Τέλλειν et
 τέλλεσθαι pro τέλλειν, τέλλεσθαι dici, per apharesin
 primae literae, auctor est schol. Apollonii Rh. III.
 277. et hoc ipso loco quidam libri praebent lect.
 ἔσειλαν. At nec Apollonii scholium verum est,
 cum τέλλεσθαι ἐπὶ τινὶ ibi significet *excitari in ali-*
quos, invadere, involare; quo sensu occurrit
 etiam apud Aesch. Sept. c. Th. 753. et lectio
 ἔσειλαν ex interpretatione vel literarum confusione
 orta sit. Verbum τέλλειν antiquitus usu viguisse,
 si verba inde ducta spectentur, quis dubitet? In-
 terpretantur autem ἔτειλαν, *perfecerunt*; ut conve-
 niat cum forma cognata, τελέω: quae interpretatio
 quamvis hoc loco non inepta sit, tamen temere vide-
 tur arrepta, cum neque in media forma τέλλομαι,
 neque in compositis haec *perficiendi* notio inest.
 Multo magis significatione convenit cum verbo τέλ-
 λειν, i. e. *instruere, ornare, tum instructum mit-*

tere; et forma media, *mitti*, *vehi*. Nam eadem *mittendi*, *vehendi*que notio in compositis verbi τέλλειν inest: ut ἀνατέλλειν, *educo*, *emitto*, vi media, *existō*, *exorior*; περιτέλλομαι, *circumvolvō*; ἐπιτέλλειν, *pervenire*; apud Aeschyl. Prometh. vs. 100.

πᾶ ποτε μόχθων

καὶ τέματα τᾶνδ' ἐπιτεῖλαι;

Qua tandem ratione ad horum laborum finem oportet (me) pervenire? etfi vulgo aliter interpretantur. cf. *Ibid.* 183. sq. — ἐπιτέλλειν et ἐντέλλειν est quoque idem quod ἐπιστέλλειν, *mandare*. Ergo etiam τέλλειν significaverit *mittere*, aut potius, media vi, *vehi*: atque ita Sophocl. Electr. 699. ἤλκευ τέλλοντος (i. e. ἀνατέλλοντος), *sole sursum vehente* five *orientate*; pro quo usitatus esset τελλομένου. Similiter h. l. ἔτειλαν accipiendum pro ἐτείλαντο, five (ut interpretatur Schol.) ἀντὶ τοῦ ἐτείλαντο, ἤγουν ἐπορεύθησκον. Accusativus ὄδῳ pendet a suppresso κατὰ, ut Homerus dicit κείνῳ ὄδῳ. H. in Merc. 212. Vertendum igitur sic est: *vehuntur Jovis viâ ad Saturni regionem*. — Via haec, quae ad beatorum insulas ducit, nautis haud pervia, vocatur Διὸς ὄδος, h. e. ὑπὸ Διὸς δεδαιγμένη ἢ νομοθετηθεῖσα, interprete schol. Equidem tamen cum Böckhio inde potius appellatam suspicor, quod Jovem, in loca illa divertentem, hac via commeari solitum traderent. Jovis aedes in his regionibus positas memorat Eurip. Hippol. 749. — Porro in insulas ipsas delati, primum veniunt ad Κρόνου τύρην, *Croni regiam* (ut Plutonis regia sub terra memoratur ab Hesiodo

Theog.

Theog. vs. 767. auctore Axiochi cap. XIX. aliis), qui cum Rhadamantho asfesfore (infra vs. 84. sq.) venientes excipit, et judicat, an in beatorum numerum sint recipiendi. De *Crono*, ut de aliis remotissimae antiquitatis numinibus, variae feruntur fabulae. Una, eaque maxime pervulgata, fert Saturnum, a Jove coelo detrusum, sub terra sive in Tartaro delitescere:

Ταρτάρου μελαμβάθης

κευθρῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον

αὐτοῖσι συμμάχοισι. —

Aeschyl. Prom. 219. Aliâ fabulâ Saturnus beatorum infulis rex praeesse fingitur. Utramque refert Hesiod. Theog. 498. sqq. Ἔργ. 169. ubi cf. Graevius, et Gedikius h. 1. Cum hac fabula ea quoque cognata videtur, Saturnum quondam in terris regnasse, ibique aureae aetatis fuisse auctorem. Vid. Plato Legg. IV. cap. 6. ubi Ast. Denique posterioris aevi figmentis fucata videtur ea, quam narrat Plutarch. de Vultu Lun. p. 941. quae tradit, Saturnum in felici infula a Jove antro inclusum dormire, quum aves nectar ei ministrent.

vs. 77. ἐνθα μακάρων νᾶπος κ. τ. λ. Harum infularum notio et colores ducta sunt ex antiqua Elysi campi descriptione, quam exhibet Homer. Od. Δ. 563. ubi Aegyptius Proteus haec fertur Menelao praedixisse:

ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίου καὶ πείρατα γαίης

ἀθάνατοι πέμψουσι, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

τῇ περ ῥήϊτῃ βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι·

οὐ νιφετός οὐτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς, οὐτ' ποτ' ὕμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύρειο λιγυπνεύοντος ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίησι, ἀναφύχειν ἀνθρώπους.

cf. omnino Epigr. ἀδесп. (Anal. Brunck. T. III. p. 312.) DCCXXXVII. Hoc autem Elysiū non fuit olim a beatorum insulis diversum; quo nomine eadem loca designavit Hesiodus *Eργ. 166. sqq. Eas magno maris intervallo a continente separatas, in orbis terrarum oris, solem versus occidentem sitas esse putabant. Locus ipse incertus et secundum terrarum notitiam varie definitus est: de quo tamen hic non quaerimus. Vid. Heyn. Opusc. T. I. p. 395. sqq. In eodem fere terrarum tractu Hesperidum insulam ponebant: de qua similia cecinit Eurip. Hippol. vs. 742.

vs. 79. ἄνθημα δὲ χρυσεῦ κ. τ. λ. Flores ibi crescentes sunt *aurei*, ex prisci aevi ingenio: ut Deorum omnia finguntur aurea apud Homerum. Atque Dii si quem locum beare vellent, ibi auri copiam effundebant; ut Rhodi factum propter sacra Minervae instituta (Pind. Ol. VII. 49. sqq.), et in Delo insula, nato Apolline; ubi cum omnia facta sunt aurea, tum etiam *aurum protulit oliva*:

χρῦσειον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.

Callim. H. in Dol. 262. quo loco Hemsterh. emendavit ἐκόμισσε; sed κομίζει etiam alibi hoc sensu de arboribus dicitur: ut in Anthol. Grotii, pag. 68. Epigr. V. et pag. 360. Epigr. V. Bosch. — Φλέγει, *splendent*, vel potius *ardent* (Virgil. Aen. IV. 262.), vi media; ut Nem. VI. 39. Homer. Iliad. XXI. 13.

Caeterum haec cum sqq. sic puto jungenda: *ἀνθερα* — *Φέρει ἀπ' ἀγλαῶν δένδρεων, τὰ μὲν χερσέθεν, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρει.* Flores illic crescunt et vigent cum in media terra, tum juxta aquam in littore, non humi, sed in arboribus. Hoc ad splendorem rei augendum finxit poeta. Vulgo quidem de floribus *terrestribus* et *marinis* haec interpretati sunt: atqui mare floribus ornatum quis tandem finxerit?

vs. 82. ἄρμοισι τῶν χερῶν κ. τ. λ. χερῶν, h. e. *brachia*: qua significatione saepius usurpatur. cf. Larcher. ad Herod. II. 121. not. 420. Florea festa hilaris et jucundae beatorum vitae sunt indicia. Ductum hoc a Graecorum more, qui in facris, festis, epulis, rebusque lactis, coronis ornabantur: de quo usu, ne Paschaliū memorem, monuit schol. Theocr. Id. II. 21. Hinc etiam Venerem et Horas coronatas ad Deorum chorū euntes fingit Homer. H. in Vener. V. ed. Wolf. Similiter beati a plurimis scriptoribus, quos supra attuli, coronati finguntur. Eandem imaginem aliter exprimit Tibull. I. 3. 59.

Hic choreae cantusque vigent —

Valer. Flacco I. 845. memorantur:

thiasique chorique virorum

Carminaque —

Dignitas et gravitas major est in Virgil. Aen. VI. 665.

Omnibus his nivea cinguntur tempora vitta.

cf.

cf. Pindar. fragm. Thr. I. p. 21. Schn. Similibus autem coloribus etiam antiquiores poëtae haec ornauerant; ut Musaeus et Eumolpus apud Platon. Rep. II. c. 6. p. 363. Μουσαιος δὲ τούτων νεανικώτερος τάχα καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδάσκει τῆς δικαιοσύνης ἕξ ἄδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ κατακλινάουτες καὶ ξυμπόσιον τῶν ὁσίων κτασκειύσαντες, ἐπεφανωμένους ποιῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας, ἡγήσασθαι μένει κάλλιπον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. — Fictiones poëtarum et fabulas de beatorum insulis ridicule repraesentat Lucian. Ver. Hist. II. T. II. p. 104. sqq. Hemst.

vs. 83. βουλαῖς ἐν ὄρθρῳ 'Ραδ. κ. τ. λ. In insulis beatorum non prius recipiuntur, quam iudicati sint a Rhadamantho, qui Saturno in tribunali asfidet, ejusque auspiciis iudicium exercet. Hoc nova ratione videtur finxisse Pindarus. Vulgari fabula Rhadamanthus et Minos in inferis fedent, ubi de ante acta mortuorum vita et meritis quaerunt. Quamquam neutri illud munus tribuit Homerus: nam ille, tamquam pius heros occurrit, in Elyfio degens, Od. Δ. 564. hic autem lites, quas ipsae inter se animae agitant, dirimere fingitur, Od. Δ. 568—571. Sed post Homerum variis modis haec tractata et ornata sunt. Vid. Heyne Exc. II. ad Aen. VI. Apud Lucian. I. I. c. 6. in beatorum insulis ipse imperitat Rhadamanthus, et ab asfesforibus multis adjutus, iudicia exercet.

vs. 85. πόσις ὁ πάντων 'Ρέας. Saturni conjux
Rhea

Rhea, honoris causa nominatur: similiter Ol. VI. extr. *δέσποτα πουτέμεδον — χρυσαλακάτοιο πόσις Ἄμφιπρίτας*, et in Gyrtæi fr. p. 121. ed. Klotz.

*αὐτὸς γὰρ Κρονίαν καλλιτεφάνου πόσις Ἥρης
Ζεὺς —*

Illa, tanquam Deorum mater omniumque bonorum procreatrix (unde *μεγάλη μητήρ, μεγάλη θεὸς* dicta), supremam tenet sedem, i. e. prima est inter Deas.

vs. 86. *Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος κ. τ. λ.* Haec ex antiquorum poetarum more, qui heroas praesertim beatorum insulis solent consecrare. Propriam hanc iis sedem tribuit Hesiod. *Ἔργ.* 167 sqq. Dignum est, quod cum hoc loco comparatur, nobilissimum scolion, etiam a Boeckhio allatum, apud Athen. XV. 695. A. ubi Harmodium sic alloquitur poeta:

*Φίλταθ' Ἀρμόδι', εὖ τι που τέθνηκας
νήσις δ' ἐν Μικάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδάκης Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τέ φασιν*

Διμήδεα.

Peleus autem et *Cadmus* tanquam felicissimi mortalium laudantur Pyth. III. 87. — *ἀλέγονται. συγκαταλέγονται.* Schol.

vs. 87. *Ἀχιλλέα τ' ἐνεικε—μάτηρ.* Eleganter et ad sensum suaviter Achilli Thetidem tanquam *ψυχροπομπὸν* tribuit, quae filium in beatorum sedem deduxerit. Similiter poetae, si quem *ἀποθεώσει* in coelum tollerent, hoc munus Deo alicui mandatum fingunt: ut Helenam Apollo (Eurip. *Orest.* 1685.), Bac-

H

chus

ehus matrem Semelen (Diodor. Sic. IV. 25.) ad Deos educunt. Graecos imitati sunt poëtae Latini. cf. Mitsch. ad Horat. Carm. III. 3. 16. Atque hinc expressus est elegans Tibulli locus, El. 1. 3. 57. ubi de semetipso vaticinatur:

*Sed me, quod tenero facilis sum semper amori,
Ipsa Venus campos ducet in Elysios.*

Ab hac fabula de Achille diversa est ea, quae fert, heroëm illum post obitum in Leucen insulam (Θαυρινὴν νῆσον apud Pind. Nem. IV. 49.) delatum esse; ubi deinde Iphigeniam a Diana adductam conjugem acceperit: a quo haec insula *Achillea* vocata. Vid. schol. et Disfen ad. Pind. l. l. Haec autem fabula inde videtur orta, quod ibi Achillis tumulus esset, ejusque coleretur memoria.

vs. 145. ὅς Ἐκτορ' ἔσφαλε καὶ τὸ λ. ἔσφαλε, *Isobefactavit, prostravit.* — Τροίας ἄμ. ἀστρ. κίονα. Metaphorica dictio, supra ad vs. 7. a me illustrata: quam de Hectore usurpat etiam Lycophron vs. 281. sq. Aceratus gramm. I. (Anal. Brunck. T. II. p. 119.) cf. Aeschyl. Agam. 897. Eadem occurrit Ol. VIII. 25. sqq. ubi de Aegina dicit:

— τεθλιὸς δὲ τις ἀθηνάτων καὶ τάνδ' ἀλιερκία χάριον
παντοδ' ἀποιῖν ὑπέσασε ξένοις
κίονα ἀπειμονίαν.

Pindarum imitatus est Eunapius fr. ap. Suidam, qui de Aborgaste, Valentiniani II. duce, ait: τὸ παρ' ἐαυτοῦ βάρως ἐπέθηκε, κατὰ πρῶτον ὄρθου καὶ ἀσπρὸν τινὰ κίονα κ.τ.ε βασιλείαις. ubi Boisfonade pro Kusteri lect. κινδύη, bene revocavit κίονα. Αἴηα tamen men-
da

da ibi haeret in verbo *ἔπειθεις*, pro quo corrigendum *ὑπέθεις*, quod et sententia postulat, et convenit cum Pindarico *ὑπέτασε*. Similiter Thucydides IV. 65. extr. ἡ πρὸ λόγου τῶν πλείονων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑπέθειςσα ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Elegans quoque locus, cum his comparandus, est apud Hippocrat. Ep. ad Abder. sect. VIII. pag. 6. ed. Wechel. καὶ μακκαμί γε δῆμι, ὄκοσι ἴσχοι τοῦ ἀγαθοῦ ἔδρας ἐρύματα ἐαυτῶν, καὶ εὐ τῶν πύργων εὐδα τὰ τείχια, ἀλλὰ σφῶν ἀνδρῶν σοφὰς γνώμας. quem citavit Klotz. ad Tyrtaeum, p. 117. cf. Erasmus Adag. *inconcusfa columna*. Caeterum uti *Hectoris*, ita *Cyeni* et *Memnonis* caedes inter Achillis res gestas, clara est. Idem memorantur Isthm. IV. (V.) 43.

vs. 91. πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος κ. τ. λ. Jam poëta mentis impetu elatus, digressione subito abrupta, suam praedicat sapientiam et divinitatem, aliosque poëtas, sibi aemulos, despicit. Sensus est: Praeter haec, multa in promptu habeo de rebus divinis praedicare, quae ut ab intelligentibus (qualis Theron) facile perspiciuntur, ita vulgo hominum ea sunt obscura, nisi ab interpretibus illustrentur. Haec vero sententia per allegoriam expressa, multo est ad sensum acrior, et ad lyricam vim efficacior. *Carminum sententiae* sunt tanquam βέλη (*sagittae*) *in poëtae mente*, tanquam *pharetra*, repositae (ὑπ' ἀγκῶνος jung. cum ἔνθεν *Φαρέτρας*: nam *pharetra sub cubito* a latere pendebat). Hoc tropo cum alii nonnumquam poëtae, tum frequentèr Pindarus uti-

tur. Ita *hymnus* significatur βέλεσσι ἐκαταβόλων
 Μαισῶν ἀπὸ τῶρων. Ol. IX. 5-9. aīa loca citavit
 Heyn. ad Ol. I. 179. Ad hunc similemve locum re-
 spexit Plato in Theaeteto: ubi Theodorus de He-
 racliticis aliisque hujus generis philosophis queri-
 tur, quod non placide in disputando procedunt:
 ἀλλ', inquit, ἂν τινά τι ἴρη, ὅσπερ ἐκ Φαρίτρας ἱμα-
 τίσι κα' αἰνιγματῶδη ἀνατρεῖντες ἀποτοξέουσι. pag. 180.
 A. — Epitheton Φωνάεντα non convenit proprie
 sagittis, sed pertinet ad id, quod intelligitur, ῥή-
 ματα, ἔτη. Simili modo vs. 99. dicit εὐκλείας
 δίτρου: Ol. IX. 12 γλυκὺν αἶσδν. In tropis ufur-
 pandis hanc libertatem Pindarus, nec minus Ae-
 schylus sibi fumere solent. Denique haec verba:
 Φωνάεντα συνετοῖσιν* ἐς δὲ τόπων ἔρα. χ. sacrorum
 aut mysteriorum speciem imitantur, quae non
 patebant profanis; quo pertinet formula illa:

ἀβύχουμαι αἰς θέμισ ἐστὶ* οὐρας δ' ἐπίθεθε βεβήλοισι.
 vid. Wyttenb. Bibl. Crit. Part. VI. pag. 91.

vs. 154. σοφός δ' πολλὰ εἶδός κ. τ λ. Nomine
 σοφός semet ipsum significat Pindarus; contra μά-
 θουτες sunt ipsius aemuli. Hoc igitur dicit: equi-
 dem ab ipsa natura ingenii facultate et sapientiā do-
 natus, longe sublimitate prae iis antecello, qui arte
 et disciplina informati jactant se et inanes voces cre-
 pitant. — Primum notat verum poëtam (τὸν σοφόν):
 hic est ὁ πολλὰ εἶδός: Φοῦ, qui ingenium a natura ac-
 cepit: cui contrarii sunt αἱ μάθουτες, qui institutio-
 ne ad poësin formati sunt. — Naturam doctrinae op-
 politam etiam in virtute praedicat. Ol. IX. 107. sqq.

τὸ δὲ Φυᾷ κράτιστον ἄπαν
 πολλοὶ δὲ διδάκταις
 ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 ὄρουσαν ἐλάτθλι.

Nem. III. 38. cit. Heyn. Eurip. Hippol. 79. Simile fertur de sapientia dictum Heracliti: πολυμαθὴ νόον οὐ διδάσκει Schol. ad Platonis Thæt. pag. 360. fin. ed. stereot. Diog. Laert. IX. 1. cum quo convenit illud incerti in Stob. Floril. Grotii pag. 21.

ὧς οὐδὲν ἢ μάθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῆ.

Jam μάθοντες illi cum contemptu a Pindaro perstringuntur: qui, λάβροι παγγλωσσίῳ, ἄκραντα γαρεύετον (πρὸς τὸν σοφί), ὧς κόρακες πρὸς Διὸς ἔρνιχα θεῖον. i. e. qui jactabundi loquacitate inani, tanquam corvi divinam Jovis alitem, sic sapientiam adstrepunt, et frustra cum eo contendere student — λάβρος, λαβρογόης, λαβρεύεσθαι, caet. non usurpantur solum de homine loquaci, qui multa temere effutit, verum de eo quoque, qui insolentius verbis se jactat: ut λαβροσομεῖν apud Aesch. Prometh. 327. Quod autem nomen plurale jungitur cum verbo duali, λάβροι — γαρεύετον, frequens haec ratio est, quando de duobus agitur (Hom. Il. Δ. 21. 453. E. 778. Od. E. 227.); unde hoc ad Simonidem et Bacchylidem refertur a nonnullis; quod mihi non placet. Duale pro plurali verbo accipere malim: de qua ratione fati constat, reluctante licet Heynio (Exc. ad Iliad. P.), ex locis allatis in Matthiae Gramm. Gr. §. 300. Animadv. Quod ad *corvorum* et *aquilae* attinet comparationem, similis locus est Nem. III. 77. sq.

— ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς· —
κρηγέται δὲ κολοῖσι ταπεινὰ νέμονται.

Cum aquila propter sublimem celeremque volatum etiam se comparat Nem. V. 20. sq. et de Arcefila Pyth. V. 111. ait :

γλαῦσάν τε θάρσος τε τανύπτερος
ἐν ὄρεινι αἰετὸς ἔπλετο.

vs. 97. ἔπεχε νῦν σκοπῶ τέξου. Sensus est: age, jam eo tendamus, quo carmen hoc spectat! Victorem, laudibus petamus, ejusque patriae Agrigento de tam praeclaro viro gratulemur! Magna autem vi et ingenii fervore haec effert poeta: dictionis eadem est figura quam modo vidimus, vs. 91. πολλὰ μοι ὠκὲς βέλη κ. τ. λ. Comparandus est Nem. VI. 28. sqq.

— ἔλπομαι

μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν,
ὄγ' ἀπὸ τέξου ἴσις. εὐθὺν ἐπὶ τούτου ἐπίαν, ὦ Μοῖσ' ἄγ', οὐρεν
εὐκλεῖα —

Ol. IX. 12. Nem. IX. extr. — Frequenter et variis modis hoc tropo utuntur Graeci tam poetae, quam solutae orationis scriptores: quo pertinent ea, quae exposuit Wyttenb. ad Julian. Bibl. Crit. Part. IX. pag. 69. sqq. Elegans sed paulum perturbatus est locus Platonis Legg. I. 7. pag. 635. A. ubi Atheniensem hospitem, postquam Minois quendam legem bene declarasset, sic alloquitur Clinias: Ὁρθοτατά γε, ὦ ξένη, λέγεις, καὶ καθάπερ μάντις, ἀπὼν τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος, αὐτὰ νῦν ἐπιεικῶς μοι δοκεῖς ἐσοχάσθαι καὶ σφόδρα ἀληθῆ λέγειν.
Mu-

Mutata interpunctione sic legendum videtur: — καθάπερ μάντις, ἀπὸν, τῆς τότε διανοίας τοῦ τιθέντος αὐτὰ ὡν ἐπεικῶς μοι δοκεῖς ἐτοχάσθαι κ. τ. λ. h. e. *videris mihi tanquam vates, licet absens, nunc acute coniecisse, quam tum mentem habuerit ille, qui haec instituit.* διανοίας pendet ab ἐτοχάσθαι: dicitur enim *ετοχάσθαι πρὸς τι* aut *τινός*, suppressa praepositione κατὰ (Plato Legg. III. 11. extr. IV. 2. pr.). αὐτὰ pendet a participio τιθέντος. τότε — ὡν sibi invicem opponuntur. Similiter Aeschyl. Agam. 636.

ἔκυσας, ὥσε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ.

ibid. 1195. Cassandra vaticinans ait:

ἤμαρτον, ἢ θηρῶ τι, τοξότης τις ὧς;

ἢ ψευδόμαντις εἰμι; —

τίνα βάλλομεν; βάλλομεν pro βάλλωμεν accipit Boeckh. quod mihi fecus videtur. Nam frequenter Graeci in interrogatione praefens indicativi ponunt, ubi vulgo futurum tempus vel praefens subjunctivi requiratur. Ita saepe Plato: πῶς λέγομεν, τί εἴνδῃ λέγομεν, ut de Legg. I. pag. 649. A. II. pr. Similiter Latini: ut Terent. Adelph. V. 7. 18. *Quid ago?* pro *quid agam?* Cicero Legg. I. 21. *Quamnam igitur sententiam dicimus?* Virg. Aen. IV. 534. *En quid ago!* ubi Donatus legisse videtur: *Heu quid agam?* Ad sensum nihil interest. Suaviter addit ἐκ μαλακῶς φρονός: tela emittens non acuta et vulnerantia, sed e molli et benivola mente deprompta.

vs. 101. αὐδάσσομαι ἐνόηκτον λόγον κ. τ. λ. Theronis laudationi quo magis poeta fidem faciat, eam,

ut verus testis, jurejurando affirmat. Ita etiam Ol.
VI. 20.

καὶ μέγαν ὄρκον ἠμίσσκει; τοῦτό γέ σι σαφέως
μαρτυρήσω

cf. Ol. IV. 19. Nem. XI. 24. — μήτινα utrum ad
πόλιν, an ad ἄνδρα pertineat, dubites; at illud magis
placet, idque suadet verborum structura. — Φίλοις
jungatur cum πραπίτιν, ut Φίλον ἦτορ, Φίλη ψύχη, Ho-
mer. De forma ἀφθονέσσειν supra monui, ad vs. 68. In
hac Theronis laude consentit Diodorus Sic. a Boeck-
hio laudatus, XI. 53. T. I. p. 443. Exc. T. II. p. 558.

vs. 173. ἀλλ' αἶεν ἔβα κόρος κ. τ. λ. Jam lau-
dato Therone, obtrectionem vituperat improbo-
rum hominum, qui viri laudes et virtutes ob-
feurare studerent. Obtrectatores certe Theroni,
utpote tyranno atque potenti, deesse haud pote-
rant: similiter in Hieronis, Syracusarum tyranni,
et Xenocratis, qui Theronis frater erat, virtutibus
extollendis, invidiam deprecatur: Isthm. II. 43.
Pyth. I. 81 sqq. Schol. putant, tacite his versibus
notari duos Theronis cognatos, Capyn et Hippo-
cratem, qui quamvis magnis beneficiis ornati, ta-
men potentiae illius invidentes, seditionem move-
rant, et ad Hieronem Syracusanum, Theronis
aliquando adversarium, desciverant. At perfidiae
eorum fortuna non favit. Verum non eos notat
poëta, qui armis Theronem petebant, sed qui ca-
lumnia malisque rumoribus de ejus laudibus stude-
bant detrudere. — ἔβα pro ἐπέβα, *invasit*: quod exem-
plis ex Eurip. Hippol. vs. 841, et 1371. illustravit

Herm.

Herm. et notavit jam Hesychius: βλάς ἐπιβλάς. ἔβλα ἐπῆλθεν. — κέρως est *laudum alterius fastidium*. cf. Pyth. I. 82. VIII. 33. Nem. X. 20. — οὐ δίκην συναντόμενος, ab *aequitate aliena*; ut Isthm. II. 2. κλυτὰ Φόρμιγγι συναντόμενοι. Aeschyl. Choeph. 593. ἔρατας ἄτα συνόρους.

Quod sequitur, μάργων δὲ ἀδράων, jungendum est cum praeced. κόρος, ut plurimi fecerunt, etiam Böckh. qui sic vertit: *invidia, ab impotentis cupiditatis hominibus profecta*. At dura mihi videtur haec constructio: usitatae dictioni conveniat, si levisima immutatione legatur: μάργων ἀπ' ἀνδράων. Eodem modo Thucyd. IV. 108. Φθόνος ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδράων, i. e. *Principum virorum invidia*. — Simile est, quod ipse Pindarus dicit Ol. IX. 5-9. βέλεα Μουσῶν ἀπὸ τόξων, *tela Musarum arcu emissae*. — μάργαι sunt, qui *mente improbae sunt*. Vid. Hesych. v. μάργος. cf. Ast ad Platon, Legg. VII. 3. Animadv. p. 345.

vs. 176. τὸ λαλῶσαι θέλων κ. τ. λ. In vulg. lect. vulnus latere ad unum fere omnes fenserunt intpp. Quippe offenderunt in dictione θέλων τὸ λαλῶσαι, quam Herman. Graecam esse negat. Et recte quidem, ut mihi videtur. Aliter censuit Böckh. qui hanc dictionem eo tueretur, quod Graeci etiam dicere solent θέλειν τι. At haec similia non sunt: nam θέλειν τι, (ut Latine, *velle aliquid*) significat aliquid cupere: sed *amare, studere* (quod hic sensus postulat) non significat. Quis, v. c. reipublicae gerundiae, aut philosophiae, aut venation-

nis studiosus, Graece loquens, dixerit: θέλω τὸ πολιτεύειν, θέλω τὸ φιλοσοφεῖν, θέλω τὸ θεγεύειν: hoc opinor, probabit nemo. Neque probabilior est eorum ratio, qui verba hoc ordine jungunt: ἐθέλων θέμεν τὸ λαλαγήσῃαι κρύφον τε καλοῖς ἔργοις. Nescio, an tali modo magis obscuretur quam illustretur oratio. His igitur misfis, Hermanni conjecturam, quae et ipsi mihi in mentem venerat, recepi: ut accipiatur τὸ λαλαγήσῃαι pro διὰ τὸ λαλ. Atque ita legit, certe interpretatur vetus grammaticus: θέλων διὰ τὸ θορυβῆσαι ἀφανισμὸν ποιῆσαι τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων. — λαλαγεῖν convenit Latino *stridere*, i. e. fibila et convicia edere. Quo sensu Virgilius de Fama dicit:

*Nocte volat coeli medio terraeque, per umbram
Stridens —*

Aen. IV. 184. Eodem sensu de invidia ait Hesiod. Ἔργ. 195.

*Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυρίσιν ἀπάσιν
δυσκέλαδος —*

κρύφος i. e. κρύψις, ab antiqua forma κρύφω, unde etiam κρυφῆ, κρυφιδόν.

vs. 178. ἐπεὶ ψάμμος κ. τ. λ. Hi vsf. vel superiori sententiae, τεκεῖν μήτιν' ἕκατον γ' ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσιν, ἀφρονέστερόν τε χέρα Θήρωνος — apti sunt, et reliqui, ἀλλ' αἶνον — καλοῖς ἔργοις in medio interjecti, ut schol. quoque censuit; vel pendent a proxime praecedenti καλοῖς ἔργοις, ut putat Böckh. — ἐπεὶ significat *quippe*, *nam*. Sensus est: Nam tot sunt Theronis beneficia, ut are-

arenæ instar haud possint numerari. Sed comparisonem more suo invertit poëta. Lyricam vim parum sensit Schmidius, qui ita vertit: *Quoniam arena numerum refugit, ideo ille quot gaudia aliis fecerit, quis recensere possit!* Nec melius Schol. Immo vero hæc verba, ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφυγεν, non cum sequentibus una periodo conjuncta, sed absolute posita, atque adeo majoris distinctionis nota separanda sunt; ut jam fecit Heynius. Hoc lyrico fervore et Pindarica vi dignum: cf. vel Olymp. I. exord. Similis locus est Ol. XIII. 43. sq. ubi poëta, multis herois sui victoriis enarratis, ita exclamat:

— δηριόμοι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν ὡς μὲν σαφὲς
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιῶν ψάμμων ἀριθμὸν.

ΑΝΝΟΤΑΤΙΟ

ΙΝ

ΟΛΥΜΠ. VI.

VS. I. χρυσίας ὑποστάσαντες κ. τ. λ. Splendidum profecto hymni exordium! Illustris viri laudationi illustrem oportet aditum praeponere. Carmen cum templo, ejusque exordium cum templi atrio comparatur. Lyrice vero comparisonem Pindarus extulit. Ordo verborum hic est: ὑποστάσαντες κίονας πριθύρω πάξομεν (pro πάξομεν πριθύρων κίονας ὑποστάσαντες), ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον sc. παξώμεν: ut recte Heyn. Quod sequitur, ἀρχομένῳ δ' ἔργου κ. τ. λ. universe dictum; δὲ pro γὰρ accipiendum, ut saepius. Vid. Lexicon Xenophont. T. I. p. 626. — θάλαμος proprie significat *interiorem domus partem*; h. l. pro *domo* ponitur: Hesych. θάλαμος οἶκος. ubi vid. intpp. μέγαρον autem proprie est *penetrabile templorum sive adytum*, quod notat Suidas: hinc *aedes magnifica, templum*; teste Hesych. ubi vid. not. —

Ad

Ad similitudinem cf. imprimis Cicero Or. 15. et Plut. Solon. c. 32. a Victorio citati. *πρόθυρον* saepius metaphorice a scriptoribus usurpatur: quod illustrat Saggiar. de Januis cap. I. §. 29. in Thef. Antiq. Gr. Hic autem mihi in mentem venit Ol. XIII. 5. ubi Corinthus dicitur *Ἰσθμίου πρόθυρον Ποτειδᾶνος*, quod vulgo non bene explicari puto: *πρόθυρον* ibi dictum videtur pro Neptuni *templo* (*τέμενος*) ut Pyth. II. pr. *Syracusiae βαθυπολέμου τέμενος Ἄρεος*. Eodem sensu Sophocl. Electr. 1375. *πρόθυρα* dixit. — *ἀρχομένου* pasive accipi potest. Alio loco active *ἀρχεῖν τι* usurpavit Pindarus Nem. III. 10. *ἀρχε δὲ δέμιον ὕμνον*. ad q. 1. cf. Disfen. Media vi accipit Boeckh. sicut dicitur *ἀρχομένου θέριος, χεϊμᾶνος*, ap. Thucyd. II. 47. 95. al. cf. Hesiod. *Ἔργ.* 368. *πρόσωπον τηλαυγές* *Soli* proprie tribuit Homerus, seu quisquis fuit auctor hymni in Solem v. 12. — Maximopere hanc sententiam celebrarunt veteres, quorum multos citavit Boeckh. quibus alii addi possent, ut Plutarch. Polit. praec. p. 804. D. Theocriti schol. Argum. Idyl. I.

vs. 4. *εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας κ. τ. λ.* Illustri carmine celebrandum esse Agefiam dicit, cum ob victoriam, tum ob gentis ejus honorem et dignitatem. Mirabile autem, quam magnifice hoc enuntiaverit poëta, vs. 4-9. Ante *εἴη* suppl. *τις*; et δὲ idem valet, quod *ὄν*: *εἰ τις ὄν εἴη κ. τ. λ.* schol. — porro jung. *ταμίας Διὸς Βωμῶ μακτέω* i. e. *sacerdos Jovis praepositus arae fatidicae*. Similiter *Δηῦς ταμίας* in Epigr. ἀδελπ. DCCL. (Anal. Brunck.

Brunck. T. III. p. 315.) βαρῶ μαντείῃ pendet item a ταμίας. sic βασιλέα Κυράνα (i. e. Κυράνα). Pyth. IV. 62. Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ. Eurip. Phoen. 17. ἀγυαίῃ ἔστη καὶ λιμένεσσι ἐπίσκοπος. Callimach. Dian. 38. Itaque pro βαρῶ μαντείῃ potuisset eodem sensu dicere: βαρῶ μαντείου ταμίας Δόσι; qua ratione interdum unum nomen cum duplici genitivo confruitur, quorum alter *subjectum*, (ut appellant) alter *objectum* indicat; quod h. l. in dativo positum est. De Jovis ara vid. infra v. 70. Agēfias autem vocatur arae Olympiae sacerdos, non quod ipse, Syracusis quippe habitans, hoc munere fungeretur, sed ita vocatur cum ob jus gentis, tum quod Deam ipse sua sponte interrogare posset: nam et varem eum fuisse patet e vs. 17 sq. Similiter intelligendum συνεκιστῆρ τῶν Συρακοσίων, nempe ob ejus majores, quorum nonnulli coloniae eo deductae interfuisse feruntur. Vid. Boeckh. Unus Schol. explicat συνεκιστῆρ τὰς Συρακοσίας; cui favet Hefych. οἰκίζουσιν οἰκοῦσιν. Aeschyl. Sept. c. Theb. 19. ubi οἰκιστῆρας interpretantur ἐνοικοῦντας. cit. Mingerell. Ego tamen hoc nomine non universe incolas, sed eos notari credo, qui opera aut consilio adjuvent civitatem, qui sint rerum, ut ita dicam, statores. Quo sensu etiam apud Aeschyl. l. c. accipiendum videtur: *Patria*, inquit,

ἐβριψατ' οἰκιστῆρας ἀσπίδη φέρους
πιστὸς ἔπας γένοιθε —

*Patria vos aluit, ipsius servatores ut essetis
bellicosi et fidi.* Atque hac ratione eleganter cognomen

men illud συνοικισήρ Συρ. a majoribus ductum in Aegiam esset translatum: in quo quippe non minimum poneretur civitatis decus et praesidium.

vs. 6. τίνα κεν Φύγοι κ. τ. λ. Participium ἐπικύρσις cum praecedenti verbo Φύγοι jungendum est: atque idem valet, ac si dixisset ποῦτα: τίνας ὕμνου μὴ ἐπιτύχει ἄν; sive τίνοι ὕμνω μὴ ἐπικύρται ἄν: nam saepius ποῦταe ita verbo participium subjungunt, ut interdum paene abundare videatur. Ol. VIII. 20. ἐβελήσω τοῖσιν ἔξον ἄγγέλλων διορθῶσαι λόγον. Pyth. II. 69. τὸ Κασόμειν δ' — ἐκῶν ἄθρησον — ἀντόμενες. Nem. VII. 98. εἰ γὰρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίσιον ἀρμόσαις — διαπλέκεις. Aeschyl. Sept. adv. Theb. 926. ἔχουσι μοῖραν λαχόντες. ibid. 425. ἀπειλεῖ δρῶν πορροσκευασμένους; quod frustra tentavit Schutz. cf. Persf. 61. sq. — ἀσῶν ἐν ἀοιδαῖς, iis nempe carminibus, quae in epulis, conviviiis, commissationibus cantabant, in quibus clarorum virorum quoque laudes celebrabantur. cf. Pyth. I. 97. Nem. XI. 17. sq. Isthm. III. 3.

vs. 8. ἴσω γὰρ ἐν τούτῳ κ. τ. λ. i. e. ἴσω γὰρ ταῦτα τὰ εἰρημένα αὐτῷ ἀρμόζοντα. Proverbialis locutio: simili metaphora id quod aptum et congruum esset, dicebatur εἶναι περὶ πόδα; quod ex Casaubono ad Theophrasti Charact. IV. apte comparavit Schneider. Eadem dictione quoque nos utimur; sed hoc interest, quod apud nos, haec, et aliae dictiones ad vulgarem usum rejiciuntur, apud Graecos autem ab elegantissimo quoque scriptore usurpantur, neque a lyrico adeo carmine abhorrent. —

ἴστω ἔχων participium pro infinitivo ἔχει; usitata structura: Matthiae Gramm. Gr. §. 549. 2. p. 788.

vs. 9. ἀκίνδονοι δ' ἀρεταί κ. τ. λ. Audax sane h. l. est transitus, in quo lyricam vim et impetum agnoscas. Victoris laudem poëta illustrare stitens, hoc voluit enunciare: non sine magno labore et periculo Agesiaë parta est victoria; at propter hoc ipsum est gloriosa: ut nullum certamen neque terra neque mari, sine periculo gestum, magnam laudem habet; contra vero ardua, quae pulchra. Hujus sententiae priorem partem omisit Pindarus, mentis fervore incitatus. πολλοὶ μέμνανται, i. e. memorent, praedicant: ut infra vs. 92. Ném. I. 12. Tyrtaei Carm. III. pr. οὐτ' ἄν μνηστῆριν κ. τ. λ. Apollon. Rhod. I. init. — καλόν τι opponitur τῷ ἀκίνδονον. Notum est proverbium: χαλεπὰ τὰ καλά. Similes sunt praeclari Simonidis vs. (Anal. Brunck. T. I. p. 123.) XIV.

οὐδὲ πάντων βλεφάρεις θνατῶν ἔσσητος,
 ᾧ μὴ δακρύβυμος ἰδρῶς ἐνδίδεν
 μόλη, ἴκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

vs. 12. Ἀγρησία, τὴν δ' αἶνος κ. τ. λ. Comparatio victoris cum antiquo heroë non minus ad illius honorem, quam ad carminis lumen praeclara. cf. Pyth. VIII. 40. sqq. cit. Heyn. Quae mox memorantur, ea ex antiquiore carmine ducta esse, vix potest dubitari. Adrasti et Amphiarai nomen nobile fuit apud poëtas: noti sunt chori tragici in Adrasti honorem a Sicyoniis instituti. Herod. V. 76.

Am.

Amphiarai expeditionem in Thebanos, Homero scilicet tributam, memorat auctor vitae Homeri cap. IX. Imprimis vero hae res celebratae sunt in Cyclica Thebaide, carmine perantiquo; de quo vid. Schellenb. Antimachi rell. pag. 22. sq. unde haec manasse censet Boeckh. quem vide. — *ἰφθόγγατ' ἀπὸ γλώσσης;* antique. Vid. annot. ad Ol. II. 6.

vs. 14. *ἔπει κατὰ γαί' κ. τ. λ.* cf. Pindar. Nem. IX. 24. sq. X. 8. sq. Sophocl. inter Amphiarai fragm. apud Brunck.

*ἔδειξτο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνη
αὐτοῖς ὄπλοισι καὶ τετραρίσιω δίφρω.*

cf. Barth. ad Statii Theb. v. 818. Universam belli narrationem cognoscas ex Diodoro Sic. IV. 64. sq. Apollod. III. cap. 6. fin. et init. cap. 7. ubi cf. Heynius. *Φαίδιμας ἵππων.* Candidos equos heroibus et viris principibus tribui solitum est: unde ipsi *λεύκιπποι* dicuntur. Vid. Boeckh. ad Pyth. IV. 17.

vs. 15. *ἔπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν κ. τ. λ.* Ambigua est h. l. verborum consecutio. Nonnulli jungunt *πυρᾶν—τελεσθέντων*, per generis enallagen, pro *τελεσθεισῶν*, cum intelligantur *νεκροί*: quam formam licet improbet Boeckh. satis tamen probari puto exemplis citt. ab Herman. ad Orph. II. LXXVIII. 4. Fufius de toto hoc genere disferit idem ad Viger. p. 61. not. 50 et 51. cf. Abresch. ad Aeschyl. Agam. 570. Lenting. ad Eurip. Med. 221. Ast ad Platon. Legg. Animadv. p. 147. Alii jungunt: *νεκρῶν ἔπτα πυρᾶν τελεσθέντων*; idque hoc modo in-

terpretantur: *consumtis corporibus septem rogorum.*
 In quo verborum ordo mihi placet, non item interpretatio. Elegantius puto, si ita accipiatur: *νεκρῶν (ὑπὲρ) ἑπτὰ πυρῶν τελεσθέντων*, i. e. *cum corpora septem rogis essent consumpta.* Propositio ὑπὸ facpius supprimitur a poetis: Pyth. IV. 244. δράκοντος δ' εἶχετο (ὑπὲρ) λαβροτάταν γενύων. Homer. II. Z. 331. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δήϊο θήρηται. Alia vid. apud L. Bos. Ellipf. Gr. — Verbum *τελείσθαι* simili significatione occurrit apud Aeschyl. Choëph. 867.

οἶμοι, πανόμοι δεσπότου τελευμένου.

Septem rogi sunt septem cohortium exercitus. — ἐν Θήβαισι, i. e. in agre Thebano.

vs. 16. *ποθέω κρατιῶς κ.* Dictionem *κρατιῶς* δ' Ἰθακῆν illustravi ad Ol. II. vs. 10. *ποθεῖν* eximie amisfi capitis desiderium notat. Callin. Ephes. Anal. Brunck. T. I. p. 39.

*λαῶν γὰρ σύμπαντι πέθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θυήσκοντος. —*

ἀμφοτέρων absolute positum: cf. Ol. I. 104. Pyth. IV. 79. Isthm. I. 42. Simile illud Homeri, de Agamemnone dictum; quod Schmidius assert:

ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.
 II. Γ. 179. quod dictum ad Julianum transtulit Libanius, Anal. Brunk. T. II. p. 404. Convenit etiam id, quod de Jugurtha dicit Sallust. B. J. cap. VII. *Ac sane, quod difficillimum imprimis est, et praeflictio strenuus erat, et bonus consilio.* cf. Iliad. Z. 79. Amphiarus autem maximis cum ob virtu-

tu-

tutem, tum ob sanctitatem laudibus elatus est ab antiquis, imprimis ab Aeschilo, Sept. adv. Theb. 553—599. Cum Pindaro comparetur Sophocl. Oed. Col. 1313. Brunck.

οἷς δρύστευς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν

δορὶ κρατύναν, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὄδοις.

vs. 18. τὸ καὶ ἀδρὶ κ. τ. λ. — κόμου δεσπότης utrum significet *dominus pompae*, an *carminis heros*, ambiguum: equidem posterius praefero. Caeterum haec non ita stricte interpretanda, quasi Ageſias cum vaticinandi arte belli gloriam conjunxerit: spectat potius ad ipsius ἀρετὴν in ludorum victoria reportanda conspicuam: quae cum bellica laude solet comparari. Verba autem schol. Φησὶ γὰρ τὸν Ἀγησίαν μεθ' Ἰέρωνος κρατευσάμενον πολλοὺς πολέμους καταρθώκεναι μαντεία καὶ ἀρετῇ, haec verba, inquam, ex ipso hoc loco temerariā conjecturā ducta videntur. Nam neque Pindarus tantam Ageſiae laudem tam obscure et raptim significasset, et vero tota haec comparatio cum superiore sententia vs 9. ἀκιδυνοὶ δ' ἀρετὰ κ. τ. λ. tam arcte cohaeret, ut si illa ad certaminis victoriam spectent, haec eodem referri, necesse fit.

vs. 19. οὔτε ζύστιρις εἶν κ. τ. λ. Sensus est: equidem non invidus et ambitiosus, sed verus et candidus laudator, lubens hoc ei testor. — Hunc animi sui candorem nullo faco corruptum praecclaris vss. poëta aperit, Nem. VIII. 32—39. ubi calumniam et asfentationem detestatus, Ego, inquit, utinam semper talis sim: αἰνέων αἰνήτῃ, μοι-

Φάν δ' ἐπισκείρων ἄλιτροίς. — δύσεις, δυσέσεις, anti-
 que pro δύσεις, δυσέσεις cf. Moeris, et ibi Pier-
 son. Φιλόνεικος h. l. idem quod Φιλότιμος, quae tan-
 quam συνώνυμα conjungit Plato Rep. IX. pag. 581.
 Β. εὔτε — οὔτ' εὖν opponuntur etiam in Sophocl.
 Oed. Tyr. 89. quem cit. Boeckh. μήτε — μήτ' εὖν
 in Aeschyl. Agam. 479. inverso ordine infra vs. 52.
 Nem. XI. 39 sq. Homer. Od. A. 414. — Age-
 siae laudes, tanquam verus testis jurejurando fir-
 mat, similiter ut Ol. II. 101. vidimus. Tempus
 futurum (μαστυρήσα) h. l. rem praesenti tempore in
 poetæ consilio positam notat; quod praesertim in
 laudando et celebrando solenne est: ut Ol. modo
 cit. item XI. (X.) 83. Nem. IX. 43. al.

VS. 21. μελίφθογγι δ' ἐπιτρέποντι Μ. i. e. *Mu-
 sae mihi indulgebunt, gratificabuntur; sive Musas
 mihi faventes et propitias fore confido.* Hoc fen-
 su ἐπιτρέπειν τιμῆς saepe absolute ponitur, ut signifi-
 cet *arbitrio alicujus se tradere, indulgere, mori-
 gerari.* Plato. Legg. II. 659. C. νῦν τῷ πλήθει τῶν
 θεσπιδῶν ἐπιτρέπων κ. τ. λ. Sympof. 213. E. Εἶεν
 δὲ, ἄνδρες, δοκεῖτε γὰρ μοι κήθειν. οὐκ ἐπιτρεπτόν
 εὖν ὑμῶν, ἀλλὰ ποτέον. Xenoph. Memor. Socr.
 III. 5. 12. πολλοὶ δὲ, ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες, ἐπέ-
 τρεπον ἐκείνους. Similiter accipiendum Sophocl. An-
 tig. 1107. ubi chorus Creonti dicit:

ὄρω νῦν τάδ' ἐλθῶν, μήδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

pro ἄλλοισιν ἐπίτρεπε. Minus recte Brunck. reddit: *Tu
 ipse haec exsequere, nec aliis committe.* Potius ver-
 tendum: *Nunc abiens haecce perage, neque aliis*

consiliis indulge, five obtempera. Eodem modo Thucyd. V. 99. οὔτοι γὰρ, πλείς' ἂν τῶ ἀλογίῳ ἐπιτρέψαντες, σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἴεσ προὔπτου κίνδυνον καταστήσειαν. i. e. *Hi enim inconsultis affectibus plurimum indulgentes.* —

vs. 22. Ὡ φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη κ. τ. λ. Poëticus plane, imo lyricus ad majores Agefiae celebrandos transitus. Evocat aurigam jubetque, victoribus equis currui junctis, velociter agitare eos ad majores Agefiae, ejusque gentis incunabula. Fictio haec non plane insolita est. Similiter enim poëtae Musarum currum sibi fingunt, quo per varia veluti loca sublimē et velociter ferantur. Pyth. X. 64.

πέποιθα ζεῦξῃ προσανεῖ Θώρακος, ὅσπερ ἐμᾶν ποιπνύων χάριν
τὸδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετράκρου

Nunc autem pro Musarum curru, lusu ingenioso, ut ait Heynius, Agefiae currum et mulos victores sibi sumsit. Ad poëtarum similitudinem Lucianus τῆς Παιδείας ὄχημα informat, quo sublime vectum omnes regiones se visisse et perlustrasse fingit. Somn. cap. XV. ubi vid. Hemsterh. T. I. p. 20. — φίντις, Siculum nomen famuli Agefiae: de quo Boeckh. Particula ἀλλὰ ob transitum ponitur, et simul habet hortandi vim; ut saepe. — κελεύθῳ ἐν καθαρῷ proprie *in via vacua, sub divo* (quo sensu ἐν καθαρῷ ponitur); hinc *in via illustri* (Ζαεινῶ), quam praebet Agefiae gloria. Similiter infra 73. ἐς Φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. — Porro in his verbis, βάσσομεν — ἴκαμαι, notes tam numeri, quam modi diversitatem: ἴκα-

μαι ad solum ποῖταν, βάσσομεν etiam ad Phintin pertinet; ut monet Boeckh. Simile mihi in mentem venit Ovidii dictum, Trist. I. 3. 71. *Dum loquor et fletus*. Quamquam equidem praeferebam, si legeretur *βάσσομαι*, i. e. *currum adscendam*; sic *βάτατο δίφρον*. Hom. II. Γ. 262. Futurum autem indicativi pro subunctivo nonnumquam ponitur: cuius rationis exempla collegit Matthiae Gramm. Gr. §. 520. not. 5. Dorville ad Charit p. 544. — Post *ἔφρα*, ut, futurum sequitur etiam apud Homer. II. Δ. 308. *ἔφρα ἱερεύσομεν*. Θ. 110. *ἔφρα καὶ Ἐκτωρ εἴσεται*. — Uti autem in hoc vs. sic etiam alibi variantur verborum modi: v. c. in Eurip. Phoen. 93. ubi Paedagogus Antigoniae prodire cupienti, *Μετuo*, inquit,

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, ἰ
καὶ καὶ μὲν ἔλθοι Φαῦλος, ὡς δούρα, ψόγος.

ad q. 1. plures testes citat Valckenaerius: qui tamen ib. frustra *μὴ* in *εἰ* mutare voluit, ut dudum VV. DD. monuerunt.

vs. 26. *σεφάνους* — *δέξαντο*. Schol. hoc accipit de floribus, quibus ornabantur mulae: *ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ αἱ ἡμίονοι τοῖς σεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ τοῖς ἀνθεσιν*. Equidem commodius puto, palmam intelligere, mulis reportatam; similiter Pyth. III. 73. ubi dicit:

— *κῶμον τ' ἀθλων Πυθίων, αἴγλων σεφάνοις,*
τεὺς ἀριστεύων Φερένικος (ἵππος) ἔλ' ἐν Κίρρῳ ποτέ.
cf. Ol. II. 55.

vs. 27. *πύλας ὕμνων κ. τ. λ.* Similitudo a templo

plō ducta, de qua vidimus initio hujus carminis. Pindaro praecivit Bacchylides fr. (Anal. Br. T. I. p. 152.) XVII.

ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφῆς
τό τε πάλαι τό τε νῦν· οὐδὲ γὰρ ἄψτου
ἀβήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

Eandem venustatem postea philosophi in suum usum converterunt. Vid. Boissonad. ad Eunap. pag. 5. Annot. pag. 147. — *Pitana* parvum Laconiae oppidum, eademque heroina; qualis fictio frequens est poetis. — ἐν ἄρχῃ i. e. ἐν δέντρῳ (καίρω; ut Pyth. IV. 43. Herod. I. 31.

vs. 29. ἔ τοι Ποσειδάωνι κ. τ. λ. Hinc jam divinam Iamidarum stirpem exponit poeta. Pitana, Eurotae filia, e Neptuno suscepit Euadnen: ex hac autem et Apolline ortus est Iamus, gentis auctor. Fabulam e Pindaro memorat Pausan. VI. p. 455. — Euadne dicitur *ἰοβόσφυρος*, ob capillorum pulchritudinem; similiter ut *ἰοπλόκαμος*, *ἰσέφανος* Musarum et Veneris sunt epitheta. Ductum a violarum nitore et colore purpureo. Vid. infra vs. 55. Similiter Homer. II. in Cerer. I. vs. 177. Wolf.

ἀμφὶ δὲ χαῖται

ἄμοις ἀΐσσουσι, κροκίῳ ἔνθει δμῖται.

Intelligi possunt capilli *fusci*, *ξανθοί*, qui color maxime placuit Graecis. cf. Homer. ibid. 280. Sic *ξανθή Ἀθήνη*, *Χάριτες ξανθοί*, *ξανθοκομαὶ Δαναοί* (Nem. IX. 17.); unde postea quoque factitio hoc colore usi sunt, ad comas tingendas. Vid. Hesych. v. *θαψινον* et *ξανθίζεσθαι*, et ibi intpp. Idem tamen

ἰσπλάκαμος interpretatur μελανόθριξ, quod probavit Boeckhiius: atque sic Anacreon Od. XXVIII. *nigras* suae puellae comas tribuens, easdem appellat *purpureas*; quin et Ἴον μέλαν dicitur Theocrito Id. X. 28. Meleagro I. (Anal. Brunck. T. I. p. 2.) Itaque mihi neutra interpretatio displicet; neque vero tam stricte omnia in poëta sunt definienda: hoc teneamus, epitheton illud pulcritudinis et venustatis causâ foeminis tribui.

vs. 31. κρύψε δὲ — κόλπεις. Vox ὠδίν proprie *dolores* significat; hic autem *foetum*, propter quem sc. dolores perferuntur. Vertendum igitur: *Occuluit sine foetum virginicum*. Eadem significatione ὠδίν occurrit in Philippi Epigr. I. Anthol. Grot. T. I. p. 96. Bofch. aliisque locis. Apollod. II. 7. §. 4. Ἄλεος εἰσελθὼν — τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδίνας εἶρε. quod e poëta expressum esse, merito Heynius suspicatur. Plura exempla affert Boeckh. Simili ratione is, quem vehementer aliquis amat, πόθος (*desiderium*) appellatur; quo sensu accipiendum videtur in Bionis Epitaph. Adonid. v. 58. ubi Venus sic ad Adonidem:

Θιάταις ὦ τριπόθατε* πόθος δὲ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.

ubi pro πόθος δ' — Valcken. et Brunck. emendarunt, nescio quam recte, πόσις δ' ἐμοὶ ὡς ὄναρ ἔπτη. De voce παρθένιος vid. schol. et intp. Hesychii, in V.

vs. 32. κυρίῳ δ' ἐν μῆνι. Pitane quum peperisset, infantem educandum misit ad Aegyptum, Elati f. Arcadiae regem. Hujus nomen antiquissimo aevo in Arcadum traditionibus celebre fuit. Vid. Pausan. VIII. 4. p. 605. Ejus tanquam noti meminere

Homer. II. B 604. *Phaefanae* meminit etiam Istrus historicus apud schol. qui hanc urbem Elidi tribuit. Sed Elidis et Arcadiae fines saepe antiquitus perturbati fuerunt. *Alpheus* autem flumen per Arcadium labitur. Cf. Boeckh. h. l. — Participium *πέμποιτα* cum verbo *ἐκέλευσεν* jungendum, ut ambo ad idem nomen referantur, cf. supra ad vs. 6. — *δόμην πορφαίνειν, λάχεν οἰκεῖν;* usitata Graecis structura. vs. 35. Adultam puellam compressit Apollo. Eleganter hoc expresfit poeta.

vs. 36. *ὠδ' ἔλαβς — κλέπτουσα.* h. e. *κρόπτουσα.* ut Pyth. IV. 96. *κλέπτων θυμῷ δείμα.* vs. 37. *χόλον πίεσις* i. e. *κατασχών.* additur *ὄξεια μελέτα* propter irae magnitudinem. Similiter Virgil. Aen. IV. 332. de Aenea dicit: *Obnixus curam sub corde premebat.*

vs. 39. *ἃ δὲ Φοινικῶρον ζώναν κ. τ. λ.* Totus hic locus de Iami partu usque ad vs. 56. mirā elegantia, ornatu, et descriptionis, vel potius picturae venustate est insignis. — *ζώναν Φοινικῶρον* (a *κρόκη*; *purpureo subtegmine*), regiae virgini tribuit ex prisco more. Sic Jafon infans *σπαργάνις ἐν πορφυρέσις* est involutus Pyth. IV. 114. idemque adultus gestat *κρόκεον εἶμα.* ibid. 232. similiter *κρόκου βαφὰς* Iphigeniae tribuit Aeschylus Agam. 144. de quo colore multa refert Spanhem. ad Callimach. Apoll. 83. Ceterum vid. etiam Homer. II. Z 219. K. 133. al. *ζώνην κατατίθεσθαι* vel *πόσει* solennis est dictio, non modo de puellis nunc primum in thalamum ingressis, sed etiam de

parturientibus: plura de hoc ritu cognosci possunt e Meurfio ad Callimach. *Jov.* 21. et imprimis ex Spanhemio *ibid.* et *Del.* 209. — κάλπιδα, vas aquae hauriendae, prisca aetate puellae gestabant. Sic in Homer. *H.* in *Cerer.* I. 105 sqq. Wolf. memorantur Celei regis filiae,

έρχόμεναι μεθ' ὕδαρ εὐήρυτον, ὄφρα φέροιεν
κάλπισι χαλκίητι Φίλα πρὸς δώματι πατρός.

Od. H. 20. occurrit Minerva,

παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ.

Hinc etiam in puellarum ante nuptias defunctorum monumentis statuebatur *λουτροφόρος κόρη*, teste Polluce VIII. §. 66. Eustath. ad *Il.* Ψ. p. 1293. reg. 7. cujus tamen symbolica hujus consuetudinis interpretationem non probo. — *θεόφρονι κόῦρον*, i. e. simpl. *θεῖον*. Vox obvia quoque in Thebaidis fr. apud Athenaeum XI. p. 465. (de quo vid. Schellenberg, *Antimachi Coloph. rell.* p. 78.) ubi legitur *κάδμοιο θεόφρονος*; cui loco congruit Hefych. *θεόφρονος*: *θεῖου*.

vs. 41. τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας. κ. τ. λ. Felicis partus indicium et futurae fortis faustum infanti omen. ὁ Χρυσοκόμας est Apollo, Iami pater; eodem nomine appellatur *Ol.* VII. 32. Eurip. *Troad.* 253. *Scol.* XI. (*Anal.* Brunck. T. I. p. 157.) *Mnasele.* III. (*ibid.* p. 190.) *χρυσοκόμης Διόνυσος* occurrit in Hefiod. *Theog.* 947. Ἔρας χρυσοκόμης et χρυσοχαίτας dicitur *Anacr.* *Od.* VI. et *fragm.* XXX. — Ἐλευθῶ five *Εἰλειθυῖα* Dea obstetrix, ἡ λύουσα πόνους *δειναῖς ἐν ἀνάγκαις*. *Orph. hymn.* II. *Μοῖραι* regum

rum humanarum futuraeque hominum fortis arbitrae et moderatrices: quae Deae ubi adsunt, res felicibus auspiciis geruntur; contra a malis rebus et infaustis sese avertunt. Vid. Ol. XI. (X.) 54. Pyth. IV. 145. — *Ilithuia* et *Parcae* tanquam Deae *παρέδροι* hic conjunguntur, et in partu saepius adfatae finguntur: unde Plato Symp. 206. D. *Μαῖρα εἶν καὶ Εἰλειθυία ἢ καλλονή ἐστὶ τῆ γενέσει.* cf. Nem. VII. init. et quos ibi citat Disfen. imprimis Spanhem. ad Callimach. Dian. v. 22. add. Eurip. Bacch. 99.

vs. 43. ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγγων κ. τ. λ. Haeret h. l. Heynius, praefertim in verbis ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατῆς; quandoquidem vox ὠδίνος varia significatione accipi potest. Nam praeter ea, quae modo (vs. 31.) notavimus, etiam dicitur pro *partu*; ut Pyth. IX. 88. notat item *laborantem uterum*. Nem. I. 35. qui locus huic similis est:

— σπλάγγων ὑπο ματέρει αὐτίκα θνητὸν ἐς ἀγλαν ὠδῖνα Φεύγων διδύμας τὸν κρυπτήριον μέλεν. [παῖς Διός
Haec vero significatio quo minus h. l. conveniat, prohibet epith. ἐρατῆς. Quis enim hoc intelligat, *uter amabilis*? Magis placeat prior significatio, si veritas: *partu jucundo*; quod probat Boeckh. At ita offendit praepositio ὑπὸ duplici sensu posita, primum pro ἐξ, deinde pro διὰ. Superest vero una interpretatio, quae haud scio an sit verissima: ut verba ὑπὸ σπλάγγων ὑπ' ὠδίνος τε explicentur figurâ ἐν διὰ δυοῖν, pro ὑπὸ σπλάγγων ὠδινούντων, hoc sensu: *Puer venit sponte in lucem e visceribus*

(nr. utero) *amabili dolore laborantibus*. Ὠδίν suaviter appellatur ἐρατή, propter maternam caritatem et amoris voluptatem, qua leniuntur dolores. Hinc Eurip. Iphig. Aul. 922.

δεινὸν τὸ πικτεῖν, καὶ Φέρει Φίλτρον μέγα.

Et eleganter diversae hae verborum notiones, ὦδιν et ἐρατή, conjunguntur; ut in Aeschyli Agam. 550. amor patriae vocatur *τερπνὴ νόσος*. et Eurip. Electr. 987. Orestes de matris suae caede dicit:

πικρὸν δὲ χ' ἠδὺ τὰ γώνισμά μοι.

Similiter amorem *γλυκύπικρον* dixit Sappho fr. quod imitatus est Posidipp. XI. (Anal. Brunck. T. II. p. 48.) et is, qui amore tenetur, *beatus vulnere* dicitur. Horat. Od. I. 27. 11. — *αὐτίκα statim, sine mora*, scilicet facili partu: ut Nem. I. modo cit. — *κνίζεσθαι* sign. *dolore affici* praecipue amoris: itaque hic de materna prolis caritate et anxietate accipiendum; quo fere sensu Pyth. XI. 22. de Clytaemnestra dicit: Ἰφιγένειαν σφαχθεῖσα νιν ἐκνισεν ἔρσαι χόλον. *Iphigeniae caedes illam propter maternum affectum incitavit ad vindicandum*. Saepes etiam obscenum habet sensum: Strato XLVII. (Anal. Brunck, T. II. p. 370.) *παῖς τις — με κνίζει*. Schol. Aristoph. Plut. 975. *κνισμός ἐστι κυρίως ἢ πρὸς τὴν μίξιν βακχεῖα καὶ πύρωσις. κ. τ. λ.*

vs. 45. δύο δὲ γλυκυκῶσις αὐτόν κ. τ. λ. Mirabile prodigium, quod divinam arguit pueri originem. Infantem divinitus missi serpentes melle alunt et tenera cura (*καθόμενοι*) educant. Saepes in antiquis mythis occurrunt dracones, quos tanquam monstra,

fra, horrenda quidem illa, at divino tamen genere orta aut divinitus misa, prisci homines mirabantur. Unde etiam divinandi facultas iis tributa. Similis in mentem venit fabula de vate Melampode, cui aliquando dormienti serpentes utrimque terfisse aurem feruntur, a quibus divinandi artem acceperit. Apollod. I. 9. §. 11. ubi cf. Heynius. — ἀμεμθεῖ ἰὼ μελισσῶν, acuta circumlocutione, pro *melle* positum; ἰὼs proprie de *serpentum veneno* dicitur. cf. Boeckh. Melle autem ad infantes nutriendos praecipue usi sunt antiqui; unde hoc fluxit. Sic Bacchum quoque et Jovem infantes melle nutritos esse tradiderunt. Vid. Spanhem. ad Callim. Jov. 49. — Ad mentis divinitatem mellis usum spectare censet Boeckh. cui non repugno. Ad eloquentiae omen posteriores hanc fictionem usurparunt, ut intelligitur ex iis, quae de ipso Pindaro, item de Platone feruntur, quos infantes ab apibus nutritos tradiderunt.

vs. 47. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ κ. τ. λ. Attende in lyrico epicam profus narrandi simplicitatem! — Πυθῶνος πετραίσσης epitheton jam Homero usurpatum Il. B. 519. cf. Stabo IX. γεγάκειν, i. e. γέγακμεν, α γεγάκω, quod formatum est a perfecto γέγακα: similiter ut ἐσήκω, τεθνήκω, alia. Vid. Boeckh. et Matth. Gramm. Gr. §. 219. 1. Thiersch. Gramm. Dial. Homer. §. 217. 55. repetit a γέγακα, tanquam sit antiqua et minus usitata forma pro γεγάκηναι. — περί θνατῶν δ' ἔσσεθαι — ἐπιχθονίαις ἔσοχον; posterius hoc abundat, non tamen sine vi; ante

ἐπι-

ἐπιχθονίοις suppressa est praepositio ἐν; ut apud Homer. II. Z. 477. ἀριπρεπέα Τρώεσσι Eurip. Phoen. 88.

Ἦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλασ πατοί.

pro ἐν οἴκοις cf. L. Bos. Ellipsis Gr. in praepof. ἐν. Wopkenf. Lect. Tullian. p. 170 sq. — οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν; hoc in primis votorum habitum. Simile est Veneris promissum Anchilæ, apud Homer. II. in Vener. 197.

σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσι ἀνάξει*

καὶ παῖδες παῖδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγόνται.

vs. 52. τοὶ δ' οὐτ' ὄν ἀκοῦσαι κ. τ. λ. Famuli rei plane ignari, se quidquam de puero comperisse negant; *quamquam jam ante dies quinque natus erat.* Postremum hoc poëtae verbis additum esse, sponte intelligitur. οὐτ' ὄν — ὅτε attigimus supra ad vs. 19.

vs. 53. ἀλλ' ἐν κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ κ. τ. λ. Praepositio ἐν jung. cum σχοίνῳ; hyperbaton hoc in Pindaro, nemo, opinor, graviter feret: quo etiam usus est Horat. Carm. III. 17. 51. *Utinam inter errem nuda leones.* Simili ratione aliis quoque locis praepositio a sequenti voce discernenda videtur: ut Ol. VII. 61. Boeckh. recte, opinor, emendavit:

μνησθέντι δὲ Ζεὺς ἄμ πάλον μέλλεν θέμεν.

h. e. ἔμελλεν ἀναθεῖναι τὸν πάλον. Vulgo legitur ἄμπαλον. et Isthm. I. 41. legendum cenfeo:

εἰ δ' ἀρετᾶ κατὰ κείται πᾶσαν ὄργαν.

h. e. εἴτις κατὰ πᾶσαν ὄργαν ἔγκειται ἀρετᾶ. Vulgata lectio est κατὰκείται; sed ut recte dicitur ἔγκεισθαι

vel ἐπίκεισθαι ἀρετῆ, in virtutem incumbere, et pro hoc a poëta simplex κείσθαι, ita κατὰ κείσθαι ἀρετῆ, recte dictum esse vix credo. — Idem vitium latere puto Ol. I. 8. in verbo ἀμφιβάλλεται, in quo omnes haerent intpp. Vide num ita leviter relingendum sit :

ὄλεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφὶ τέλλεται
σοφῶν μετίεσσι.

unde (scil. ab Olympia) celebratissimus hymnus existit poëtarum ingeniiis. ἀμφὶ jungendum cum μετίεσσι, ut saepe hoc sensu : Pyth. I. 12. VIII. 35. — τέλλεται* ἀνίσταται Hesych. Ol. X. (XI.) 6. μελιγάρους ὕμνοι τέλλεται. Eodem fere modo dixit Nem. I. pr. σέθεν ἀδυεπῆς ὕμνος ὀρμάται. Haec in transitu dicta. — Infans igitur latebat in junco et rubeto aspero, ἀπειράτω, h. e. ἢ οὐκ ἔστι διαπερᾶσαι. sic inivia lustra dicit Virgil. Aen. IV. 151. — Ἴων ἀκτίσι. ornate pro violis micantibus; quod schema poëtis non inusitatum. ἀκτίς ductum ab ἄκω (unde acuο) proprie telis notionem habet, ut cognata vocabula, ἄκων, ἀκή, ἀκμή; hinc de foliis τανκίσι usurpatum: similiter κῆλα ἡελίου occurrunt apud poëtas (Scherpenzeel. ad Homer. Il. A. 53.); quos imitatus Lucretius lucida tela diei dicit. III. 92. al. Hoc loco ornate de violis dictum, purpureo colore fulgentibus. Hi autem flores propter nitorem et odorem maxime erant dilecti, et in calathis et corollis imprimis legebantur. Vid. Theocr. Id. I. 29. sq. et elegans Epigr. ἀδισπ. CCCXXX. (Anal. Brunck. T. III. p. 221.) — βεβρεγμένος, irrigatus,

tus, h. e. *suaviter offusus, tectus*. Similiter Lucretius: *somnus per membra quietem irrigat*. apud Macrobian. Saturn. VI. 1. Suavisima est omnino haec descriptio, quam aemulatur Virgil. Aen. I. 691. sqq.

At Venus Ascanio placidam per membra quietem

Irrigat, et foetum gremio dea tollit in altis

Idaliae lucos: ubi mollis amaracus illum

Floribus et dulci adspirans complectitur umbrâ.

ubi cf. Heynius. Locus uterque nativâ rerum descriptione perquam venustus et summis poëtis dignus.

vs. 56. τὸ καὶ κατεδάμιξεν κ. τ. λ. Ergo ἀπὸ τῶν Ἴων ductum est nomen Ἰαμος: argute, nec tamen invenuste. Praeiverant hanc rationem jam antiquiores, qui non raro a re aliqua aut facto nomina fingeant, vel interpretari conabantur. Sic apud Hesiodum Πανδώρα, Προμηθεύς, Ἐπιμηθεύς nomen a re consecuti sunt. Apud Homerum *Ulysses* (Ὀδυσσεύς) ἀπὸ τοῦ ὀδυσσάσθαι nominatus esse fingitur II. T. 407—409. cit. Boeckh. Non minus argute Dei *Panís* etymon idem explicat H. in Pan. 47.

Πᾶνα δὲ μιν καλέσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψεν.

vid. etiam H. in Apoll. 371. sqq. Qui postea secuti sunt poëtae, item rhetores, id quoque studiose egerunt, ut Deorum, heroum, aliaque nomina, quaesita opportunitate, interpretarentur. Sic in *Eraphi* nomine argutatur Aeschyl. Prom. 850.

ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θιγμάτων

τέξεις κελαινὸν Ἐπαφον. —

et ex *Helenaë* nomine ejus fatorum omen captat Agam. 689—696. Sophocl. Ai. 430—433. Eurip. Troad. 989. fq. fragm. Antimachi apud Steph. Byz. V. *Τευμησσός*; quod illustrat Schellenb. Antimach. Coloph. rell. p. 53. fq. cf. Aristot. Rhet. II. 23. extr.

vs. 57. *τερπυῶς δ' ἐπεὶ κ. τ. λ.* Sensus est: Postquam puer pubes factus esset. Ornate hoc extulit poeta. *καρπὸς ἡβῆς* significat *puberitatem* (τὴν ὥραν), ut *καρπὸς Φρενῆς* pro *prudentia* dicitur, Pyth. II. 74. ubi vid. Boeckh. cf. Mimmern. II. (Anal. Brunck. T. I. p. 60.) *ἡδὴ χρυσοστέφανος*, *pulcram habens coronam*, i. e. formosa: epitheton translatum a dea Juventa, quae habetur *καλλιῆσα θεῶν*. Nem. X. 18. Conferatur Pyth. IX. 113.

— *χρυσοστέφανου δὲ οἱ ἡβῆς
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδέψαι
ἔθειλον**

vs. 58. *Ἄλφεῶ μέσσω καταβάς*. Vulgo hoc ita interpretantur, quasi *in medium Alpheum ingresus sit* Iamus; et comparant Ol. I. 71. ubi Pelops Neptunum precaturus ad littus prope mare accedit. Sed haec non sunt similia. Pelops enim prope mare accedit, tanquam ad Neptuni sedem, quo magis a Deo exaudiatur: qui mos notus est ex Homeri II. A. 350. Alpheus autem neque Neptuno neque Apollini, quos invocat Iamus, sed Jovi facer erat; et quamvis his Diis fuisset facer, cur tamen in medium amnem ingresus esset? Potius, opinor,

ad ripam adflans Deos invocasset : ut Aristæus apud Virgil. Georg. IV. 319. Quamobrem mihi haec ita videntur intelligenda : Iamus postquam adultus erat, et in lucem prodire poterat, domum reliquit, ut honestum aliquem sibi quaereret vitae statum. Itaque procedens secundum Alphei ripas (qui ex Arcadia in Elidem ad mare fluit), cum medium prope Alpheum pervenisset, constitit, Deorum opera implorans. καταβάνειν dicitur, si quis ex superiore loco in inferiorem mare versus proficiscitur. Herod. V. 106. extr. Xenoph. Cyrop. I. cap. I. §. 4. extr. Ἄλφεῷ μέσῳ, h. e. ἐπ' Ἄλφεῷ. — Eodem modo intellexisse videtur vet. schol. qui locum ita interpretatur: ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο, — τότε δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἤθετο. ἐν μέσῳ γὰρ Ἥλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἢ Ἐπίδαυρος, ὧν ἡ μὲν Ἀρκαδία τὴν ἀρχὴν, ἡ δὲ Ἥλις τὰ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς οἰκῆται τοῦ ποταμοῦ. Vides scholiasten intelligere locum medium inter Arcadiam et Elidem, h. e. circa medium Alpheum; quem locum ait Epidaurum fuisse. In quo tamen postremo mire erravit. Duae enim hoc nomine in Peloponneso civitates fuerunt: Epidaurus Argolica, Aesculapii religione nobilis; altera Laconica, Limeræ cognominata: quarum neutra huic loco congruit.

vs. 59. Δάλου θεοδμάτας σκοπόν. — Insulam Delium, ut natale solum, unice ab Apolline dilectam fuisse, et vulgo notum est, et doctissime demonstravit Spanhem. ad Callim. Del. 24. Hinc dicitur Δάλου σκοπός, i. e. Φύλαξ, ἔφορος. ut Ὀλύμπου

σκοποι dicuntur Dii. Ol. I. 54. σκοποὶ λαῶν Hom. Il. Σ. 523. Similiter Diana θηρσκόπος. (id. H. in Dian. 11.) i. e. δέσποινα θηρῶν, ut appellat Anacreon. cf. Aeschyl. Suppl. 384. quem citat Heyn. ad Pyth. III. 46. — θεοδμάτας pro θεοδμάτου, (de quo vid. Matth. Gramm. Gr. §. 116. Animadv.) proprie a Diis conditae, hinc divinae, praeclearae. vs. 60. τιμὰ λαοτρόφος est munus seu dignitas publica, ad populi salutem et commodum spectans. δῆ κεφαλᾶ, pro simpl. δῆ; antiqua dictio, qua Homerus etiam usus est, ut Od. Α. 557. alibi. — νυκτὸς ὑπαιθριος, i. e. sub caelo nocturno, sive noctu sub die: quippe tenebrae et solitudo nocturna ad commercium cum Diis maxime sunt idonea. Similiter Neptunum invocat Pelops, εἶος ἐν ἑρφινᾶ. Ol. I. 71.

vs. 61. ἀντεφθίγητο δ' ἀρτιεπής κ. τ. λ. Vox ἀρτιεπής composita ex ἄρτι, et ἀρτιον, h. e. commodum, suis numeris expletum, perfectum. Hesychius: ἀλόκληρον, ἀνελλιπές. Hinc ἀρτίφρων, mente sanus; ἀρτίπους, valens pedibus: similiter ἀρτιεπής, lingua seu dicendo valens. Quum autem in dicendo vel veritas et perspicuitas, vel facundia spectatur, hinc etiam ἀρτιεπής duplicem illam habet significationem. Sic Musae ἀρτιέπειαι sunt facundae, eloquentes; unde vox in deteriorem partem traducta etiam γarrulum et versutum notat. Vid. Hesych. in V. et in tp. quem etiam attulit Boeckh. Hoc loco, quum Apollo ἀρτιεπής dicitur, idem valet, quod ἀληθής καὶ ἀψευδής, ut explicat schol. quo nomine hic Deus

celebrari solet ab antiquis : ut ab Aeschilo in scholiis citato, Prometh. 1032.

ψευδιγχεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται τόμα
τὸ θεῖον.

Sept. adv. Theb. 604.

Φιλεῖ δὲ σιγᾶν . ἢ λέγειν τὰ κάρια.

cf. Choëph. 554. Eum. 605. Pind. Pyth. III. 29. IX. 43. ubi Boeckh. — Quod sequitur verbum μεταλλάσσει magnam tam antiquis quam recentioribus interpretibus attulit difficultatem, et vereor, ut ab ullo satis dilucide sit explicitum. μεταλλάξαι significat *studiose investigare, percontari*; ut apud Homer. II. A. 550. 553.

καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλάξω.
cf. Hemsterh. in Lennepii Etymol. V. μεταλλων. Est igitur fere idem, quod ἐπέρασθαι, sive ἐπειρωτᾶν; quae significatio h. l. maxime congruit. Nam sequens imperativus habet rogandi et percontandi vim, velut si dixisset: Visne surgere, mi fili, et illuc pergere, quo te ducam? Simile exemplum afferam ex Herod. I. 11. ubi hic de Gyge refert: ἐκείρωτα δὲ (τὴν Κανδύλειω γυναῖκα) λέγων τῆδε· ἐπεὶ με ἀ-αγκάζεις — Φέρε ἀκούτω τῶ καὶ τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῷ. hic similiter post v. ἐπειρωτᾶν imperativus sequitur. Igitur si pro μεταλλάσσει ponas apud Pindarum ἐπειρωτα, geminus et plane par erit uterque locus.

vs. 62. ἔρσο, τέκνον, κ. τ. λ. Homericæ dietio: ut II. Ω. 89.

ἔρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἶδως.

In-

Infinitivus ἴμεν pro imperativo ponitur: ne forte ab ἔρσο pendere putes. — Φάμας ἐπίσθην, vocem sequens; nempe divinam Apollinis vocem, qua filium appellabat. Φήμη et Φήμαι saepius de Deorum voce et responsis usurpantur; ut apud Platon. Legg. I. pr. ubi vid. Ast. Animadv. p. 8. imprimis autem Wyttenb. ad J. H. an. Or. I. Bibl. Crit. Part. IX. p. 62. n°. V.

vs. 64. Ἴκοντο δ' ὑψηλοῦ πέτραν κ. τ. λ. πέτραν Κρόνιου dicit τὸ ὄρος Κρόνιον, montem Olympiae, in cuius vertice stans temporibus sacra fiebant Crono; teste Pausan. VI. 20. pr. p. 501. et schol. ad vs. 116. Hoc nomen monti ab Hercule datum esse, narrat Pindarus Ol. XI. (X.) 51. sqq. ubi consulatur Boeckh. Hoc loco mons Cronius Pisam sive Olympiam significat: cf. Ol. I. 111. Nem. XI. 25. ὑψηλοῦ — ἀλίβατον; lyrica verborum abundantia.

vs. 65. ἔιθε εἰ ὤπασε θεταυρὸν κ. τ. λ. Duplex munus Iano donavit Deus: primum artem vaticinandi; tum etiam oraculi Olympiae condendi sacerdotium. θεταυρὸν δίδυμον μαντοσύνας metaph. pro δίδυμον κτήμα vel δῶρον, quo sensu hoc vocabulum saepius, praesertim de re eximia vel pretiosa, usurpari notum est; ut in celebrato Platonis dicto: τιμὰν γυνάων ἐκγόνοισι καλὸς θεταυρὸς καὶ μεγαλοτροπής. Menex. p. 247. B. τόκα μὲν opponitur sq. τότ' αὖ, pro τέως μὲν — τότ' αὖ. ψευδέων ἄγνων. Graeca dictione, pro ἀψευδῆ: ita ἕπιος Sophocli dicitur δάδυας ἀδάγας, doloris expers. Philoct.

827. cf. Mitsch. ad Horat. Carm. I. 6. 6. Intelligitur autem veridica Apollinis vox, unde vates futura cognoscunt: de qua modo monuimus ad vs. 61.

vs. 67—70. εὐτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν — κτίση, κ. τ. λ. i. e. *quum condet* vel *condiderit*, rell. Pro subjunctivo grammatica ratio postulare videtur optativum; quandoquidem haec non ipsius poetae verbis, sed ex Apollinis mente addita sunt, et a praeterito ἐκέλευσε pendent: ἐκέλευσεν αὐτὸν, εὐτ' ἂν (i. ὅταν) ὁ Ἡρακλῆς — κτίσσειε, χρηστήριον θέσθαι. h. e. *cum Hercules condidisset*. Sin suis verbis Pindarus hoc addidisset, scripsisset: εὔτε δὲ — ἔκτισσε. Nunc vero, immutata temporum consecutione, conjunctivum posuit, quasi praesenti tempore ipsa Apollinis verba referret: κελεύω θέσθαι χρηστήριον, εὐτ' ἂν Ἡρακλῆς κτίση, κ. τ. λ. cf. quae de conjunctivi usu monuit Herman. ad Viger. p. 905. edit. secundae. De structura particulae εὐτ' ἂν Boeckhius citat Thiersch. Act. Philol. qui liber mihi ad manum non est. Hercules, Alcaei nepos, vocatur θάλος Ἀλκαϊδῶν, *Alcidarum germen*; ut Ol. II. 49. Thersfander Ἀδρατιδῶν θάλος; ubi vid. annot. — τεθμῶν ἀέθλων pro τεθμῶν ἀέθλων, *certamina solennia*. cf. Spanhem. ad Callimach. Apoll. 87. Similiter Mercurius homines formasse dicitur *decorae more palaestrae*. Horat. Carm. I. 10. 3. ubi vid. Mitscherl. — ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῶ; in summa enim parte Jovis arae positum erat Iamidarum oraculum; in quo

quo praefertim ex hostiarum flamma (δι' ἐμπύρων)
vaticinabantur. Vid. Boeckh. h. l. et Ol. VIII. pr.

vs. 71. ἐξ ᾧ πολὺ κλείτον κ. τ. λ. Sensus est:
Ex quo tempore Iamidae cum opes confecti sunt,
tum gloriam virtutibus partem obtinent. ἔσπετο
ad Ageſiae etiam majores, ἔρχονται ad ipsum Age-
ſiam maxime refertur. Verbum ἔπεσθαι Pindarus cum
accusativo junxit, cum soleat dici ἔπεσθαι τι, κ.
Similiter Nem. X. 37.

ἔπεται δὲ, Θεοῖς, ματρῶων πολὺ γνωτὸν γένος ὑμετέρων
εὐάγων τιμᾶ —

quem locum commode attulit Hermannus; minus
bene autem interpretari videtur Disſenius. For-
tasſe accusativus pendet a ſuppreſſo κατὰ: uti di-
citur βαίνειν, ἔρχεσθαι, σπεύδειν τινά, intellecta prae-
poſitione πρὸς vel ἐπί. — ἄμα frequentē cum
ἔπεσθαι conjungitur, ut unum fere verbum ambo
efficiant; exemplo Homeri Il. A. 158.

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἄμ' ἐσπόμεθ' —

K. 285. — τιμῶντες referendum ad γένος Ἰαμιδῶν,
quo ſpectavit vetus grammaticus, cujus verba hoc
ordine disponenda videntur: τὸ γένος — τιμῶντες·
ὁμοίως τῶ Ὀμηρικῶ·

ἢ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

ἐς Φανεράν δδδν ἔρχονται, i. e. viam gloriae infistunt.
Isthm. IV. (V.) 25.

— εἰ δὲ τέτραπται

θεοδόταν ἔργων κέλευθον ἄν καθ' ἑαυτὸν.

cui opponit ἐπίφυρον αἶμον, i. e. ἀδοξίαν. Ol. VIII.

69. Usitata et frequens est apud Graecos metapho-
rica haec dictio. Herod. I. 117. οὐ τρέπεται ἐπὶ
ψευδέα ὄδον, pro, ἐπὶ ψεῦδος. Thucyd. III. 64.
μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικου ὄδον ἰόντων ἐχαρήσατε.
Homer. H. in Merc. 549. Eurip. Med. 1067.
Androm. 1126. Minus autem recte, ut videtur,
ὄδον in hac dictione pro *vita* dictum volunt: ut
Boeckh, ad Ol. VIII. 69. Dorville ad Charit.
p. 522.

vs. 73. τεκμαίρει χρῆμ' ἔκαστον, i. e. *Suum quem-
que opus probat.* Breves hujusmodi sententias amat
Pindarus; similis occurrit Ol. IV. 20. διάπειρά
τοι βροτῶν ἔλεγχος. Sententia haec una cum
sequenti hanc habet vim: Quamquam invidia, (ut
fieri solet) Agestiae laudes premit, tamen ejus vir-
tutem obscurare non poterit: etenim cujusque vir-
tutem res probat; sive, virtus cujusque ex operi-
bus elucet. In sequenti sententia, verborum conse-
cutio haec est; μῶμος ἔξ ἄλλων (i. e. μῶμος ἄλλων)
Φθ. νεόντων κρέματα (ἰπικρέματα) τίς, εἰς πότε πρό-
τοις κ. τ. λ. — μῶμος idem atque Φθόνος, ut os-
tendit Spanhem. ad Callim. Apoll. vs. 113. quem
alatum fingit Alcaeus, Epigr. V. (Anal. Brunck,
T. I. p. 487.)

Μῶμου λαυφηρὰς ἐξέφυγε πτίρυγας.

Χάρις est Gratia decus et victoriam afferens: ut Ol.
VII. 11.

ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεῖ Χάρις ζαθάλμος. —
cf. ad Ol. II. 55. Haec igitur victoribus ποτισάξει

εὐκλέα μορφάν, quasi unguentum affundens, praeclaram sive decoram praebet faciem.

vs. 77. εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνιας κ. τ. λ. Non forte fortuna victoriam reportavit Agefias, sed divina Mercurii ope et favore, tanquam religionis praemium. Similis locus Ol. III. 40. ἴσση, quem indicavit Heynius. — ματρώες ἄνδρες sunt majores materni: intelligitur imprimis Elatus, pater Aepyti, a quo educata et veluti adoptata erat Euadne (supra 32 - 35.), Iami illa, atque adeo Iamidarum mater. Hic Elatus habitabat ὑπὸ Κυλλάνιας ἔροις, sub Cyl- lenes finibus, i. e. in finibus Arcadiae sub monte Cyllene: quod etiam Pausanias testatur, VIII. 4. p. 604. Ἐλατος δὲ ἔσχε τὸ ἔρος τὴν Κυλλήνην, ἔτι τότε οὔσαν ἀνόνημον. In eodem monte cum natus esset Mercurius, tum magna etiam religione colebatur: ejus templum memorat Pausan. VIII. 17. pr. Hinc etiam Ἀρκαδίαν εὐκλέα τιμῆ; ut Homer. H. in Merc. pr.

Ἐρμῆν ὕμνει, Μῦστα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱόν,

Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίας πολυμήλου.

Idem vero Deus ἀγῶνας ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων, certaminibus praest; unde ἀγῶνος dictus. Vid. Mitscherl. ad Horat. Carm. I. 10. 3. Eodem honore et nomine tres alii Dii, Jupiter, Apollo, Neptunus celebrabantur. cf. Stanlei. ad Aeschyl. Suppl. 192. ἀέθλων μοῖραν h. ἀέθλα. Sic Ol. VII. 76. ἔχον — ἀσέων μοῖραν. Nem. X. 52. ἀγῶνων μοῖραν — διέποντι. alibi. θυσίαις λιπαῖς pro λιτανευτικαῖς; similiter Pyth. IV. 217. Hesyeh. λιτή· λιτανευτή. Obser-

vandum, hoc vocabulum priorem syllabam habere brevem, ne forte eodem sensu accipias illud Lentuli (Anal. Brunk. T. II. p. 166.) ad Neptunum;

σοὶ τὰδε πέμπω

ψαισία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίας.

et alia, quae ducuntur a λιτός, *caesus*, quod priorem syllabam habet longam.

vs. 82. δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ κ. τ. λ. Poëta cognationem recordatus, quae esset suam inter et Ageſiae gentem, jucunda hac cogitatione ait se ad canendum incitari. Hoc autem Iyricae et audacter, atque ob id ipsum paullo obscurius, enuntiavit. Lumen attulerunt Heynius et Boeckhius; neque tamen omnia satis dilucide explicuerunt. Locum ita interpretandum existimamus. δόξα, h. e. *res quae in hominum opinione et ore versatur, traditio, fama*: ut Pyth. IX. 107. ubi ex Boeckhii emendat. haec leguntur:

— ἐμὲ δ' ὦν τις αἰδῶν

διψαν ἀκείμενον πράσσει χρέος αὔθις ἐγείραι

καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων* —

αἰδῶν scripsimus ibi pro αἰδῶν. Ordo enim est: παλαιὰ τις δόξα τεῶν προγόνων πράσσει χρέος ἐμὲ, διψαν ἀκείμενον, αὔθις ἐγείραι αἰδῶν. cf. Ol. IX. 51. ubi similiter δόξα παλαιὰ est *vetus traditio* seu *fama*. — h. l. addit poëta ἀκύνιας λιγυρῆς, i. e. *traditio vim habens* sive *instar cotis stridulae*; quae linguam ad canendum acuit. Simili sensu genitivus ponitur in Aeschyl. Choëph. 183.

ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ διψῶν πίπτουσί μοι

ἐόντων ἄφρακτοι δυσχίμου πλημμυρίδος,

quod secundum Schutz. ita verto: *Ex oculis autem siccis repente prorumpunt lacrymarum guttae rivis per hiemem exundantis instar.* Similiter quoque in Sophocl. Antig. 114. λευκῆς χιόνης πτέρυξ dicitur *ala nivis instar candida.* — *Cotis* autem tropus ductus est (ut Heyne monuit) ex vulgari loquendi consuetudine, cum dicant θήγασθαι, ὀξύνεσθαι γλώσσῃ, ἔσμα; atque ipsa lingua cum *icelo* comparatur, Nem. VII. 71. — ἀκόνη dicitur *κρυά* propter sonum, qui editur, quando ferrum in cote acuis; ut recte Boeckh. Porro articulus ἄ refer. ad ὀξύν, non ad ἀκόνιας. — μ' ἐθέλοντα προσέρπει; pro μοι ἐθέλοντι, ut interpr. schol. et ita Sophocl. Antig. 618, cit. Boeckh. unde facile quis suspicetur, legendum esse μ' ἐθέλοντι προσέρπει, pro μοι ἐθέλοντι. ut Homer. II, Z. 165.

ὅς μ' ἔβλεν Φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐβελούση.

et saepius Tragici: de quo monuit doct. Lening. ad Eurip. Med. vs. 57. Attamen vulgata lectio bene se habere videtur: nam occurrunt et alia hujusmodi verba, quae cum utroque casu junguntur: ut in Aristoph. Pace, 180.

πόθεν βροτοῦ (Φωνή) με προσέβαλλ'; —

i. e. unde hominis vox mihi accidit? pro quo usitatus μοι προσέβαλε. Similiter προσπίπτειν interdum pro dativo accusativum post se habet; ut docuit Reiskius ad Lucian. T. II. p. 871. Hemst. Utrouque item casu occurrunt verba, ὑπέρχεσθαι, εἰς-

έρχεσθαι, εἰσιέναι. Vid. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 26. Wyttenb. Bibl. Crit. Vol. II. Part. I. p. 43. sq. — καλλιρόοισι πνόοις, *per suaves iibiarum sonos*. πνόοις saepius dicuntur *musici soni*: unde αὐλοῦς ἠδὲ πνέοντος Myrin. II. (Anal. Brunck. II. p. 107.) et Μοῖσα ἀδύπνοος Pindar. Ol. XIII. 21.

vs. 84. ματρομάτωρ ἐμὰ κ. τ. λ. *Metopa* ex Arcadia oriunda uxor erat Aſopi, cujus filia Thebe, a qua Thebarum civitas nominata. Vid. Boeckh. Hinc Pindaro, tanquam Thebano, cognatio erat cum Ageſia, qui Arcadicae erat originis. Saepius poëta suam cum victoris gente cognationem praedicat: ut Pyth. V. 72. sqq. Isthm. VII. (VIII.) 16. sqq. Θήβα πλάξιππος vocatur a studio Thebanorum equitandi; unde Θήβαι εὐίπποι. Eurip. Phoen. 17. cf. Boeckh. τῆς ἐρατεινῶν ὕδωρ πίομαι, nempe e fluvio Dirce, cujus amoenitas et salubritas celebrata est a poëtis: ut ab Aeschilo, Sept. adv. Theb. 292. qui vocat ὕδωρ Διρκίην εὐτραφέστατον πομάτων. Caeterum *Thebes aquam bibere* ornate dixit, pro *Thebas incolere*: quae dictio usitata poëtis. Sic Germanus appellatur *Rhodani potor*. Horat. Carm. II. 20. 20 ubi vid. Mitsch. cf. Pyth. IX. 91. πίομαι, item πίοω, pro πίνω, satis frequens est in poëtis, ut mirer, scholiasten accepisse pro futuro, cum vertat γεύσομαι.

vs. 86. πλέκων ποικίλων ὕμνων. Elegans dictio, a florum similitudine desumpta, qua saepius utuntur poëtae. Horatius, Carm. I. 26. 6.

O quae fontibus integris

Gaudes, apricos nocte flores,

Nec.

*Necte meo Lamiae coronam,
Pimpleæ dulcis. —*

Eurip. Hippol. 73.

σὸι τόνδε πλεῖστον σέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ᾧ δέσποινα, κοσμήσας Φέρω.

ubi λειμῶν ἀκηράτος dicitur *Musarum hortus*,
quem similiter finxerunt poëtae. Pindar. Ol. IX. 29.

ἐξαιρέτην Χαρίτων νέμομαι κῆπον.

cf. Plat. Ion. p. 534. B. Pluribus hæc illustrarunt
Valcken. et Mitscherl. ad Eurip. et Horat. l. 1.

vs. 87. ἄφρονον νῦν κ. τ. λ. Jam, praeclara
Thebanorum origine exposita, poëta mente in-
citatus hortatur choregum, ut vetus illud op-
probrium (Θοκράτιον ὕν), immerito genti suae in-
haerens, vindicaret. Hoc enim opprobrium ductum
erat, ut videtur, a barbarae ejusdem gentis no-
mine (qui appellati erant Ἵαντες), a qua gente
Boeotos oriundos esse vulgo credebant: hinc au-
tem simul ad crasum et pingue Boeotorum inge-
nium notandum adhibebatur, quo spectat illud Ho-
ratiæ dictum:

Boeotum in crasso jurares aëre natum.

Ep. II. l. 244. Nam ὕς stupidum et inertem no-
tat. Vid. Aelian. XIII. 25. et ad h. l. intp. Ege-
runt de hoc proverbio schol. et VV. DD. quos
citât Boeckh. Hoc igitur probrum Pindarus depel-
lere studet ἀλαθέειν λόγοις; nempe verâ Thebanorum
origine expositâ. — Prius tamen, quam gentis suae
nomen vindicat, debitum solvit Junoni honorem.
Juno autem unde h. l. Παρθενία cognominetur,

non

non convenit inter intpp. Scholiastes Παρθενίαν explicat ἐν τῷ Παρθενίῳ τῷ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας τιμωμένῃ. Sed in hoc monte haud cultam Junonem, necdum cognomen a loco esse fortitam, relatum est. Alii cognomen hoc ab insula Samo ductum existimant, ubi Ἦραν Παρθενίαν cultam esse constat, appellatam, ut vulgo putant, a fluvio *Parthenio*, qui postea *Imbrasus* est vocatus: teste Spanhem. ad Callimach. Del. p. 416. unde duxit Mitscherl. ad Homeri H. in Cer. p. 434. sq. ed. Ruhnk. Mirum vero, cur Pindarus, in Stymphalo celebrando Samiam Junonem memoret. Potius Stymphaliam Junonem intelligendam esse, merito Boeckh. censet, quamvis cognominis ratione non addita. Equidem hoc cognomen non a certo quodam loco Junoni datum, sed ipsi Deae proprium fuisse existimo. Juno enim quamvis conjux et mater, virgineae tamen castitatis amore erat insignis. Hinc illa Argivorum fabula, Junonem apud se quotannis in fonte quodam lavare, et lavatam denuo virginem fieri. Pausan. II. 38. p. 201. Olympiae item in Junonis honorem instituta erant festa, in quibus virgines certamina agebant. id. V. 16. p. 417. In Euboea autem Junonem Παρθένον appellatam esse testatur schol. — Α παρθένος, *virgo*, ducitur παρθένος, *virgineus*, *virginitatis studiosus*: a quo Junonis cognomine insulam Samum quondam *Partheniam*, et fluvium Imbrasum *Parthenium* nominata fuisse opinor, quod contra solent opinari. Cur poeta Junonem hic memoret, satis causae erat in eo, quod

quod Stymphali praecipuo honore colebatur, teste Pausan. VIII. 22. p. 640. Accedit, quod nonnulli ferunt apud schol. τὸν Ἀγυσίαν ἱερὸς αὐτοῦ ἀγαλλικὸν ἦρξ; quod tamen est incertae fidei. — Aeneam, quem alloquitur poeta, choregum fuisse, satis patet; verosimiliter autem fuit Agestiae propinquus, in cuius gratiam hoc munus susceperat, ut docte ostendit Boeckh. — γνῶναι ἢ γνωρίζαι, *apertum facere.*

vs. 90. ἔσσι γὰρ ἄγγελος ὄρθος, κ. τ. λ. Magnifice his verbis Aeneam compellat, tanquam Musarum praeconem et nuntium; quod nomen in ipsum poetam proprie conveniebat: nam ἄγγελος, ἀγγέλιον de poetis dici solet. Simili ratione Nem. III. pr. juvenes, quibus chorus constabat, appellantur μελιγαρύων τέκτονες κάμων, quod proprie item est poetarum. Sed nimirum ad carminum suavitatem praeter poetam non minimum conferebat choregus una cum choro; unde hi etiam in eandem veniunt laudis societatem. — σκυτάλα Iyricae pro eo, qui fert scyrtalam, i. e. Μουσῶν κήρυξ. Similiter intelligendum est id, quod occurrit in Epigr. ἀδεσπ. (Anal. Brunck. T. III. p. 260.) DXIX.

Πίνδαρε, Μουσῶν ἰσοὺν εἶμα —

ubi εἶμα dicitur is, qui Musarum voces profert, Μουσῶν προφήτης. Non minus Iyricae is, qui carmina parat, vocatur κρητήρ αἰδῶν: quippe ut vinum e cratere, ita e poetae vel cantoris ingenio aut ore carmina profluunt. Simili dictione usus est

Aris-

Aristophanes, quum festive ita de fycophanta dicit:

πάγχρητον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν — καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.

Acharn. 936. fqq. cit. Heyn. — Eadem metaphora κεραυνύειν de poetis dicitur, ut in oda Anacreontica ἀδεσπ.

Πινδαρικῶν τῶδε μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγγέσει.

et in Epigr. ἀδεσπ. (Anal. Brunck. T. III. p. 271.) DLXXIII.

vs. 92. εἰπὼν δὲ μεμνήσθαι κ. τ. λ. Nunc vertit se ad Syracusas, Agefiae civitatem, in qua habitabat. Pergit igitur ad Aenean: jube porro socios five chorum, Syracusarum et Ortygiae meminisse, h. e. praedicare: ut supra vs. 11. Huc pertinent verba Aristarchi in scholiis, quae sic emendanda videntur: τοῖς κατὰ τὸν χρόνον εἰπὼν, ἐπικελεύσων, τῶν τε Συρακοῦσων μεμνήσθαι κ. τ. λ. Vulgo legitur τοῖς κατὰ τὸν χρόνον εἰπεῖν, ἐπικελεύων κ. τ. λ. Ortygia, vulgo infula dicta, vetustissima et nobilis Syracusarum pars, Dianae sacra; in qua celebris fons erat Arethusa. Ibi praeter Hieronis regiam ipsius quoque Agefiae aedes fuisse verosimile est, ut monuit Boeckh. cf. Cluver. Sicil. ant. p. 187. fqq. καθαρῶ σκάπτῳ (σκήπτρῳ) διέπων, h. juste gubernans; de qua Hieronis laude ad Pyth. I. 86. monendi erit locus. — ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς

ἑορτῶν καὶ Ζηνὸς Ἀΐτου κράτος, ornate pro ἀμφέπει
 (*administrat*) Δάματρα καὶ Κόραυ καὶ Ζῆνα Αἰτναῖον
Ceres et Libera in Sicilia praecipue coleban-
 tur, iisque tota infula sacra erat. Cic. Verr. Act.
 II. Lib. IV. 48. Harum Dearum sacerdotium gen-
 litio jure exercebat Hiero, quo spectat poeta; ut
 monet schol. cf. Boeckh. Cererem vocari Φοινικόπεζαν
 a rubicundo frumenti colore, putat Boeckh. com-
 parans Homerum, a quo ξανθὴ Δημήτηρ dicta. At
 epith. ξανθὴ Dearum commune est, ad comae co-
 lorem praecipue spectans; et h. l. Φοινικόπεζα ex
 prisca sermonis ratione pulcritudinem notare vide-
 tur. Ita enim antiqui aurum, argentum, purpu-
 ram, violam, rosam universè ad pulcritudinem et
 venustatem significandam referebant. Hinc Bacchus
 χρυσοκόμης, Thetis ἀργυρόπεζα, Venus ῥοδοπικχυσ,
 alii aliis cognominibus appellati. — Libera est
 λεύκιππος, *candidis equis vecta*, quod cognomen
 a lunae fulgore accepisse videtur, cui etiam currum
 tribuit Pindarus Ol. III. 20. Similiter ἡμίρα λευ-
 κόπωλος dicta ab Aeschyl. Pers. 384. et aliis; item
 Ἥως λεύκιππος. Vid. Stanl. ad Aeschyl. l. l. Scholias-
 tes ideo hoc epitheton Proserpinae tributum dicit,
 quod candidis equis ab Inferis ad Olympum vehi
 fingitur; sed haec fictio, vide, num ab ipso Lu-
 nae ortu sit deducta. Ζηνὸς κράτος pro simplici Δία,
 ejus potentia elata; similiter Aeschyl. Eumen. 27.
 Πόσειδῶνος κράτος καλοῦσα. Eadem circumlocutio-
 ne, quam amant Graeci poetae, dicitur σθένης ἀε-
 λίου. Pindar. Pyth. IV. 144. Ἀθηναίως σθένης. Ae-
 schyl.

schyl. Eumen. 295. βίη' Ἡφαίστου. Homer. II. in Merc. 115. similia. Cf. quae annotavit Alberti ad Hesych. V. βίην Ἡρακλ. — Jupiter autem *Aetnaeus* dictus ab Aetna civitate, nuper ab Hierone condita: ut censet Boeckh. Mihi potius ab Aetna monte ita cognominatus videtur, quo nomine Jovem in Sicilia honoratum puto. Ita Ol. IV. in civis Camarinaei laudibus, eundem invocat:

ἀλλ', ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,

Ἴπον ἀνεμείψαν ἐκτροκεφέλα Τυφῶνος ἐμβρίμου.

cf. Pyth. I. 29. sq. Ad montem quoque referuntur, ni fallor, illa schol. verba: ἐν τῇ Αἴτνῃ Διὸς Αἰτυαίου ἄγγραμμα ἴδρυται, καὶ εὐρῆ Αἰτυαία καλεῖται.

vs. 96. ἀδόλογοι δέ μιν — γινώσκοντι. Antiqui grammatici verbum γινώσκοντι h. I. interpretantur, γινώσκουσιν, ὑμνοῦσιν. Sed fefellit eos Pindaricae dictionis ratio. Potius ita vertendum: *lyrae et carmina illum norunt*; pro quo vulgari modo dixisset: *novit ille* sive *expertus est saepe chororum laudes et cantum*. Similiter Ol. VIII. 83. ὃ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν. *etiam Argivum aes novit illum*; h. e. *novit ille* sive *notus est quondam Argivum aes* (certantium praemium). — Eadem ratione frequenter usurpatur etiam V. λαγχάνειν. ut Ol. XI. (X.) 92. πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἀλλότριον θιάσκοντι συγερώτατος. dictum pro, πλοῦτος, ὃν ἀλλότριος ποιμὴν ἔλαχε. — *Opes, quas alienus haeres sortitur, dolorem affertur morienti*: ad quam sententiam una cum praeced. cf. Homer. II. E. 152—158. Similiter

explicandum Ol. VIII. 15. ὕμμε δ' ἐκλήρασαν πότ-
 μος Ζηνὶ γενεθλίῳ. vulgari modo dicitur: ὕμεις ἐκλή-
 ράσατε πότμον σὺν Διὶ γενεθλίῳ. Vulgo minus recte
 interpretantur. cf. Pyth. II. 27. al. — Caeterum Hie-
 ronem a poetis Pindaro, Simonide, Bacchylide,
 quorum studiosus erat, multis laudibus cum ob
 victorias, tum aliis causis celebratum fuisse, et
 sponte intelligitur, et Pindarus indicat Ol. I. 14.
 fqq. ubi cf. Boeckh.

vs. 97. μὴ θραύσοι χρόνος κ. τ. λ. Hieronis laudi-
 bus addit votum pro ejus felicitate: sic demum,
 regis benivolentia conciliata animoque placato,
 victorem Agefiam ei commendat. χρόνος ἐφέρπων.
tempus subsequens sive *futurum*: ut δ' ἐπιφθέων χρό-
 νος Aeschyl. Eumen. 842. — μὴ θραύσοι (θραύ-
 σοι) ἄλβον, *ne frangat* sive *affligat illius opes*. He-
 fychius: θραύει, συντρίβει. ubi opportune Alberti
 citat Jerem. cap. XXVIII. 30. ed. Vatic. ἐθραύσθη
 ἡ δυναστεία αὐτῶν. Verbum translatum videri a cu-
 ruli certamine, monet Boeckh. commode afferens
 Eurip. Herc. fur. 776. (780.)

ἔθραυσε δ' ἄλβου κελαινὸν ἄρμα.

Eadem metaphora dicta sunt illa Ciceronis (Or.
 III. 2.): „ O fallacem hominum spem fragilemque
 fortunam et inanes nostras contentiones, quae in
 medio spatio saepe franguntur et corruunt.”

vs. 98. σὺν Φιλοφροσύναις εὐηράτοις κ. τ. λ. Φιλο-
 φροσύνη est *comitas* seu *benevolentia*; Φιλοφροσύναι
 sunt *benevolentiae indicia*, ut festae epulae, gau-
 dia, apparatus. — Pro genitivo Ἀγῆσια, praefere-

rem dativum Ἀγχιῶν, propter usum Pindaricum. Ol. XIII: 28. Ζεῦ πάτερ, — δέξαι δέ σ' ἑσφάνων ἐγκώμιον τεθμῶν. Pyth. VIII. 5. Πυθίωικαν τιμᾶν Ἄριστομένει δέξου. Pyth. XII. 5. δέξαι ἑσφάνωμ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξω Μίδω. ad quem locum haec jam annotavit Schmid. cf. Epigr. ἀδισπ. CXXXVII. (Anal. Brunck. T. III. p. 177.) — Porro ποτιμισσομενοι poeta ad κῶμον retulit, cum proprie ad Agefiam pertineret. Agefias igitur una cum solenni pompa confert se Stymphalo Syracusas, quam utramque habebat patriam: hinc Pindarus dicit, οἴκοθεν οἴκαδε; de quo in argumento egimus. Ad Stymphalum haud dubie referendum, quod sequitur: ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. Boeckhius interpretatur *Arcadiae metropolin*; at Stymphalus Arcadiae metropolis non est habita. Potius ita accipiendum puto, ut si dixisset: λείποντα τὴν ἑαυτοῦ μητέρ', Στύμφαλον Ἀρκαδίας πόλιν, patriam suam, *Arcadiae urbem Stymphalum, relinquentem*; pro quo Pindarus breviter, ut solet, dixit μητέρα Ἀρκαδίας, eadem fere ratione, qua Graece dici solet Στύμφαλος τῆς Ἀρκαδίας, Οἰόη τῆς Ἀττικῆς, ἀνὴρ Αἰθιοπίας, familia. Μητῆρ elegantèr dicitur patria, quae cives tanquam parens procreavit et aluit. Ol. X. 22. Pyth. VIII. 103. cf. Aeschyl. Sept. adv. Theb. 16. sqq. Plato, de Rep. III. p. 414. E. — Ἀρκαδίας εὐμήλοιο; ut Homerus, Ἀρκαδίην πολυπίδακα, μητέρα μήλων. II. in Pan. 30. in Mercur. pr.

VS. 100. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν χειμερίῳ κ. τ. λ.

Duas civitates poeta cum duabus anchoris compara-

rat, quibus civilium turbarum tempestates posfit fustinerere. Qua comparatione saepius utuntur Graeci: ut Aristid. Panathen. T. I. p. 110. ed. Jebb. ubi de Athenis dicit: ἑκαστοὶ γὰρ ἢ πόλις ἑαυτὴν παρέειχε τοῖς ἐν χρεῖα κοινὴν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. καὶ πάντες ἐπὶ δυσὶν ὁρμεῖν ἔδοξαν εἰ Ἕλληνες, ἀληθῆ νομίσαντες· ἰδὲ μὲν ἕκαστοι τὴν ἀρχαίαν, κοινὴν δὲ ἅπαντες ταύτην προσονομάζοντες πόλιν. cujus loci meminit Erasmus Adag. *duabus ancoris fultus*. cf. Eurip. Phaëth. fr. VI. ed. Beck. Simile est celebratum illud Solonis dictum de duobus consiliis Athenis constitutis: οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ βουλαῖς ὥσπερ ἀγκύρας ὁρμοῦσαν ἤττον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεσθαι. Plutarch. T. I. p. 88. Eandem comparationem ad seniorum concilium in sua civitate transtulit Plato de Legg. XII. p. 961. C. Φημί, εἴ τις τοῦτον (τὸν ξύλλογον) βάλῃτο ἰὸν ἀγκυραὺν πάσης τῆς πόλεως πάντα ἔχουσαν τὰ πρόφορα ἐκυτῆ, σώζειν ἂν ξύμπαντα, ἃ βουλόμεθα. Quibus jungantur ea, quae Boeckh. h. l. contulit.

vs. 103. δέσποτα ποντόμεδον, κ. τ. λ. Finem carmini statuit, votis Neptuno faciendis pro prospera Agefiae navigatione. Neptunus appellatur πόσις Ἀμφιπόιτας; qui ritus in Diis appellandis saepius est servatus: ut annotavimus ad Ol. II. 85. χρυσηλάκατος, i. e. *aureo colo instructa*; quod est Dearum epitheton, ab humana consuetudine ductum; cum colus praecipuum esset mulierum instrumentum, ut ex Homero notum est. cf. Boeckh. — Addit votum pro suorum carminum

flore. — ὕμνων ἄνθος εὐτερπές, ornate pro τὸ εὐτερπέε
 sive τὴν γέφυον, *gratiam*, *suavitatem*, posuit.
 Nam ἄθος de rebus jucundis et suavis inter
 usurpatur. Hac prece illud, credo, Neptunum
 precatur poëta, ut carmen suum, in Agesiae
 laudem confectum, saluum transvehatur in
 Siciliam et gratum sit Syracusanis.

A N N O T A T I O

I N

P Y T H I I.

VS. I. *χρυσία Φόρμιγξ*. Magnificum exordium de lyrae et musices vi atque laudibus: quod in Apollinis honorem, Pythiorum praesidis ejusdem et musico- rum Dei, maxime conveniens; tum etiam ad Hie- ronis regis animum, curis, si forte, distractum et agitatam, componendum et musices dulcedine deli- niendum haud erat incommodum. Lyram saepius invocant lyrici poëtae: ut Pind. Nem. IV. 44. Sappho fragm.

ἄγε μοι, δία χέλυ, Φωνάσσα γένοιο.

Horat. Carm. I. 32. pr. ubi plura notavit Mitsch. — Lyra aurea est divina, ut mox dicit, *Musarum et Apollinis instrumentum*: quibus, ut Deorum om- nia sunt aurea, sic etiam aurea lyra tribuitur a poëtis: ut Hesiod. Scut. H. 203. Callimach. Apoll. 32. sq. ubi cf. Spanhem. Horat. Carm. IV. 3. 17. Tibull. El. III. 4. 37. sq. Ovid. Art. Am. II. 494. Similiter plectrum Apollinis aureum facit Homer.

L 4

II.

H. in Apoll. 185. Pind. Nem. V. 24. — Aurea lyra etiam vatibus ob cantûs excellentiam tributa : ita Orpheus χρυσολύρης dictus in Anal. Brunck. T. I. p. 183. T. III. p. 253. Epigr. CCCCLXXXII. item Sappho fingitur χρυσεῖν χέρσιν ἔχουσα λύρην. Epigr. (ibid. T. III. p. 261.) DXXI. et hac ratione Horatius Alcaeum *aureo plectro sonantem* facit. Haud elegans sane, imo abjecta fuit quorundam opinio, a schol. prodita, qui crederent auream citharam poetæ ab Hierone promissam : hinc scilicet natam esse illam citharæ aureæ laudationem.

vs. 2. σύνδικον Μουσῶν κτέανον. In voce σύνδικον non consentiunt intpp. Σύνδικος et συνδικεῖν proprie usurpantur de eo, qui alicujus est in judicio socius vel patronus : ut Steph. Thes. L. G. aliique docuerunt. Hinc ad musicorum concentum translatum, σύνδικος est σύμφωνος, συμφῶδες, ut schol. et Hesych. interpretantur. Itaque sic accipiendum : *Aurea lyra, Apollinis et Musarum instrumentum* (κτέανον), *eademque vocis socia et adiutrix* (σύνδικος). Pindarus κτέανον σύνδικον conjunxit ; quod nostro sensu durius, at idem illius dictioni congruum : ut Ol. II. 8. ζωτον ὀρθόπολιον. ibid. 49. θάλλος ἀρωγόν. Simili modo μάστιγος, a judiciis item desumptum, ad cantum transfertur : Pyth. XII. 27. tibiae dicuntur *πιπῶν χρορευτῶν μάστιγες* ; quod huic dictioni prorsus simile est, ut recte Heynius notavit. Eodem sensu citharā ab Homero Apollinis ἑταῖρην λιγύθωνος appellata. H. in Merc. 478. Miror equidem Hermannum, quem secutus est Boeckhius, hac

hac interpretatione rejecta, aliam nec usitatam intulisse illius vocabuli significationem. Accipit enim vi passiva: *κτῆλα*, quod *communi jure ab utrisque* (Musis et Apolline) *possidetur*; et confert vocabulum *ἔνδικον*, quod *jure alicui competit*. Pyth. V. 103. add. Aeschyl. Eum. 795. similiter etiam *ὑπόδικος τίνος* est *alicujus imperio subjectus*, sive *allicui obnoxius*. ibid. 255. Atqui si *ἔνδικος* et *ὑπόδικος* passivam habent vim, non idcirco idem valet de voce *σὺδικος*. Similiter differunt *ἔνομος* et *σύννομος*; alterum passivam, alterum vim habet activam. Pyth. IX. 59. Isthm. III. 17. Quamobrem vett. grammaticorum et Heynii interpretatio unice mihi probanda videtur. *Μειτῶν ἰσπλοκάμων*, h. capillos pulchros habentium. cf. annot. ad Ol. VI. 29. sq.

vs. 4. *τῶς ἀκούει μὲν βάσις*, κ. τ. λ. *Βάσις* est saltantium incesus, qui pedis sublatione et positione (*ἄρσει καὶ θέσει*) constat; rhythmici motus principium. Vid. Platon. de Rep. III. p. 399. E. Legg. II. p. 670. D. Tum decorum in saltando significat motum, atque ipsam adeo saltationem: ut explicat schol. et Hesych. *βάσις ὁ ῥυθμός*. Eodem sensu *βλίνειν* et *ἐμβλίνειν* significant *χορεύειν*, ut interpretatur schol. ad Aristoph. Ran. v. 379. et sic corrigendus videtur Hesychius: *ἐμβέλη* — *χορεύση*. Vulgo *χωρήση*. cf. Boeckh. et, qui praecipit, Spanhem. ad Aristoph. Nub. 638 et 651. ad Callimach. Apoll. vs. 12. *ἀγλαΐας ἀρχή*, laetitiae et festivitatis princeps sive auctor praecipua.

vs. 4. ἀγησιφόρων — ἐλελιζομένα. Antiqui grammatici his verbis intelligunt citharae praeludia, quae vocant, sive τὰς προαναφωνήσεις. Nam προίμιον est musicorum propria vox, significans pauca illa, quae citharoedi, antequam legitimum carmen inchoarent, canebant, vel emerendi favoris gratia, vel cantūs praeparandi (cf. Quintil. I. O. IV. 1. pr.); velut in luctando athletae concutiendis brachiis certamen solebant praeparare, quod ἀνακινήτην appellatum. Utramque notionem eleganter conjunxit Plato, de Legg. IV. p. 722. D. ὅτι λόγων μὲν πάντων καὶ ὅσων φωνὴ κεκοινώθηκε, προίμιά τε ἐστὶ καὶ σχεδὸν αἰὲν τινες ἀνακινήσεις, ἔχουσαι τινα ἔντεχνον ἐπιχείρησιν, χρήσιμον πρὸς τὸ μέλλον περαινέσθαι, καὶ δὴ τοῦ κιθαρωδικῆς ᾠδῆς λεγομένων νότων καὶ πάσης μουσικῆς προίμια θαυμαστῶς ἐσπουδασμένα πρόκειται. quem locum docte illustravit Ast. In eadem re usurpatur ἀναβάλλεσθαι, quod vet. grammatici interpretantur προιμιάζεσθαι; unde ductum ἀναβολή, h. e. proprie *canendi inceptio* (ἢ ἀνάκρουσις), deinde item προίμιον, ἀρχή. Vid. intpp. ad Hesych. v. ἀμβληδὴν et ἀναβάλλετο, et qui ibi citantur. Itaque h. l. προίμιων ἀμβολὰς τεύχειν est idem, quod ἀναβάλλεσθαι προίμια, sive simplicius, προιμιάζεσθαι. Ipsa autem προίμια dicuntur ἀγησιφόρα, quod choreae praeci-
 cinunt. Aliter explicat Boeckh. ita vertens: *Choros ducentium hymnorum quando initium facis. ἀναβολὰς* interpretatur primos citharae fonos, quam hoc ipso versu demum accinisse censet: προίμια accipit pro ipsis hymnis; qua significatione hoc vo-
 ca-

cabulum usurpari docuerunt Menagius ad Diog. L. VIII. 57. Wytttenbachius ad Platon. Phaed. p. 115. alii; potius tamen, si hanc interpretationem sequere, *προσίμια* hic accipias de hymnorum principio, quo sensu magis convenit epith. ἀγησίχορα. Ita *προσίμιον* usurpatum Pyth. VII. pr. Aeschyl. Agam. 829. quod idem ὕμνου προσίμιου dicitur Nem. IV. 11. Congruit vero haec Boeckhii interpretatio cum antiqua, ut aestimatur, hujus carminis melodia, in qua ad tertium demum vs. adscriptum est: *Χορὸς εἰς κιθάραν*; ut duo priores vs. sine instrumento a solo coryphaeo videantur cantati. Vid. Boeckh. Metr. Pind. III. 12. Atque hunc ipsum antiquiore tempore apud Graecos morem obtinuisse, ut non chorus instrumentorum sonos sequeretur, sed instrumenta choro cantanti accinerent, Boeckhiius aliique statuunt, inducti auctoritate Pratinac, veteris poëtae, qui Pindaro fere aequalis fuit, apud Athenaeum XIV. 617. C. D. ubi haec leguntur: *Πρατίνας δὲ ὁ Φλιάσιος (λέγει), αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ἄρχήσρας, ἀγανακτεῖν τινὰς ἐπὶ τῷ τοῦς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοῦς χοροῦς συνᾶδειν τοῖς αὐληταῖς. ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας, ἐμφανίζει διὰ τοῦδε τοῦ ὑπορχήματος.* Sequuntur deinceps Pratinac versus, in quibus hi praecipue memorandi:

τῶν αἰοιδῶν

κατέτας σὺ, Πιερίς, Βατίλεια.

ὁ δ' αὐλὸς ὕπερον χορευέτω.

καὶ

καὶ γὰρ ἐστὶ ὑπερέτας κώμων μόνου,
 θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι
 — ἔμμεναι φρατηλιάτας.

Pro δ' δ' αὐλῶς edd. οὐδ' αὐλῶς; quod haud scio, an probandum sit. Invehitur Pratinas in nimium *i-biarum* strepitum, quas a multis ut indignas et indecoras fuisse improbatas, fatis notum est; unde etiam a Minerva repudiatae feruntur. Plato de Rep. III. p. 399. D. ubi cf. Ast. Comment. p. 456. Haec igitur a sacris choris ad lascivas comisationes rejicit, vetatque in posterum adhiberi. Quod autem in praeced. vituperatur, τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χορούς συναφᾶν τοῖς αὐληταῖς, spectant haec ad tibiarum abusum, quum vehementiore earum fonitu vox obrueretur; ut non, ex antiquo inflituro, vocem tibia adjuvare, sed vox potius tibiae adjutrix videretur. Quod reprehendit etiam veteris ille disciplinae vindex, Plato, de Rep. p. 400. A. ubi praecipit, τὸν πόδα τῷ λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπεσθαι καὶ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λόγον ποδὶ τε καὶ μέλει. Ex his vero mihi non patet, quod inde collegerunt, citharam tibiamve in canendo antiquitus non praecivisse, sed cantanti demum choro fuisse adhibitam. Contrarium potius videtur cum ex iis, quae modo de propria vi vocis προῖμιον vidimus, tum etiam ex aliis locis effici; ut e Pindaro, ubi in Thetidis et Pelei nuptiis Musarum chorum describit, Nem. V. 22 sqq.

πρόφρων δὲ καὶ κείνοισ' ἄειδ' ἐν Παλίῳ

Μουσῶν ὁ κάλλιστος χορὸς ἐν δὲ μέσσις

Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλασσον χρυσῆς πλάκτρῳ δῖόν κεν
 ᾄγειτο παντοίων νόμιον.

Canebant Musae, Apolline cithara modos praeunte.
 Idem in saltando cantandoque fit apud Homerum, loco supra allato, prooem. p. 5. quocum cf. Athén. IV, p. 180. Ejusd. H. in Apoll. 514-517. H. in Merc. 425 sq. Hinc etiam citharam *ματέο' ὕμων* vocat Aristoph. cf. quae annotavimus ad Ol. II. pr. Eundem morem expresit Ovidius, ubi Calliopen canentem inducit, Metam. V. 339.

Calliope querulas praetentat pollice chordas;

Atque haec percussis subjungit carmina nervis.

item Horatius Carm. IV. 6. 35. ubi pueris et puellis, faeculare carmen cantaturis, his verbis praecipit:

Lesbium servate pedem meique

Pollicis ictum.

Pollicis ictum dicit τὴν ἀναβολήν, quando cithara pollice percutiebatur (h. l. ἐλελιζομένα). Hinc facile aliquis hoc ipsum Pindari carmen sibi informet tali modo cantatum, ut, praeeunte cithara, primum et alterum versum solus coryphaeus, deinde hunc et proximos versus, citharam secutus, totus cantaverit chorus. — Haec sunt, quae mihi de ea re quaerenti se obtulerunt; quae nisi omnino probentur, at digna tamen spero futura, quae diligentius perpendantur.

vs. 5. καὶ τὸν αἰχμαντὸν κεραυτὸν κ. τ. λ. Jam in ipsos Deos praecipue vim musices celebrat. Nota est enim antiquorum opinio, Deorum vim et iram carminibus (ἐπὸ θάλλει) sedari; unde illud Ovidii:

Car-

Carminē Di superi placantur, carminē Manes.

Hanc vero sententiam magnifice poëta ornavit. —
 αἰχματῶν κεραυνῶν ἀέναντι πυρός; pro πῦρ ἀέναντι
 αἰχματῶν κεραυνῶν, ut recte schol. monuit. Fulmi-
 ne, ut Jovis telo (βέλει), summi Dei potentia,
 vis, ira significatur: OI. XI. (X.) 83 sqq. κε-
 λαδητόμεθα βροντῶν καὶ πυρπάλαιμον βέλος ὄρσικτό-
 πιν Διός, ἐν ἅπαντι κράτει αἰθῶνα κεραυνῶν ἀρα-
 ρόγα. Egregie κεραυνός dicitur αἰχματῶν, h. e. μά-
 χιμος, κρατερός; epitheton a Jove ipso translatum;
 ut facit quoque Aeschyl. Prometh. 358 sqq. Simi-
 liter κεραυνός παμβίχης vocatur, Nem. IX. 24. Nam,
 ut H. in Jovem dicit Cleanthes,

τοῦ γὰρ ὑπὸ πηγῆς Φύσεως πάντ' ἐβρίγασιν.

Male interpretari solent *fulmen cuspidatum*. —
 ἀέναντος proprie est *perpetuo fluens*; ut πηγὴ ἀέναντος,
 similia; deinde ad ignem et alia translatum. Simili-
 ter ἀσβεστος, quod proprie de igne dicitur, etiam
 ad aquam transfertur: ut Ὀκεανοῦ ἀσβεστον πόντον,
Oceani flumen perenne. Aeschyl. Prometh. 532.

vs. 6. εὔθει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός κ. τ. λ.
 Egregium phantasma. Aquila, acerrima illa Jovis
 custos et armigera cantu demulcetur et confopi-
 tur. Pindarum acmulatus videtur Horatius, quum
 vim musices in inferis ita celebrat, Carm. II.

13. 33.

Quid mirum, ubi illis carminibus stupens.

Demittit atras bellua centiceps

Aures, et intortū capillis

Eumenidum recreantur angues.

Aqui-

Aquilae dormientis imaginem sanequam magnifice Pindarus expressit. Requiescit illa in Jovis scetro tanquam nuntia et custos fidelis et dilecta: ut columba illa apud Anacreontem, Od. IX. 33.

κραινωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ

τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

Quod contulit jam Cl. Peerlkamp Observ. Anacr. Nov. act. litt. Soc. Traj. P. I. p. 144. E Pindaro hoc, ut alia, repraesentasse videtur Phidias in Olympii Jovis simulacro. Pausan. V. 11. p. 400. cf. Boeckh. — Διὸς αἰετός (ita enim jung.) est idem, atque αἰετός Διὸς ὄρνις, sive aliud quid intelligere malis: similiter dicitur μοῖρα Διὸς, τύχη Διὸς, alia. cf. ad Ol. II. 23. — πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις, *alis utriusque remissis*, sc. a volandi contentione; quo dormientis aquilae quies exprimitur: similiter ut apud Horatium l. 1. *demittit atras belua centiceps aures*. ἀρχὸς sive βασιλεὺς οἰωνῶν folenne aquilae cognomen, Ol. XIII. 21. Isthm. VI. 48. Aeschyl. Agam. 113. Horat. Carm. IV. 4. init. Homerus Il. Θ. 247. *τελειότατον πετεινῶν* vocat.

vs. 7. κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ — κατέχευας. Ornate pro: fomnum ei offundis, fomno oculos ejus claudis. κελαινῶπις (h. e. κελαινὴ) νεφέλη de fomni caligine intelligendum: sic κελαινὴ νύξ pro mortis caligine apud Homerum: ut Il. E. 310.

— ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νύξ ἐκόλυψε.

Hanc notionem alia notione auget et amplificat, fomnum vocans γλεφάρων κλαῖτρον (κλειθρον); quae vox proprie signif. *claustrum* sive *terragulum*: itaque

que *αὐτὸ* non temerè additum, ad hujus notionis vim molliendam. — ἀγκυλῶ κρατὶ, ob rostrum aquilae aduncum. Schol. — κατέχευας eleganter de fomo dictum: Homer. Od. E. extr.

—— τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

Ἵππον ἐν ὄμμασι χεῦ' ——

—— Φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

cf. II. B. 19. H. in Vener. 171. Caeterum schol. verba ita jungit: κατέχευε αὐτὸν κλαίῃσιν (κατὰ) γλεφάρων, *suave claustrum oculis offudisti*: sic ad praecedd. ἐπὶ οἱ ἀγκυλῶ κρατὶ, intelligendum ἐπέχευε: quod orationis schema *Zeugma* vocatur a grammaticis. Mihi haec ratio non aspernanda videtur. Et eleganter quidem verbum καταχεῖν, aliaque cum hac praepositione composita, genitivum sibi habent adjunctum. Ita Archiloch. XXIV. (Anal. Brunck. T. I. p. 44.) Ἄπορ, inquit,

πολλὴν κατ' ὀχλὸν ὀμμάτων ἔχευε.

Plato XIII. (ibid. p. 171.)

σύριγγι

βελογομένων ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

cf. Heusdius V. C. Spec. Crit. in Plat. p. 127. sq. De duplici dativo, ἐπὶ οἱ κρατὶ, vidimus ad Ol. II. 16.

vs. 9. ὕγρον νῶτον αἰωρεῖ, h. e. tergum *suspendit & librat*; dormientium avium modo. νῶτον dicitur ὕγρον, i. e. *molle* et veluti *fluidum*, quum plumae leniter moventur; interprete Boeckhio. Sed paullo fusius de hac voce disferere juvat. Proprie ὕγρον dicitur id, quod *liquidum* est et *fluidum*: unde τὰ ξηρὰ καὶ ὕγρα in

cor^s

corporibus sibi opponuntur. Deinde significat *flexibile, lentum, molle*; contrarium est *τεκλιρὸν, durum, rigidum*. Sic de vitis ramis usurpat Simmias Thebanus II. (Anal. Brunck T. I. p. 168.)

ἄμπελος ὕγρα περίξ κλήματα χευαμένη.

Similiter *κέρως ὕρον* in Theocr. Idyll. XXV. 206. interpr. *arcum flexilem, lentum*. Euripides in fr. apud Lucian. T. II. p. 639. Hemst. aetherem dicit *γῆν περίξ ἔχονθ' ὕγρας ἐν ἀγκάλαις*, i. e. *terram mollibus brachiis*, sive, ut Cicero vertit, *tenero circumjectu amplectentem*. Eadem ratione in Platon. Symp. p. 196 A. Ἔρωσ dicitur *ὕγρὸς τὸ εἶδος*, quod in omnia clanculum sese infinuat. Etiam osculantis puellae labia *ὕγρα* vocantur in Epigr. ἀδισπ. LV. (Anal. Brunck. T. III. p. 161.) et in Epigr. quae Platonis nomine feruntur, XIV. (ibid. T. I. p. 171). Idem de Legg. VII. p. 789. E. de partu recens nato, et adhuc tenero usurpat. Porro usurpatur quoque de iis, quae rigorem et vim suam amisere: hinc amantium *ὕγρα δμματα*, *oculi amore languescentes* dicuntur, Leonid. Tarent. XXXVII. et homines mollitiae et luxuria diffluentes, ipsi *ὕγρα* vocantur. Hesychius: *ὕγρὸς δ εὐκταφερὴς εἰς ἡδονάς*. ubi cf. annot. Eadem ratione Euripides Phoen. 1448. Eteocli semianimi tribuit *ὕγραν χέρα*, i. e. *manum debilem*, ut bene Brunck. interpretatur ad Sophocl. Antig. 1237. Denique a materia etiam ad vocem et sonum transfertur; quo sensu Plato Epigr. VIII. (Anal. Brunck. T. I. p. 170.) ranam praedicat:

ὕγρον αἰοῖδον

τὸν λιβάσιν κούφαις τροπόμενον βάτραχον.

Eodem sensu Latini vocem *liquidam*, *cantum fluentem* appellant. Horat. Carm. I. 24. 3. ubi confertur Mitscherlich.

vs. 10. τεαῖς ῥιπαῖσι καταχόμενος. ῥιπαὶ ut μοχ κῆλας, dicuntur citharae soni, quibus aures percuntur. cf. Aeschyl. Agam. 839. Proprie in plurali numero ῥιπαὶ significant *telorum ictus*, ut Nem. I. 68. qua significatione vox restituenda fortasse in Pantelii Epigr. Anthol. Grot. I. Tit. V. 9. ubi hic Cynaegirum, fortissimum illum Atheniensem, laudans dicit,

δένδρον δ' ὡς ἔζηκε σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥιζαῖς,
κούκ ἐθέλει πεσέειν. —

sed neque ῥίζαι σιδηρεῖαι valde mihi placent, neque praepositio ὑπὸ hoc sensu conveniens videtur. Itaque legi malim:

δένδρον δ' ὡς ἔζηκε, σιδηρεῖαις ὑπὸ ῥιπαῖς.

h. c. *Arboris insar stetit, inter telorum ictus, neque succubuit. σιδηρεῖαι ῥιπαὶ* eodem modo dictum, ut *σιδήρειος ὄρομαγδός, armorum strepitus*. Homer. II. P. 424. Ad similitudinem cf. II. N. 437. Earundem vocum confusione depravatus videtur Euripides, Herc. fur. 933. ubi ita legendum:

— ὁ δ' οὐκέθ' ὠτόσ ἦν,

ἀλλ' ἐν σροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθάρμενος,

ῥιπὰς τ' ἐν ὄστοις αἰματωποῦς ἐκβαλλών —

Vulgatum ῥιζας defendit Musgravius, comparans Homer. Od. I. 390. quae tamen non omnino sunt similia: ut cuivis insipienti patebit. ῥιπαὶ h. I. sunt

funt *oculorum furore et caede ardentium veluti radii*: uti Sophocles *παμφεγγεῖς ἄτρων βίπας* dixit, *Electr.* 105. Etiam verbum, quod apponitur, *ἐκβαλόν* cum hac voce egregie convenit. ἐν ὄσσοις dictum pro ὄσσοις, ut saepius apud poëtas; ne quis hoc follicitandum putet.

VS. 10. καὶ γὰρ βικτιάς Ἄρης κ. τ. λ. Particulas καὶ γὰρ interpretantur *quoniam etiam*; idque sensus postulat. Proprie autem ellipsis subesse videtur, ad quam referuntur, quae ita possit suppleri: *Nec mirum, Jovis aquilam musica consopiri: nam et violentus Mars ea delinitus sovetur somno*. Convenienter h. l. Mars βικτιάς dictus, cum illius vis et furor opponatur musices dulcedini. τραχέϊον ἐγγέων ἀκρὸν dicit ἐγγχὴ τραχία sive τὴν μάχην. cf. annotat. ad *Ol.* II. 69.

VS. 12. κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων κ. τ. λ. Indocte vetus quidam interpres κῆλα per *synaeresin* pro κηλήματα dictum putabat. Immo vero sunt citharae soni et voces, a Musis et Apolline emissæ: diximus de hoc tropo ad *Ol.* II. vs. 91. De cantu eleganter ponitur θέλγει; quod verbum proprie usurpatur de iis, quae divina vel magica quadam vi animum tangunt, emolliunt atque deliniunt. Sic de Mercurii virga *Homer.* II. Ω. 343.

— τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.

cf. *Villoison.* ad *Apollon.* *Lex.* in V. Deinde cum de aliis rebus, quibus animus mulcetur, ut de spe, de somno, tum praecipue de musica adhibetur; ita *Damaget.* V. (*Anal.* *Brunck.* T. II. p. 39.) de *Orpheo* dicit:

καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔβλεπε λύρα.
 de ejusdem vatis luctu in Epigr. ἀδασκ. (ibid.
 T. II. p. 253.) CCCCLXXXII. haec leguntur:

— ἐπαδύραγτο δὲ πέτραι

καὶ δρύες, ὡς ἐρατῆ τοπρὶν ἔβλεπε λύρα.

Nec minus eleganter posteriores poëtae de amoris
 blanditiis et illecebris posuerunt: ut Silentiari. XXIV.
 (ibid. T. III. p. 8.)

ἔβλεπε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν Φρένας

et saepius. Imprimis cum Pindari dictis comparetur
 Apollon. Rhod. III. 27. ubi *Amor* dicitur

— οἷσι βέλεσσι

θέλξαι οἰφείσας ἐπ' Ἰήσους.

Eandem vim habet verbum κηλεῖν. Vid. e. g. Eurip. Iphig. Aul. 1223. Platon. de Rep. II. p. 358. B. ad q. 1. cf. quae annotavit Muretus. Caeterum hic poëtae ob animum versabatur coelestis Musarum et Apollinis chorus, jam ab Homero celebratus (ut notavi in Proöem. p. 6.), item ab Hesiodo, Scut. Herc. 201 - 206.

vs. 13. ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε κ. τ. λ. Ut musica demulcentur Dii, sic impii ea audita exterrentur. Ductum hoc ex celebrata illa Graecorum sententia, musicam deorum esse donum, hominibus datum, ad animos componendos et morum ferocitatem molliendam: ergo ab impiis et furiosis ea abhorret; unde hi etiam ἀμούσοι dicti a Graecis, ut ab Eurip. Ion. 526.

οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμνηότας ξένους.

cf. Cl. den Tex, Disfert. de vi music. p. 154.

Trans-

Transitum hac sententia facit poëta a musica ad impium Typhonem, sub Aetna sepultum. Nihil amplius: ut equidem puto. Boeckhius censet, haec simul eo consilio dicta esse, ut Hiero moneretur, ne sese musicis delectationibus subtraheret. — *Ἔσσα*, i. e. *ἄσους*, qua, ratione neutrum usurpari praecipue solet, quando universe loquuntur. Vid. Thucyd. IV. 19. extr. Xenoph. Cyrop. I. 6. §. 17. Lucian. Epigr. XIV. T. III. p. 678. Hemst.

*Μὴ πταίων, Φίλος εἶ θνητοῖς, Φίλος εἶ μακάρεσσι,
καὶ σου ῥηϊδίως ἔκλυον εὐχαμένου.*

*ἄν πταίγῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι Φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντα
ἐχθρὰ, τύχῃς ῥιπαῖς συµµεταβαλλόμενα.*

Similiter Latini; ut in eadem sententia Ovidius, Trist. I. 4. 27.

*Dum juvat et vultu ridet Fortuna sereno,
Indelibatas cuncta sequuntur opes.*

cf. Lenting ad Eurip. Med. vs. 16. Cort. ad Sallust. Jugurth. XIII. §. 6. Quo minus mihi sollicitandum videtur verbum plurale, quod hic post neutrum sequitur, *ἀτύζονται*. Haec construendi ratio auctorem jam habet Homerum, II. B. 135.

καὶ δὴ δούρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

et alibi. Eadem in Attico sermone mansit, non solum, ubi animalia, (ut statuit Thiersch. in Gramm. Hom. dial. p. 458. d.) sed etiam ubi inanimata significantur: ut apud Thucyd. II. 8. ubi optimi quidam codd. legunt: *καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἔλεγον* (al. *ἐλέγοντο*), *πολλὰ δὲ χρησµολόγοι ἤδον*. quam lect. vindicavit Poppo, in Obs. critt. in Thucyd. cap. IX.

in ed. Baver. Londin. Vol. III. p. 442. apud Platon. Legg. I. p. 634. Ε. *μιᾶ δὲ Φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς σωματος πάντα συμφωνεῖν, ὡς πάντα καλλῶς κείνται, θύτων θεῶν.* ubi non requiritur κείνται exemplis demonstravit Ast. Animadv. p. 46. — *γὰρ τε καὶ πόντου κατ' ἀμαιμάκτεον.* Sic poëtae ornate loquuntur, pro *ubiis*. cf. Nem. VI. 54. Homer. H. in Vener. 5. Aeschyl. Perf. 704.

vs. 15. *ὁ τ' ἐν αἰνῶ Τάρταρῳ κ. τ. λ. Τυφῶει* fabula celebratissima apud antiquos. Vid. Boeckh. h. 1. Heynius ad Apollod. I. 6. 3. Not. Part. I. p. 77. sqq. Mitscherl. ad Horat. Carm. III. 4. 53. Hujus montis una cum Aetna monte memoratorem poëtae sponte offerebat cum loci opportunitas, tum Jovis Aetnaei majestas (cf. vs. 29.): sic et alibi, quum in rebus Siculis versatur, Typhoeum memorat. Ol. IV. 7. sq. Boeckh. Praeclare hac fabula Pindarus more suo sic utitur, ut in Typhonis exemplo diras impietatis poenas ac simul terribilem summi numinis vim et potentiam cernamus. *Τάρταρος* sive *τάρταρα* dicuntur imae partes terrae, seu terrae viscera. cf. Hesiod. Theog. 841. Virgil. Georg. II. 291. *Κιλίκιον ἄντρον* Typhoei sedem facit Pindarus; similiter Aeschyl. Prom. 351. *τὸν γηγενῆ Κιλικίῳν οἰκήτορα ἄντρον* cum appellat. Intelliguntur Arimi montes, in quibus Typhoeum jacere prostratum facit Homer. II. B. 783.

εἰν Ἀρίμοις, ἔθι Φασί Τυφῶος ἔμμεναι εὐνάς.
quos montes in Cilicia vel Phrygia, certe in hoc Asiae tractu quaerendos esse fatis constat, quae lo-

ca subterraneis quondam ignibus arferē. Multum de Arimorum situ disſentiunt veteres, e quibus illi minime audiendi, qui eos in inſulis Pithecufis collocarunt. Vid. Strabo XIII. p. 929. Eustath. ad Homer. l. l. p. 346. Steph. Byz. in V. Hefych. V V. ἄριμος et εἰναρήμοις. ubi cf. intpp. et in primis Heyn. ad Virg. Aen. IX. Exc. II. Igitur eodem loco, quo Homerus Typhonem jacere fingit, Pindarus eum prius degiſſe dicit, dein vero, cum a Jove eſſet devictus, ſub Aetna eum eſſe detruſum; ut jam videbimus.

vs. 18. τὰ δ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι. Ὀχθαὶ h. l. ſunt γῆς ἀναστήματα, ex interpretatione Apollonii Lex. in V. quam ſignificationem ibi probavit Tollius. Intelliguntur colles et juga, in Cumanō vicinōque agro poſita, atque adeo huic urbi imminētia (ὑπὲρ Κύμας), ſive vicina, nec multum a mari remota (ἀλιερκέες). Totus enim hic maritimus tractus et clivofus et ſulphure picitūſ fuit, imprimis circa Dicaearchiam ſive Puteolos, Cumanorum emporium. Quam ob cauſam Cumanum agrum *Phlegram* dictam eſſe (ἀπὸ τοῦ Φλέγειν), antiquitus quidam opinati ſunt; nonnulli etiam Gigantes, Jovis fulminibus proſſigatos, in hiſ ſedibus poſuerunt. Vid. Strabo V. p. 376. ſq. Hac igitur Italiae ora et Sicilia Typhocum contineri dicit Pindarus; quo ſimul complectitur totum illud maris intervallum, quo haec loca ſeparantur: ibi plures ſunt inſulae, quae antiquitus ſubterraneis ignibus arſerunt, in

primis Pitheculae, nota illa Typhonis sedes (cf. Heyne l. 1.), et Liparacae, quae et Ἡφαισίδες sive *Vulcaniae* dictae, quod ibi ardentes Vulcani officinas posuerunt: toti igitur huic subterraneo tractui e Pindari mente subjectus est Typhon. Ita hunc locum etiam Strabo explicat V. p. 380. Πιθανότερον δὲ Πίνδαρος εἴρηκεν, ἐκ τῶν Φαινομένων ὀρηθεῖς, ὅτι πᾶς ὁ πόρος οὗτος, ἀπὸ τῆς Κυμαίας ἀρξάμενος μέχρι τῆς Σικελίας, διάπυρός ἐστι, καὶ κατὰ βάθους ἔχει κοιτίας τινὰς εἰς ἓν συναπτούσας πρὸς τε ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἡπειρὸν· διόπερ ἢ τε Αἴτνη τοιαύτην ἔχειν δεικνύται φύσιν, οἷαν ἰσοροῦσιν ἅπαντες, καὶ αἱ τῶν Λιπαραίων νῆσοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Δικαιαρχίαν καὶ Νεάπολιν καὶ Βαΐας χωρία καὶ αἱ Πιθηκοῦσαι. Ταῦτ' οὖν διανοηθεῖς, τῷ παντὶ τόπῳ τούτῳ Φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. Νῦν γε μὰν κ. τ. λ. — ὑπὲρ Κύμας in casu genitivo positum, ut monuit Boeckh. Herodot. VI. 105. τὸ Παρθένιον οὖρος, τὸ ὑπὲρ Τευγέης. Κύμη et Κύμηι utroque numero ponitur: sic Ἀθήνη et Ἀθήναι, Θήβη et Θήβαι, Πλάταια et Πλαταιαί. cf. Eustath. ad II. A. p. 119. init. — vs. 19. σέρνα λαχναίνεντα nolim de pectore tantum, ut vulgo faciunt, sed de toto monstro intelligi; alioquin ubi caput, ubi pedes, ubi reliqui artus quaerendi? Nam luxuriatur Ovidii ingenium, quum singula haec persequitur, Metam. V. 346. sqq.

*Vasta Giganteis ingesta est insula membris; —
Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro:
Laeva, Pachyne, tibi: Lilybaco crura premuntur:
Degrayat Aetna caput.*

Haec

Haec vero a Pindarico ingenio abhorrent. Ut autem h. l. Typhon, sic Achilles est *εὐθεσσι λαίοισι* apud Homer. Il. A. 189. Quod male exposuerunt Graeci magistri, *συνετοῖς, Φρονίμοις*; immo sunt pectora *hirsuta*, qualia fortem virum et bellicosum decent.

vs. 19. *κλαν δ' οὐρανία κ. τ. λ.* Sic Aetna appellatur, similiter fere ut Atlas, *coelum qui vertice fulcit*. Virgil. Aen. IV. 247. cf. Boeckh. Idem mons ob perpetuas nives vocatur *χιόνος τιθῶνα*, ut Cithaeron mons *χιονοτρόφος* dictus, in Eurip. Phoen. 809. Similiter quoque in Epigr. *ἀδεσπ.* CLXXIV. (Anal. Brunck. T. III. p. 184.) Phrygia vocatur *θρέπτειρα λεόντων*. cf. Mitscherl. ad Horat. Carm. I. 22. 16. Caeterum ab hac fabula, quod Typho aliisque Gigantum Aetnâ prematur, ductum est proverbium in Eurip. Herc. Fur. 638.

— τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ
βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων
ἐπὶ κρατὶ κεῖται.

unde expressit Cicero Caton. cap. 2.

vs. 21. *τῶς ἐρέγονται κ. τ. λ.* Celebratissima est haec Aetnae ardentis descriptio, et tam describendi veritate quam dictionis vi insignis. Comparandi sunt in primis Aeschyl. Prom. 365 sqq. et Virgil. Aen. III. 571 sqq. Georg. I. 471. add. Silen-tiar. Analect. Brunck. T. III. p. 95. Aetnae autem eruptio paucis ante annis facta erat, atque recentis adeo erat memoriae: de quo Boeckh. in carminis introd. — *ἐρέγονται, eructant*; solenne hac

in re verbum; quod fortasse rescribendum in Ovid.
Metam. l. l.

— *resupinus arenas*

Eructat, flammisque fero vomit ore Typhoeus.
Vulgo *ejectat*, quod cum proximo verbo *vomit* minus congruit. — πυρὸς παγαί, i. e. ὁ τοῦ πυρὸς βύαξ five τὸ βεῦμα, ut appellat Thucyd. III. 116. cf. Aeschyl. Prom. 110. pro eo mox ornatus dicit Ἀφαισίῳ κρουνοῦς. — ἀγνύεται, epith. ut saepe aquae, ita h. l. ignis fluminibus tributum: similiter πάγαι ἀγνυρότων ποταμῶν in Aeschyl. Prom. 434. — ἀπλάτου, h. e. ἀπροσπελάτου, *inaccessi, terribilis*: ductum a V. πελάω, πελάζω, contr. πλάω, πλάζω; unde πλατός, πλασιός, et composita ἀπλατος (sive ἀπλητος), ἀπλατος; quae significatione non differunt. Quamquam de forma πλασιός et ἀπλατος subinde dubitarunt VV. DD. ut Ruhnken. ad Hesych. pro πλασιός corrigens πλατιά; quum illud tamen nitatur Aeschyli auctoritate Eum. 53. ἀπλατος occurrit in Hesiod. Theog. 151. Opp. 148. Eurip. Med. 151. al. cf. Lenting ad Eurip. l. l. Pierfon. ad Moerid. p. 24. Lugd. Interdum grammatici haec nomina confuderunt cum similibus ἀπλητος et ἀπλητος, quae ducuntur a πλέω five πίμπλημι: ut schol. Aeschyl. Prom. vs. 371. ἀπλήσου (ἀπλάσου) διότι τὸ πῦρ — οὐ κορέννυται. et schol. Eurip. Med. l. l. ἀπλάσου ἀκορέσου. Utramque significationem, ut solet, conjunxisse videtur Hesychius, in quo ita legendum puto: ἀπλητον ἀπροσίτον, ἀκορέσον, μέγα. Vulgo ἀχόριτον vitiose
le-

legitur. Convenit Suidae interpretatio: ἀπληγτος.
 ἀπλήρωτος. — ποταμοὶ προχέοντι ῥόδον καπνοῦ,
 poëtica verborum ambages pro ποταμοὶ καπνοῦ
 προρέοντι. — πέτρας Φοίνισσα κυλινδ. Φλόξ κ. τ. λ.
 h. e. *candentis favillae globi saxa secum volutan-*
tes cum strepitu in mare projiciunt. Similiter de Act-
 na Virgilius: *saxa sub auras cum gemitu glomerat.*
 πόντιον πλάκα pro maris aequore dixit etiam Aeschyl.
 Persf. 715. 948. et Arion in carmine, quod exstat
 in Anal. Brunck. T. III. p. 327. Quod autem
 Aetna interdiu fumum, noctu flammam et saxa
 emittere dicitur, id ex oculorum adspectu adum-
 bratum. — κείνο ἔρπετον, hoc animal. Vid. Valcken.
 ad Theocrit. p. 397. cf. Boeckh. h. l.

vs. 26. τέρας μὲν θαυμασίον κ. τ. λ. Sensus est:
 Mirabile visu audituque, ut hoc monstrum sub
 Aetna prematur; quantopere sub Aetna presum
 laboret, luctetur. τέρας, h. *portentum*; similiter
 Aeschyl. Prom. 352. Pro θαυμάσιον ιδέσθαι usitatus
 esset θαυμ. ιδεῖν, similiter ut sq. ἀκούσαι: activa
 enim forma in hac dictione solennis est; interdum ve-
 ro etiam media verbi forma adhibetur: ut Homer.
 H. in Vener. 90. θαῦμα ιδέσθαι. cf. Heynius. Uti
 autem h. l. ιδέσθαι et ἀκούσαι opponuntur, similiter
 in hac dictione apud Aesch. Persf. 208.

— ταῦτ' ἔμοι γε δειματ' ἔστ' ιδεῖν,
 ὅμῃ δ' ἀκούειν.

Reliqua ita jung. ut fecit Schmidius: ὄλον ἐνδέδεται
 Αἴτνας κορυφαῖς καὶ πέδω. Αἴτνας κορυφαῖ pro mon-
 te Typhoni injecto: cui solum (πέδω) est sub-
 stia.

stratum. *εραμνὰ χαράσσοισα*, intell. solum asperum, faxis oppletum, in quo ille jacet. Sic in Aeschyl. Prom. 1019. Mercurius Prometheo minatus, Jovem aspera rupe illum obruturum, *Paier*, inquit,

κρύψει δέμας

τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σὲ βασώσει.

ΠΟΤΙΚΕΚΛΙΜΕΝΟΝ, h. ἔγκεκλιμένον.

vs. 29. *εἶη, Ζεῦ, τὴν εἶη κ. τ. λ.* Dico Typhonis supplicio Jovisque majestate percussus, sponte ad Divini numinis venerationem et preces adducitur. In quo quis veram mentis sublinitatem non agnoscat et sentiat? De Jove *Λεῖπαιο* vidimus ad Ol. VI. 96. Mons Aetna dicitur *εὐκάρποιος γαίης* (τῆς Σικελίας) *μέτωπον*, propter ipsius celsitatem: defumtum hoc, ut alia multa locorum terrarumque nomina, a corpore humano. Plura exempla praebet Eustath. ad Il. B. p. 208. lin. 23. sqq. cf. Klotz. ad Tyrt. p. 55 sq.

vs. 30. *τοῦ μὲν ἐπωνυμίου πόλιν*, nempe *Αἰτνάμ*, monti vicinam. cf. Argum. — *ἐν δρόμῳ*, h. τῇ *ἵπποδρομίῳ* — *Ἰέρανος ὑπὲρ καλλινίκου ἄρμ.* h. ε. propter Hieronem, curulē victoria clarum sive *curru victorem*, ut recte Boeckh. sic *ἐν ἄρμασι καλλινίκοι* Pyth. XI. 46.

vs. 33—38. *ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι* — *ὄνομοςάν.* Comparationis vis haec est: ut nautae profecturi, secundo flatu orto, laetantur, ex eoque cursum feliciter peractum iri augurantur; ita haec Hieronis victoria, pro Aetnacorum recens condita civitate

pare-

parta, faustum omen praebet futurae quoque ejus gloriae. In his animadvertenda est Pindari ratio, qua in comparando utitur, ut primum id, quod comparatur, absolute et *γνωμικῶς* enuntiet; deinde illud ponat, ad quod pertinet comparatio. Conf. e. g. Ol. I. pr. Ol. II. extr. ne plura afferam. Quod ad verba attinet, ea recte junxit Boeckh. hoc ordine: *ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις (ἔστι) ἀρχομένῃσιν οὔρον πομπῶν ἐς πλῆθὸν ἔλθεῖν.* — οὔρον πομπῶν, *ventum secundum*, simpl. οὔρον, pro quo οὐρίαν πομπήν dixit Eurip. — Vox πομπή de ventorum flatu eleganter usurpatur; ut Nem. VII. 29. εὐθυπόου Ζεφύροιο πομπῆ.

Sequentia autem sic emendanda proposui:

————— εἰκότα γ' ἐν

καὶ τελευτῇ Φερτέρῃ νόσου τυχεῖν.

in quibus ne quis offendatur particulā ἐν in fine versus posita; quod a Pindarica consuetudine non abhorret. Cf. Ol. VI. 53. et quae ibi annotavit Boeckh. in nott. critt. Tmesin vero, quae est in his verbis, ἐν τελευτῇ — τυχεῖν (pro ἐντυχεῖν τελευτῇ), hanc, dico, tmesin non aspernatur lyricus; cujus generis quaedam exempla apponam. Ol. VII. 75. διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρίων* pro διαδασσάμενοι γαῖαν. Ol. XIII. 16. πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον ὦραι* pro ἐνέβαλον καρδίαις. Pyth. II. 41. ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσῶν. Pyth. XI. 14 sq. Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἐσίαν τρίτον ἐπὶ σέφανον πατρώων βαλῶν* quae verba sic cohaerent: Θρ. ἔμνασεν ἐσίαν πατρώων ἐπιβαλῶν τρίτον σέφανον. Si-

militer e Boeckhii emendatione legendum Nem.
 IX. 33. αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται* pro
 ὑποκλέπτεται κέρδει. Vulgo ὑπόκρυφα. Illud proba-
 runt quoque viri eruditissimi, Thiersch. et Disfen.
 ὁ δὲ λόγος—δόξαν φέρει; i. e. si verbum verbo red-
 das, ratio affert sive inducit opinionem; quod idem
 est, ac si dixeris: *rationi consentaneum est cre-
 dere*. Ita λόγος ponitur pro λογισμός, ut in
 notissima illa dictione: ὁ λόγος αἰρεῖ. Male inter-
 pretatur schol. — σεφάνοισι τε ἵπποις τε, pro ἵππων
 σεφάνοις, victoriis curulibus.

vs. 39. Λύκιε καὶ Δάλου κ. τ. λ. Apollini, tan-
 quam Deo ἐναγωνίῳ et Pythiorum praefidi, vota fa-
 cit pro Aetnae felicitate. In Deo invocando, ho-
 noris causa, ejus cognomina cumulat: ut solent
 lyrici et tragici poëtae. Delum infulam, Apolli-
 nis natalém, ab antiquissimo inde aevo ei sacratam
 fuisse, ex Homeri et Callimachi hymnis fatis no-
 tum. In Lycia praecipue Pataram habebat civita-
 tem sibi consecratam, et flumen Xanthum. Vide,
 ne plura memorem, Virgil. Aen. IV. 143. *Castal-
 ius* fons Apollini unice dilectus; quem hic ele-
 ganter pro Parnaso sive Delphis posuit: ut recte
 monet Mitscherl. ad Horat. Carm. III. 4. 61 sqq.
 ubi hic Apollinem ita praedicat:

*Qui rore puro Castaliae lavit
 Crinis solutos, qui Lyciae tenet
 Dumeta natalemque sylvam,
 Delius et Patareus Apollo.*

κράναν Παρνασσῶ interpretor τὴν ἐν Παρησσῶ οὐσαν;
 quod

quod etfi durius dictum fit, eo tamen potest, opinor, defendi, quod praepositio ἐν etiam ante urbium, terrarum, aliaque nomina saepe supprimitur. Ol. VIII. 83. λιπαρόν κόσμον (ἐν) Ὀλυμπίᾳ Pyth. VII. 8. τίνα οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι. Plutarchi Timoleont. cap. XXIII. ἐπίοντες τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας; Ἑλλάδι; ubi tamen alii ἐν τῇ Ἑλλάδι legere malunt. cf. annotat. ad Ol. VI. 47 sqq. — ἔθει. ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐ. τ. χ. i. e. *Propitius curae habeas ea, quae te pro hujus civitatis salute precor!* Male scholiastes νόφ τιθέμεν ita interpretatur: τῷ σῶ νῶ πράττειν καὶ συμπεράνειν καὶ εὐαὐδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν. Accepit nimirum τιθέμεν pro ποιεῖν, sive ἀποτελεῖν, qua significatione nonnunquam ponitur; neque vidit νόφ τιθέμεν positum esse pro ἐν νόφ τιθέμεν, *in animo reponere, cordi habere*: quemadmodum ἐν Φρεσὶ θέσθαι apud Homer. Il. N. 121. et saepius.

vs. 41. ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ κ. τ. λ. Ex antecedentibus precibus apta est haec sententia. μαχαναὶ sunt proprie *instrumenta* sive ὄργανα; hinc *rei cuiusvis perficiendae opportunitates*; quibus adjuvantur hominum ἀρεταί, *artes*, sive quas vulgo appellant *facultates*: ut ingenium, studium, prudentia, alia. cf. Cicero Brut. cap. VI. Cort. ad Sallust. Catil. cap. II. Pergit deinceps: *Diis et sapientia et fortitudo et facundia debetur*; quae artes nimirum ad augendas, firmandas et illustrandas [civitates plurimum valent. Haec universe posita praesentibus tamen personis sunt accommodata: cum par-

tiam

tim ad Hieronis in rebus gerendis fortitudinem et prudentiam, partim ad ipsius poëtae vocem et facundiam spectent: quibus dotibus utrumque a Deo praeditum dicit. Hinc statim in sqq. Hieronem extollens suam simul jactat praestantiam. Caeterum Boeckhius, cujus vestigia sequor, nimis tamen subtiliter haec vocabula distinguere videtur. Similis sententia est Ol. IX. 36.

vs. 42. ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον — ἀμείψασθ' ἀντίους.
Sensus est: in tali viro laudando spero me aemulis praestitutum. Ex quo intelligitur poëtarum in Hierone praedicando fuisse concertationem: qua de re monui in Prooem. p. 21. not. quo elegantior est tropus, a jaculatorum certamine translatus. Cum *telis* facpius carmina comparant poëtae: ut vidimus ad Ol. II. 91. et 97. — ἄκουτα χαλκοπέραρον (χαλκοπέραρον) occurrit etiam Nem. VII. 71. i. e. *jaculum acrata cuspide*. παρήιον significat *genam, maxillam, os*; inde ad *extremitatem* designandam usurpatum est. Ita ab Homero Il. B. 637. Ulysis naves appellantur *μισσοπέραροι*, quo significantur *prorae rubro colore tinctae*. Simili metaphora ab eodem jacula dicuntur κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ i. e. κατὰ τὸ ἄκρον σιδηρωμένα. Il. O. 389. Propius etiam accedit Aeschyli dictum Prometh. 64. ἀδχμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνώθου, i. e. *improbam ferrei clavi maxillam*; ubi recte Schutz. *maxillam pro dente* accipit; quotitur Virgil. Georg. I. 261.

— *durum proculdit arator*

Vomeris obtusi dentem.

Non

Non minus convenit, quod Pindarus Pyth. IV. 24. ἀγκυραν (dicit χαλκίονον, i. e. *acnea maxilla* five *dente instructam*; qua ratione ipsum nomen χέουε pro *ferrī acie* usurpatur: quod cognosci potest ex intr. ad Hesych. in V. Similiter fere corrigendum videtur Pyth. IV. 263.

εἰ γὰρ τις ὄξους ὄξυσμα πελέκει

ἔξερείφαι κεν μεγάλας δρυός —

ubi vulgo legitur ἔξυσμα, quod, quantum equidem cognovi, usu caret: illud vero usitatum et elegans est. cf. Aeschyl. Prom. 674. Aristoph. Av. 244. et quod modo ex Homero attulimus — ἀγῶνος ἔξω; hoc interpretandum de jaculo, non trans finem constitutum emissio, sed extra limites declinato: παρὰ σκοπὸν. cf. Boeckh. Metaphorice dicitur de iis, quae injusta, rei, temporis, personae aliena, et parum apta sunt. Lucian. Gymn. cap. 21. (T. II. p. 902. Hemst.) καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκούμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν. ibid. cap. 19. p. 898. ἦν μὲντοι μὴ ἐξαγῶνικα μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κολύσει οὐδὲν, εἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. Similis dictio, a curuli certamine ducta, occurrit in Aeschyli Choëph. 1015.

ὡς περ ξὺν ἵπποις ἠμιστροφῶ δρόμου

ἔξωτέρω.

cf. ibid. 509. — ἀμείσασθ' ἀντίους schol. interpretatur παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

vs. 46. εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος κ. τ. λ. Poëta, in mentem sibi revocata Hieronis potentia et splen-

dore, perpetuam optat hanc felicitatem. εἰ γὰρ, i. e. *utinam*, ut Nem. VII. 98. et alibi saepius. Vid. Boeckh. et Lenting. ad Eurip. Med. v. 424. ὄλβον καὶ κτεάνων ὄδον; intell. opes, victorias, res bene gestas, similia. καμῶται autem sunt labores, quibus et in aliis rebus, et maxime in bellicis gerendis, erat conflictatus. — Particulam εὖτω Boeckh. hic optandi vim habere putat; sed hoc sensu initio sententiae, loco τοῦ εἰ γὰρ, ponendum fuerat. Exempla praebet Matthiae Gramm. Gr. pag. 720. Mihi εὖτω hanc vim habere videtur: *ita, ut adhuc fortunam faventem expertus est.*

VS. 47. ἢ κεν ἀμύσσειεν κ. τ. λ. Jam memorat fortunam, qua Hiero in re gerenda et olim et nuper fuerat adjutus. Ante V. ἀμύσσειεν repetunt ex antecedenti versu, ὁ γέρων; quod tamen durius mihi videtur. Rectius, opinor, intelligatur persona indefinita τις, quae in tertia verbi persona saepe latet; qua ratione secundam personam Latini ponunt. Ita Sophocl. Oedip. Reg. 314. sq.

ἄνδρα δ' ἠφελῆν, ἀφ' ὧν

ἔχει τε καὶ δύναιτο, κάλλιστόν τιόν.

quae latine sic vertas: *hominem iuvare, quantum possis, pulcherrimus est labor.* cf. Ast. Comment. ad Platon. de Rep. II. 17. pag. 430. — εὐρίσκοντο, nempe Hiero cum suis fratribus, propinquis, amicis. Notanda est numeri permutatio in verbis παρέμεινε et εὐρίσκοντο, cum utrumque ad Hieronem pertineat. Quod multi vitiosum putant. Atqui simile exemplum occurrit Nem. VII. 36. sq.

ὁ δ' ἀποπλέων

Σκύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἴκοντο.
ubi de Neoptolemo agitur. Aliud exemplum attus
sit ibi Disfen. ex Homero Od. Δ. 520. ubi hic
de Agamemnone loquens, dicit:

οἴκαδ' ἴκοντο

ἦτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσεται πατρίδος αἴης.

τιμὴν dicit *imperium*, multis bellis ab Hierone par-
tum et amplificatum. cf. Boeckh. θεῶν παλάμας;
h. e. μαχαναῖς, ut notat Hesych. cf. Ol. IX. 28.
Convenit illud Homericum: τιμὴ ἐκ Διὸς ἐστὶ. —
δρέπει, verbum poëticum, pro vulgari δρέπεται, i. e.
ἔχει. Eleganter τιμὴ vocatur πλούτου σεφάναμα,
divitiarum corona sive *ornamentum*: qua meta-
phora etiam usus est Cicero, Caton. cap. 17. ubi
auctoritas dicitur *apex senectutis*. cf. annot. ad
Ol. II. p. 70.

vs. 50—57. νῦν γε μὰν τῶν Φιλοκτ. κ. τ. λ. Agi-
tur de bello nuper ab Hierone gesto, in quo hunc
regem cum Philocteta comparat poëta. Qua in re
posita sit similitudo, declaratur verbis: οὐν δ' ἀνάγ-
κα μιν (τὸν Ἱέρωνα) φίλου καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ
ἔσανεν. Deinceps Philoctetae fabulam enarrat. Locū
igitur sensus hic est: Nunc bellum gesit Hiero,
Philoctetae instar, a nonneminē etiam superbiore
blandis precibus in auxilium vocatus: narrant
enim Philoctetam, a principibus Graecis placatum,
auxiliō vēnisse Graecis, et Trojae expugnandae fuis-
se auctorem: cum sic esset a fato destinatum. — De-
nique optat, ut in posterum eadem semper fortu-

rae benignitate Hiero floreat. Quodnam bellum hic significetur, dubitant. Sed temporis ratio postulare videtur (id quod Boeckh. vidit), ut bellum intelligatur pro Cumacis gestum, quibus implorantibus opem adversus Etruscos tulit; quos gravi proelio devicit, et metu liberavit Cumaeos. Diodor. Sic. XI. 51. In his rebus satis inerat, cur Hiero cum Philocteta compararetur. Potuerunt etiam Cumaci *μεγαλάνορες* esse, quippe opibus et divitiis polientes; neque opus est, ut *μεγαλάνορ τις* de uno homine interpretare. cf. Pyth. II. 51. Quod autem ex hac comparatione Hieronem morbo laborantem faciunt, hoc equidem cum Heynio rejiciendum putō, cum e poetae verbis non efficiatur. Nam quod vs. 55. de Philocteta dicit: *ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων** ἀλλὰ μεριδίον ἦν* hoc unice ad Philoctetae fabulam pertinet; ad Hieronem vero non est transferendum: nisi ideo additum est, ut intelligatur non humana virtute, sed divino numine omnia geri: quare etiam statim pro Hierone Deum invocat: *οὐτως δ' Ἱέρωνι θεὸς ἐρθωτὴρ πέλει*. Jam, totius loci sensu explicito, singula persequamur.

vs. 50. τὰν Φιλότητος δίκων ἐφέπων; poetice pro *ἐφεπόμενος*, ut vidimus jam Ol. II. vs. 11. Pro hoc vulgari ratione simpliciter posuisset *Φιλότητος δίκων*, *Philoctetae instar*. *μὴ Φίλον—ἔστανεν*; Graeca dicitio, cujus haec vis est: *Hieronem aliquis adulando amicum sibi reddere studuit*. Hoc sensu duplex accusativus pluribus verbis subjungitur a Graecis; e. g. verbo *δίδασκει*: ut in celebrato illo versiculo:..

μουσικὸν δ' ἄρα

Ἔρωσ (τινὰ) διδάσκει, κἄν ἀμύστος ἢ τὸ πρῖν.

quod tractavit Valckenaer. Diatr. Eurip. pag. 205. sq. Accurate de hujus verbi usu egit Hemsterh. ad Aristoph. Plut. pag. 4. cum quo verbo, ut significacione, ita usu conveniunt verba παιδεύειν et ἀρέθειν. Similiter usurpatur αὔξειν. Pindarus Nem. VI. (VII.) 29. ἀπῶν γενεῆ μέγιστον κλέος αὔξειν. Plato de Rep. VIII. p. 565. C. οὐκ οὐκ ἔνα τινα ἀεὶ ὁ δῆμος εἶθε — ἀρέθειν τε καὶ αὔξειν μέγαν; item verbum αἰρεῖν. Aeschyl. Choëph. 492. et 793. αἰρεῖν τινα μέγαν, h. e. extollendo aliquem augere. Postremo multae aliae locutiones hac ratione sunt explicandae, e quibus duo adhuc afferam exempla, quae cum hoc Pindarico maxime conveniunt, alterum ex Aeschylī Agam. 1248. ubi chorus Casandrae mala vaticinanti dicit:

εὐφροῖνον, ὦ τάλαινα, κολησον εὐμα.

quod ita vertit Schutzzius: *Male ominata verba fundentem linguam, o misera, coërce.* Parum accurate; potius sic vertas: *Linguam demulcens, sive coërcens, o misera, faustam redde!* i. e. *Bona verba loquere!* Alterum exemplum praebet Pindarus Nem. V. 37. ubi Peleo promittit Jupiter, se ei unam e Nereidibus in matrimonium datum, γαμβρὸν Ποσειδάωνος πέττας, i. e. *postquam persuadendo studuisset Neptunum ei affinem reddere.*

vs. 52. μεταλλάσσοντας. Vetus haeret in hoc verbo corruptela, et vereor, ut adhuc ab interpretibus in in-

tegrum sit restitutum. Hermannus conj. *μέτα λίσσοντας ἐλθεῖν*; quod facilius probares, si Pindarus pro *Λαμνόμεν* scripsisset *εἰς Λάμνον*; ut sensus hic esset: *Ferunt principes heroës in Lemnum profectos ad eum, ut liberarent.* Boeckhii recepit *μεταμείβοντας*, cujus verbi glosfema statuit vulgatum *μεταλλάσσοντας*; quod ea verba permutentur in glosfis; interpretatur autem *arcesfituros* sive *repetituros*; quod sane optime quadrat. Itaque nullus equidem dubitassem Boeckhii lectionem sequi, modo de hac verbi significatione mihi constaret. Nam *μεταμείβειν* sive *μεταμείβεσθαι* (uti simplex *ἀμείβειν*) significat *permutare* (Ol. XII. 12. Pyth. III. 96.) vel, media vi, *alternare* (Nem. X. 55.); quam significationem habet etiam glosfa *μεταλλάσσειν*: unde Boeckh. audacius effinxisse videtur *transferendi, repetendi, arcesfendi* notionem. Potius, opinor, *μεταμείβοντας (αὐτόν)* interpretandum esset *adeuntes* sive *vehementes ad eum*; similiter ut *ἀμείβειν* et *διαμείβειν* pro *praeterychi* ponitur: atqui tum rursus pro *Λαμνόμεν* requiras *εἰς Λάμνον*. Lubricum est in talibus locis quid periclitari; si tamen sit periclitandum, legendum conjicio;

— Φαντῖδὲ Λαμνόμεν ἔλακει τειρόμενον *μετὰ λίσσοντας ἐλθεῖν ἤρωας ἀντιθέους Πόικωντας ἰὶδὸν τοξόταν.*

hoc sensu; *Ferunt Philoctetam vulnere afflictum e Lemno ad Graecorum heroës venisse supplicantes.* De forma *λίσσα* pro *λίσσομαι*, cf. Alberti ad Hesych. V. *λίσσει*. Antitheseos vim in verbis *ἤρωας ἀντιθέους* et *Πόικωντας ἰὶδὸν, τοξόταν* facile quisque sentiat. — vs.

5. ἀθεεῖ μὲν κρατὶ βάλανον, ornate pro ἀθευὺς μὲν ὄν. — μισρδίου ἦν. Erat enim Danais oraculum, non posse capi Trojam, sine Philoctetae sagittis. Vid. Sophocl. Philoct. 627. sqq. Eurip. in ejusdem fabulae rell. apud Valcken. Diatr. Eurip. pag. 120.

vs. 56. εὖτα δ' Ἴηρωνι κ. τ. λ. Repetit idem votum, quod habuimus vs. 46. θεὸς ἐρρωτῆρ est, qui res servat, tuctur et auget: nam ἐρρωτῆρ proprie notat erigere; deinde firmare, potentem reddere: ut Nem. I. 15. Σικελίαν ἐρρωτῆρ κορυφαῖς πολλαῖς. i. e. Siciliam urbibus potentem reddere. Scol. (Anal. Brunck. T. I. p. 156.) IX.

ἀνασσ' Ἀθηνᾶ, ὄρρω τήνδε πόλιν.

Hoc sensu eleganter ἐρρωτῆσθαι et σφέλλεσθαι sibi opponuntur in Periclis oratione apud Thucyd. II. 69. Eadem ratione Jupiter *statar* dictus a Romanis; i. e. qui imperium dilabi non patitur, sed firmum servat et stabile. Cicer. Catil. I. extr. Senec. de Benef. IV. 7. — καιρῶν dicit *portionem opportunitatem* sive *facultatem*. cf. supra ad Ol. II. p. 97.

vs. 58. Μῦσῳ, καὶ πατρὶ Διονομένει κ. τ. λ. Ab Hierone poeta se vertit ad filium ejus Dinomenem, paternae gloriae socium. Huic recens conditam civitatem Aetnam pater suis auspiciis moderandam tradiderat: ut e sqq. patebit. Quamobrem quae in Dinomenis gratiam Pindarus profert, ad hanc civitatem praecipue pertinent. — Ante ποιῶν τέτρ. comma posui, quod hoc non a V. κελαδῆσσι pendet, sed absolute positum est. Haud equidem ne-

γο, a lyrico dici posse *κελαδεῖν ποιῶν τεθρίππων*; quum similitur fere dicatur Ol. X. (XI.) 13.

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσίας ἐλαίας

ἀδυμελῆ κελαδήσαι.

esfet igitur hoc idem, ac si diceret *ὕμνον τῆς νίκης ἄδειν*. Atqui alia est hujus loci sententia. Non enim dicit Pindarus, se coram Dinomene patris victoriam celebraturum; sed hoc dicit: *Etiam Dinomenem cantu celebremus, propter victoriam patris*. Ergo *κελαδεῖν* absolute positum est, ut Pyth. II. 63. et *ποιῶν τεθρίππων* interpretandum *ἰς ποιῶν*, si-
ve ὁ *ἔη ποιῶν τεθρίππων*. Sic Pyth. XI. 10. 149.

γὰρ ἐμφαλὸν κελαδήσει', —

ἑπταπόλοισι Θήβαις

χάρην ἀγῶνι τε κίρῃς.

Ol. XI. (X.) 81. 149. ad q. 1. cf. Boeckh. et Matth. Gramm. Gr. §. 432. 4. Ita accepit etiam schol. — Deinceps, Musa invocata, semetipsum incitat ad celebrandum Dinomenem: *ἄγ' ἔπειτ'*, i. e. *age igitur*; quam vim saepius haec particula habet.

vs. 61. *τῆ πόλιν κελῶν θεοδράτῳ κ. τ. λ.* Hoc versu et sequenti declaratur paucis, qua ratione Aetnaeorum civitas erat constituta. Nova haec colonia cum e Doriensibus esfet conflata (Diodor. Sic. IX. 49. et schol. h. l.), Dorica instituta iis relicta erant ab Hierone: quo memorato, laudat deinceps univ-
erse Doriensium in majorum institutis servandis constantiam. — *Dorica instituta* dicuntur *Ἑλλίδος πάθμας νόμοι*; eadem mox *τεθμοὶ Λίγυμιού* vocantur. Similiter Isthm. fragm. IV. p. 559. ed. Boeckh. de Aeginadicit;

σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα

*Ταλλου τε καὶ Αἰγυμίου

Δωριεύς ἑλθὼν στρατὸς ἐκτίσσατο

τῶν μὲν ὑπὸ Φαίηκα νέμονται.

Pervagatissimum est utriusque nomen. *Hyllus* Hercules f. qui, quamquam frustra, princeps tamen conatus est Heraclidas in Peloponnesum reducere. Vid. Simfon. ad a. 2801. 4. Meurf. Regn. Lacon. cap. VII. Heyne Observ. ad Apollodor. II. 8. §. 2. Larcher. Chronol. Herod. T. VII. p. 469. fqq. ed. alterius. Scholiastes h. l. de Hyllō dicit: ἐβασίλευσε (τῶν Δωριέων) τῶν περὶ Ἰταλίαν ἀκησάντων: mirum quam inepte, nisi πρὸ Ἰταλίαν legas Θετταλίαν. Sic enim quamvis a communi narratione recedat, posset tamen intelligi. Narrant enim vulgo Aegimium, Doriensium, qui in Hestiaeotide Thesfaliae habitabant, regem, ab Hercule adiutum, ei partem regni obtulisse praemium: narrant item Hyllum ab Aegimio fuisse adoptatum: a quo ipso regnum ei fuisse traditum, refert Strabo IX. p. 654. A. quamquam in hoc a ceteris scriptoribus diversus. cf. Heyne, Nott. ad Apollod. II. 7. §. 7. p. 477. ed. pr. Ex quo tamen fit probabile, fuisse, qui Hyllum ibi regem facerent. — Haec autem Doriensium civitatum ratio erat talis, quae ex regio et populari imperio mixta esset et temperata: quam laudat Plato de Legg. III. p. 693. E. — θεοδμάτω σὺν ἐλευθερίᾳ, h. e. θεῶν ἐλευθερίᾳ. cf. ad Ol. II. vs. 39. fq. quam libertatem nisi veram (quod

vix credibile est), adumbratam tamen fuisse intelligas. Neque regis nomen a Doricis civitatibus alienum. cf. Boeckh. — Porro *Dorienses*, cum quibus coalescant *Heraclidæ*, dicuntur Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδῶν ἔκγονοι ad quae verba haec annotat scholiastes: Πάμφυλος καὶ Δύμας, Δωριεῖς, οὗτοι Ἀθηναίων ἀπ' ὧν Παμφύλις καὶ Δυμαῖος Φοῖα καὶ ἐν Λακεδαιμονίᾳ. ubi Δωριεῖς pro vulgato καὶ Δῶρος referribendum esse docuit Hemsterh. ad schol. Aristoph. Plut. p. 114. Erant adeo hi una cum patre inter principes Doricae stirpis auctores, aequales Hylli, quorum eos interfuisse Heraclidarum expeditioni, probabile est. Nam parum accurate retulisse videtur Apollodorus, II. 8. §. 3. extr. qui eos postremae demum Heraclidarum invasioni una cum Aristodemmo et ceteris interfuisse dicit, dum Tifamenes Orestis f. in Peloponneso regnaret. Quae expeditio C ferme annos post Hyllum facta videtur. Nisi forte hunc etiam ad Tifamenis aetatem velis referre, prouti fit in Apollodoro, qualis quidem nunc est; atqui hoc rerum et temporum ordini repugnat: ut docuit Heyne, Nott. ad Apollod. II. 8. §. 2. p. 503. sq. e quibus etiam apparet, haec tempora mirifice esse perturbata, quod in tam remota et fabulosa aetate vix potuit aliter fieri. — Igitur Παμφύλου ἔκγονοι sunt *Dorienses*; *Heraclidæ* autem dicuntur ἔκγονοι Ἡρακλειδῶν, i. e. Ἰλλου, τοῦ Ἡρακλέος υἱοῦ, de qua dicendi ratione monuimus ad Ol. II. vs. 49. Eisdem Pyth. V. 71 sq. vocat Ἡρακλέος ἔκγονοι

ἐκγόνους Διγμιῶ τε. — ὄχθαις ὑπο Ταύγετου ναίωντες, h. e. in *Laconia habitantes*; cui regioni imminabat *Taygetus*, altissimus Peloponnesi mons (cf. Strabo VIII. p. 557. C. sq.). Lacedaemonios autem, ut nobilissimam gentem, memorat pro Peloponnesiis: quibus laudandis simul Aetnaeorum, qui inde profecti erant coloni, gloriae consuluit. Minus recte hoc interpretati videntur Heynius et Gedikius.

vs. 65. ἔσχον δ' Ἀμύκλας κ. τ. λ. Commemoratio haec pristinae Dorienſium sedis et migrationis in Peloponnesum sponte ex Hylli et reliquorum mentione nata est, neque poterat ob vetustatis memoriam non grata esse Aetnaeis. Πυθόθεν ἐρ.όμενοι; circa hunc montem Dorienſes, antequam in Peloponnesum descenderent, aliquandiu etiam fuerant commorati. Plura commemoravit Boeckh. h. l. et Hemſterh. ad Aristoph. Plut. p. 115 sqq. Deinde in Laconicam traducti, cum reliquas ibi occuparunt civitates, tum etiam *Amyclas*: quam urbem ideo memorasse videtur Pindarus, quod ea antiquitus et illustris et potens fuit: ut patet cum e sacrorum monumentis, quae ibi supererant, tum ex eo, quod haec civitas ferebatur fortissime Dorienſibus restitisse; qui adeo ejus expugnatione maxime gloriabantur. Vid. Pausan. III. p. 208. et p. 254 sqq. Eaedem memorantur in simili loco Isthm. VI. (VII.) 14. cf. Meurf. Misc. Lacon. IV. 2 et 3. Müllerus, a Boeckhio citatus, conjecit *Amyclas*, non *Spartam*, principem quondam *Achaco-*

Achaeorum fuisse civitatem, quae Lacedaemon dicta sit. Quod probat etiam Disfenius in Explic. ad Nem. XI. 33 sqq. Mihi liber ad manum non est. Τυνδαριδῶν γείτονες; hi enim Therapnae, in Amyclarum vicinia, habitare ferebantur ac praecipue honorabantur. cf. Boeckh. Tyndaridae autem vocantur λευκοπόλοι, quod solenne eorum infigne: ut notavit Davif. ad Cicer. de N. D. II. 2. hujus etiam loci non oblitus.

vs. 67. Ζεῦ τέλει, αἰεὶ δὲ — ἔτυμ, λόγον ἀνθρώπων. Sententiam verborum ordine paullum impeditam dilucide explicuit Boeckh. e cujus mente verba hoc ordine disponenda: Ζεῦ τέλει, (δός) ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων διακρίνειν αἰεὶ τοιαύτην αἴσαν ἀσπίς καὶ βασιλευσὶ παρ' Ἀμύνας ἕδαρ. Quam sententiam paullo immutatis verbis ita enunties: δός τῶς ἀνθρώπους ἀληθεῖ λόγῳ διακρίνειν αἰεὶ καὶ προστίθεναι τοιαύτην αἴσαν τοῖς Ἀίτιος ἀσπίς καὶ βασιλευσιν. Praesta, inquit, o Jupiter, ut semper homines talem (firmitatis et tranquillitatis) sortem (qualis illis obtigit) Aetnaeorum civitati vere adjudicent! Infinitivus in precando et optando saepius ponitur a Graecis. Aeschyl. Choëph. 303 sqq.

ἄλλ', ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Δίεθεν
τῆδε τελευτῆν,
ἧ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.

Plura ejus generis exempla attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 547. cf. Boeckh. Nott. critt. ad Ol. XIII. 109. p. 428. — *Amenas* fluvius, vulgo *Amenanus* dic-

dictus, Aetnam sive Catanam urbem perfluebat. Vid. Cluver. Sic. ant. p. 142 sq.

vs. 67. Ζεῦ τέλει. Hujus cognominis rationem cum nondum plane expositam viderim, locus postulat, ut nos nostra opinione illud explicemus. Τέλειος ductum a τέλος, quod a latiore ordinis notione ad dignitatem, auctoritatem, principatum notandum traductum est. Inde magistratus et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, dicuntur οἱ ἐν τέλει ὄντες, sive τὰ τέλη; quod illustratum est a Wesfelingio et Valckenacriō ad Herod. IX. 106. et Dukero ad Thucyd. I. 58. Quod si ad Deos transferamus, Dii τέλειοι ii videntur dicti, qui dignitate et honore in primis habebantur insignes, et quorum numen tanquam praefens colebant. Sic in Aeschyl. Sept. adv. Theb. 152. θεοὶ τέλειοι τέλειαι τε vocantur Jupiter, Apollo, Diana, alique Dii, qui civitatem praecipue tuebantur. Eximie vero Jupiter, ob potentiam summam et providentiam, τέλειος vocatus: in quo cognomine varie interpretando delectatur Aeschylus: ut modo a perficiendo, modo ab absoluta atque perfecta potentia dictus videatur. Agam. 973.

Ζεῦ, Ζεῦ τέλει, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει.
cui versui respondet Suppl. vs. 825.

— τί δ' ἔνευ σέθεν

θνατῆς τέλειδου βαι;

Idem vero Sept. adv. Theb. 111. vocatur παντελής (h. e. παναλικής. ibid. 151.); et Suppl. 528. τελέων τελειότατον πρότος, ὄλβιε Ζεῦ, i. e. summam complens

plenis potentiam. In Orph. Hymn. LIX. 18. Διδὸς
 ἔργα τέλειον dicitur, quod eum nil fugit. Aristid. in
 Iovem, extr. T. I. pag. 8. ed. Jebb. ἀπὸ τοῦτου
 ἀρχεσθαι χρὴ καὶ τελευτᾶν ἐς τοῦτον, παντὸς λόγου
 καὶ πάσης πράξεως ἡγέμενα καὶ βοηθὸν καλοῦντας, ὡς περ
 εἰκός τὸν ἀπάντων κρατοῦντα ἀρχηγέτην, καὶ τέλειον
 μὲν αὐτὸν ὄντα τῶν πάντων, quae postrema sic ver-
 to: *qui cunctis imperat auctor, et unus inter om-
 nes infinita et absoluta est potentia.* Ridicule θεοῦς
 τελίους nominat Lucian. in Iove Trag. Cap. XVIII.
 ubi consulendus Solanus (T. II. p. 662. Hemst.)
 Minus rectam nominis rationem dare videtur He-
 fychius et Spanhem. Obs. ad Callim. Pallad. p. 725.
 et 728. sq. Cf. Boeckh. Nott. critt. ad Ol. XIII.
 p. 427. Alia ratione τέλειι dicebantur dii, in quo-
 rum auspiciis nuptiae erant, praecipue Jupiter et
 Juno: de qua significatione exposuit Suidas in V.
 τέλεια. et praecipue Ruhnken. ad Tim. Lex. V.
 προτέλεια.

vs. 69. σὺν τοι τίν κεν ἄγχιτῆρ κα τ. λ. Verborum
 ordo et sonus paullo quidem durior; at neutrum
 nimis studiose refugit lyricus. σὺν τίν, i. e. tua ore;
 ut solenne illud, σὺν θεῷ. Mox in verbis υἱῷ τ'
 ἐπιτελλόμενος, particula τε si abesset, nemo magno-
 pere desideraret. Neque tamen ita redundat, ut
 explicari nequeat. Vis ejus haec est: *Tua ore
 Hiero, filio utique mandans (sive, et quidem per
 filium), tranquille regat civitatem.* — Eleganter
 ἡσυχία vocatur σὺν Φανος, qua universi cives veluti
 ad concentum rediguntur. Sic Plato de Rep. IV.

438. Ε. τὴν σωφροσύνην facit συμφωνίᾳ τινὶ καὶ ἀρμυρίᾳ
 similem; et ibid. 442. C. dicit eam cœfni τῇ φιλιᾷ καὶ
 ἑμοφωνίᾳ τῶν αὐτῶν τούτων (τῶν μέτρων); ὅταν τὸ τε
 ἄρχον καὶ τὰ ἀρχομένω δημοδοξῶσι. Pluribus vocabulis
 Graeci utuntur à mufica translatis, quorum quan-
 ta vis fit, praecipue in Pythagoreorum et Platonis
 fcriptis, nemo ignorat. Multa fatis collegit Cl. den-
 Tex in Disput. laud. p. 153—157.

vs. 71. ἄμερον ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ κ. τ. λ.
 Jáñ, votis factis pro domestica civitatis tranqui-
 litate, externam pacem et quietem ab hostibus im-
 plorat; simul bellicae Hieronis ejusque fratrum
 virtutis et rerum gestarum memoriam excitat. Ver-
 ba ita cohaerent: ὄφρα ἄμερον οἶκον κατέχη κ. τ. λ.
 ut domum teneat tranquillam, i. e. ut tranquil-
 lus domi maneat. — ὁ Φοίνιξ, Poenus; usitato no-
 mine. cf. Boeckh. — ὁ Τυρσανῶν ἀλαλακτὸς, ornate
 pro οἱ Τυρσικοί, ob bellicum eorum tumultum: prout
 Διὸς κρότος ponitur pro Ζεὺς, ob numinis poten-
 tiam: cujus generis quaedam attulimus exempla ad
 Ol. VI. p. 161. Hi ab Hierone nuper Cumana cla-
 de fuerant perculsi, utj modo vidimus ad vs. 50.
 In quo bello cum Tyrrenis junctos fuisse Poenos,
 e Pindari verbis fere colligas, ut fecit scholiastes; sed
 hoc parum liquet, etsi non omnino improbabile vide-
 tur, cum utrique et foedera inter se saepius jun-
 xerint (teste Aristot. Polit. III. 9. Opp. T. III.
 p. 464. C. D. Paris.), et aequè infesto utrique
 animo adversus Graecos fuerint. cf. Herodot. I. 166.

Similes preces pro Aetnae tranquillitate et inco-
mitate facit Nem. IX. 28. 199.

εἰ δυνατὸν, Κρονίαν, πείρω μὲν ἀγάνωρα Φοινικισθῶν
ἐγγύτων ταύτων θανάτου περὶ καὶ ζωῆς ἀναβάλλομαι
ὡς πόρωτα, μήρω δ' εὐνομον
αἰτέω σε παῖσιν ἄρην Διγενεῖαν ὑπάξειν,
Ζεῦ πάτερ —

in quo loco pro ἀναβάλλομαι praeferrem ἀναβαλ-
λέμεν, quod penderet a sequenti verbo αἰτέω, simi-
liter ut proximum ὑπάξειν, et quae deinceps se-
quuntur. In qua verborum consecutione ne quis
offendat, simile apponam exemplum ex Aeschylī
Eum. 609.

τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ', ὅταν σθένει, μαθεῖν,
βαυλῆ πιφάστω δ' ὅμ' ἐπίσκεσθαι πατρός.

vs. 72. ὕβριν ναυσίφουον, h. e. ταῖς ναῦσι σόνον ἐπι-
φέρουσαν. Vox, quamvis aliunde non cognita, ratio-
ne tamen non caret: sic αὔρα ναυσίκομος dicitur
ventus secundus, ταῖς ναῦσι πομπὴν ἐπιφέρειν. in
Eurip. Phoen. 1706. Mallem tamen, ut dixi, le-
visima unius literulae mutatione refingere ὕβριν ναυ-
σίφουον (h. ναύφουον), quod poetice dictum pro ὕβριν
ναυτιήν. Nomen hoc, una cum derivatis, ναυτολία,
ναυτολεῖν, non ignotum poetis. Similiter fere Ae-
schyl. Sept. c. Th. 842. ναύφουον θεωρίδα vocat
inferorum cymbam, vel, quae magis convenit in-
terpretatio, *trajectum navale* (τὴν πόρον)¹, quo ad
inferos pervehebantur. Locum hunc, quem laudat
Thom. Mag. V. θεωρός, p. 446. immerito mutasse

videtur Schutz. Similiter etiam in Pindari loco modo allato, *Punica arma* dicuntur ἔγχη Φοινικέ-
 σορα. Ne autem aliquis in forma ναυσίκολος, pro
 usitata ναύτολος, offendat, animadvertendum, hanc
 ipsam ex illa natam esse. Ita ναυσίπορος et ναύπορος, ναυ-
 σιπόδες et ναύποδες, ἐγγεσιπάλιοι et ἐγγεσιπάλοιοι in-
 ter se commutantur; ut notarunt grammatici.

vs. 73. Ἦν Συρακοσίαν ἀρσῆ κ. τ. γ. Haec ad prae-
 cedentem cladem referenda patet. Pro Ἦν grammatico-
 rum ratio requirit ἔσαν, ut cum proximo ὕβριν con-
 veniat; nisi potius ita explicandum: *Memores sint cla-*
dis Cumanae, meminerint, qualia ibi ab Hierone pas-
si sint. Saepius Ἦν neutro genere ita ponitur, ubi nomen
 singulari numero praecessit. Homer. H. in Merc. 66.

ὀρμαίνων δέδον αἰπὺν ἔσι Φοετίν, οἳά τε Φάτες

Φηληταὶ διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ἄρη.

Pind. Pyth. VI. 20 sq. ad q. 1. cf. Boeckh. in
 Nott. critt. et idem in Explicatt. ad Ol. I. pag.
 105: — ἄλικίαν. i. e. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας, qui sunt
 juventutis flore; de qua significatione vid. Aeschinis
 Indic. Fischer. Similiter in Stratonis Epigr. (Anal.
 Brunck. T. II. p. 368). XX. ἡλικίης φίλος εἰμί. —
 Ἐλλάδα magnifice pro parte Graecorum, nominatim
 Cumaeis dixit. Similiter fere Pyth. XII. 6. Mi-
 dam victorem in Pythiis dicit Ἐλλάδα νικάσαντα τέχ-
 νᾳ. Nam perperam nonnulli, ut scholiastae et Ge-
 dikius, haec ad Himerensem pugnam, qua Carthagi-
 nenses profligati sunt, retulerunt: quos merito re-
 prehendit Boeckhius.

vs. 75: ἀρέομαι παρ μὲν Σαλαμίνοιο κ. τ. λ. Post
 Θ Cuius

Cumanam Hieronis victoriam memorat etiam Himerense nobile illud proelium, quo Gelo Carthaginienses, communem Graeciae hostem, devicerat: quod factum eodem fere tempore atque, ut Herodotus tradit, eodem die, quo Persae ad Salaminem fusi erant ab Atheniensibus. Res nota est. Tanti haec victoria fuit, ut Ephorus, a schol. citatus, dicat, Gelonem εἰ μὴ μόνον τοῦ Σικελιώτατος ἐλευθερῶσαι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σώσασσαν. Quocirca cum Salaminia et Plataeensi victoria merito Himerensis poterat comparari. cf. Diodor. Sic. XI. 23. T. I. pag. 421. — ἀρέματα (ἀριῦμαι) παρ μὲν Σολῶν. Ἄθην. ἧ. μισθός; h. e. *tollam mihi ex Salaminio proelio Atheniensium gratiam mercedem*: ut interpretatur Boeckhius; possis etiam ita: *tollam in Atheniensium gratiam (sive pro Atheniensibus) mercedem e Salaminia pugna*. Μισθόν accipiendum de carminum laudibus. Nam, ut dicit Nem. VII. 63. περίφρασι δ' ἀγαθῶσι μισθός ἄστος. atque haec interpretatio convenit cum sequenti, ἕρπον τελέσαι. — πρὸ Κιθαιρώνος, i. e. ad Plataeas. Nam Πλαταιαὶ ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι εἰσι. Strabo IX. p. 631. quod notavit Wesfel. ad Diodor. l. l. — Himerensis victoria tribuitur παιδεσσι Δεινομένους, tanquam decus Geloni cum fratribus, Hierone, Polyzelo, Thrasymbulo, commune: similiter in tripodum inscriptione, quos Gelo ob hanc victoriam consecraverat. schol. Quamquam hujus ludis longe maxima pars ad ipsum Gelonem, belli ducem, pertinebat: cujus etiam bene memores fuerunt Syracusani, cum ferant, eos post
Dio-

Dionysii tyranni expulsionem, caeterorum statuis
divenditis, Gelonis statuam reliquisse, ἀγαμένους καὶ
τιμῶντας τὸν ἄνδρα τῆς νίκης, ἣν πρὸς Ἰμέρῳ Καρχηδονίου
ἐνίκησεν. Plutarch. Timol. cap. XXIII. extr. — Ad par-
ticipium τελεῖσθαι supplendum precedens ἐρέω, vel ἐρέω-
μαι μισθί: durius tamen hoc; facilius jungitur ora-
tio, si e Boeckhii emendatione pro ἐρέω legas ἐρέων.

vs. 81. καιρὸν εἰ Φθόγγειο, κ. τ. λ. Nunc poeta,
laudes in modum conferens, suum studium reprim-
mit. Sensus est: Jam, multis rebus summatim et
breviter memoratis, finem faciam canendi, ne ni-
miis laudibus fastidium et invidia exciteretur. Mo-
dum in laudando saepius sibi statuit Pindarus: loca
indicavit Heynius. καιρὸν, pro κατὰ καιρὸν, sive
μετρίω: — μέτρος est idem atque Φθόγγος; ut vidimus
ad Ol. VI. 74. κόρος autem est fastidium, quod
nimia laus parit. cf. Nem. VII. 52. hoc ἀμβλύνει,
hebetat hominum mentes; cum molestia et taedio
minus prompti sint ad auscultandum, minusque fa-
veant laudibus. De usu metaphorico verbi ἀμβλύ-
νειν, quem immerito aspernatur Moeris, in V. κολούει,
cf. Thucyd. II. 87. ejusque Indic. Duker. in V.
ἀμβλύτερος. Platon. de Rep. p. 490. B. — ἀπὸ
ἀπὸς est fama apud cives, (interprete Boeckhio),
quae tectos invidorum animos gravat alienae fe-
licitatis sive gloriae obtrectatione.

vs. 85. ἀλλ' ὅμως — καλλὰ. Suadet, ne invidia
a laudis studio deterreatur: praestat enim invidiosum
esse quam miserabilem. κρέσσων γὰρ οἰκτιρισμῶν ὀθ-
ύος; hoc ex communi proverbio dictum; quod no-

tavit Erasmus, Adag. *præstat invidiosum.* — τὰ καλὰ
sunt rerum honestarum, in primis victoriarum,
studia; quo sensu quoque accipiendum videtur Ol. I.
104. ubi καλῶν ἴδου in Hierone laudat.

vs. 86. νόμα δικαίῳ πηδάλῳ κ. τ. λ. Egregia sane
monita, quibus Regem ad justitiam, veritatem,
benignitatem colendam adhortatur: quibus rebus fa-
vorem hominum et laudem optime sibi conciliare
possit. Monendi hic locus valde erat idoneus,
propter conditam recens civitatem, quae Hieronis
auspiciis regeretur. Neque vero haec admonitio
ab Hieronis moribus abhorrebat: qui quamvis a
Pindaro (Ol. VI. 93. Pyth. III. 71.) tanquam rex
justus et clemens laudatus sit, in nonnullis tamen
illum propter perpetui imperii cupiditatem civibus
iniquiorem se praebuisse constat. Hinc tyrannicus ille
apparatus, satellitum mercenariorum et corycaeo-
rum turba, quorum meminerunt Diodorus XI. 48.
et Aristoteles V. 11. (Opp. T. III. p. 544. D. Pa-
ris.) laudatus a Wesfelingio ad Diodor. XI. 67.
qui quamvis ad imperium tuendum fortasse neces-
sarii, a Graecis tamen hominibus haud ferebantur.
Caeterum de Hierone cf. Francisci scriptores, Bayle,
Lex. Histor. in V. Boisly, Hist. Simonidis, p.
232. sqq. Jam ad Pindarum revertamur.

μ. Primum praeceptum de justitia est. δικαίῳ πηδάλῳ,
i. e. *sceptro sive imperio justo*. Desumptum hoc a navis
imagine, quae quam frequenter ad res civitatis soleat
transferri, cum a poetis tum a philosophis, notissi-
mum est. Vide, quos laudarunt viri docti ad Aeschyl.

Sept.

Sept. adv. Th. vs. 2. Hinc splendida illa imago in Platon. de Rep. VI. p. 488. cf. Cicero de Rep. I. 6. Quae sequuntur, ἀψευδεῖ πρὸς ἄκρον χαλκεύε γλῶσσαν, docte illustravit Boeckh. χαλκεύειν γλῶσσαν dicitur similiter, ut χαλκεύειν ὕμνους (Antip. Sidon. Epigr. LXXIX. Anal. Brunck. T. II. p. 27.), *procludere sive formare linguam, carmina, πρὸς ἄκρον ἀψευδεῖ, in veritatis sive fidei incude; h. e. a fallaciis abstinere, fidem in dictis fervare. Monitum hoc spectare puto ad novam Aetnae coloniam: ut Hiero leges, jura, conditiones, colonis proposita, vera praestaret atque fervaret.*

vs. 87. εἴ τι καὶ Φλαῦρον κ. τ. λ. Φλαῦρον τι, *Idone quid*, intelligitur ψῆδος, ex antecedenti sententia, cui haec opponuntur. παραβύσσει, *excidit*, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitam, quae cudendo ferro *emiscant*: ut Heynii verbis utar. μέγα Φέεται πὰρ σέθεν, breviter dictum, pro μέγα γίνεται πὰρ σέθεν Φερόμενον. Quae sequuntur, πολλῶν ταμίαις — πιστοί, abrupte, ut a lyrico, dicta, vulgari oratione sic cum superioribus essent connectenda: ἐπεὶ, σοῦ πολλῶν ἀνδρῶν ἄρχοντος, πολλοὶ καὶ μάρτυρες εἶναι πιστοὶ ἀμφοτέροις, σοὶ καὶ τοῖς ἀρχομένοις. *Cum enim multis imperes, multi sunt et tibi et subditis tuis testes, pactorum, puta, et conditionum, de quibus inter utrosque convenit. Ad Aetnaeos haec quoque spectare videntur, ut modo dixi. Aliter haec interpretantur Heynius et Boeckh. — ταμίαις*

dicitur universe προσότης. δεσπότης; hinc etiam regem significat: ut Pyth. V. 62.

vs. 89. εὐανθεῖ δ' ἐν ἔργῳ — ἰσὶον ἀνεμίδεν. εὐανθεῖ ἐν ἔργῳ schol. interpretatur εὐγαγεῖ τρίτῳ, h. e. animo magno, excelso, liberali; qualis regem maxime decet. De usu vocis ἔργα, vid. praeter alios Wasse ad Thucyd. I. 140. — ἀνοῶν ἀδύτων vocat τὸν ἔπαινον, quippe quod, ut etiam Socrates ait, πάντων ἡδίστον ἔκαστα five ἀρίστα habetur. Vid. Xenoph. Mem. Socr. II. 1. §. 31. Hieron. I. §. 14. — ἕβης δ' ἰσὶον ἀνεμίδεν figurata locutio, cujus haec est vis: *Ne parcus sis et tenuis in summis faciendis, sed summa largitate, tanquam plenis velis, utare.* Spectat hoc monitum ad liberalitatem, cum in viris doctis honorandis aliisque rebus adhibendam, tum etiam praesertim, ut puto, in equis alendis, publicisque ludorum certaminibus instituendis; quibus studiis maxime et sibi et suae civitati lumen atque decus poterat parare. cf. supra vs. 31—38. Caeterum metaphora hac, a navigatione et velis petita, nihil frequentius. Conferunt praecipue Isthm. II. 39. sq. ubi de hospitalitate usurpatur. Alio sensu eadem adhibetur Nem. V. 51. ad quem locum similia plura contulit Disfenius.

vs. 92. εὐτραπέλοις κέρδεσ'. Εὐτραπέλος proprie de facilitate et venustate in motu dicitur: quo sensu apud Thucyd. II. 41. Pericles Athenienses laudans, dicit, eos ἐπὶ πλείῳ εἶδη (ἢ ἐπιπλείστον ἤδη) καὶ μετὰ

χά-

χαριτών μάλις' ἂν εὐτραπέως τὸ σῶμα αὐτάρως παρέ-
χεσθαι. ubi schol. *εὐτραπέως* interpretatur *εὐκινύ-*
τας, ἔνδεξιως. Deinde vox ad mores translata, notat
hominem natura ad vitae facilitatem factum, tem-
poribus inservientem, molliter ferentem omnia. Lex.
 Reg. MS. *εὐτραπέλος** — ὁ εὐκίτως καὶ εὐκόλως τρι-
 πόμενος κατὰ τὸν βίον, καὶ πάντα συμφέρως ὑπομένων.
 Quae protulit Alberti ad Hesych. in V. Ita Aelian.
 Var. Hist. V. 13. quum de Atheniensibus dicit:
ἦσαν δ' ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς τὰς πολιτικὰς εὐτραπέ-
λοι, καὶ ἐπιγίδεισι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλ-
λον. quam *εὐτραπελίαν* deinde ipse interpretatur *ἀγ-*
χίτροφον μεταβολὴν τοῦ τρόπου. Praecipue autem in
 fermone cernitur: itaque *εὐτραπέλος* dicitur is, qui
 est *urbanus, lepidus, facetus*, plerumque tamen
 deteriori sensu, cum *levitatis* vel *asfentationis* no-
 tatione, Lex. Reg. MS. modo laudatum: *εὐτραπέλος**
ἐπιμελῶς παίζων. ἢ ὁ κοῦφος καὶ μωρὸς καὶ ἀπαίδευ-
τος. κυρίως δὲ, ὁ μιμολόγος, ὁ γελωτοποιῶν. Ita Pla-
 to de Rep. VIII. 563. A. de senibus, qui praeter ae-
 tatem facetos et blandos se praebent: *οἱ δὲ γέροντες συγ-*
καθίζοντες κατὰ νέους εὐτραπελίως τε καὶ χαριεντισμῶ
ἐμπίπλυνται, μιμούμενοι τῶς νέους, ἵνα δὲ μὴ δεκῶσιν
ἀηδεῖς εἶναι μήδε δεσποτικοί. ad quem locum de vi vo-
 cis egit schol. Ruhnken. Pindar. Pyth. IV. 105.
 ubi Jason dicitur *εὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτραπέλου εἰ-*
πών, i. e. *neque rem ullam neque verbum proferens*
fuscum, fallax, simulatum. Respondet enim hoc
 praecedenti Peliae dicto, vs. 99. *ἐχθίστι μὴ ψεύ-*
δεσι καταμιάνεις εἰπὲ γένναν. His adhibeantur Hesychius

chius e. intp. Sallier. ad Thom. Mag. V. *σκῶμμα*, p. 801. Ernesti Clav. Cicer. in Indice Graec. h. v. Hoc igitur loco *κέρδεα εὐτρόπελα* interpr. *auſicorum adulatorum astutias, quae blandis et fucatis verbis atque facetiis tectae, decipiunt et ab honestis studiis auertunt*; ut explicauit Boeckh. conferens Pyth. II. 75. ſqq. His opponit deinceps posteritatis famam, testem illam veritatis, quae hominum post mortem exponit memoriam.

vs. 94. *λογίοις καὶ λοιδόσι λογιεὶ* cum h. l. opponantur *λοιδόσι*, sunt *proſae orationis ſcriptores*, ſive *historici*. cf. exempla laud. a Valeſio ad Harpocrat. p. 304. Eadem ratione *λέγειν* et *ἔδειν* ſibi opponuntur; Thucyd. II. 8, *πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγοιτο* (*ἔλεγον*), *πολλὰ δὲ χρησμελόγοι ἔδειν* ubi diſcrimen hoc notauit ſchol. Xenoph. Cyrop. I. 2. §. 1. *Φῦναι δὲ ὁ Κύρος λέγεται καὶ ἔδειται ἔτι καὶ νῦν ὑπὸ τῶν βαρβάρων κ. τ. λ.* Utrumque locum attulit iam Creuzer in libello, Germanice conſcripto, cui titulus; Herodotus et Thucydides, p. 30. ſq.

vs. 94. *ὃ Ἰβίστι Κροίσου — ἑλέσσει δίκανται*. *Croesi* et *Phalaridis* exemplis ostenditur humanitatis et liberalitatis aeternam eſſe laudem, inhumanitatem contra crudelitatemque ab omnibus infamari. Illius nota est liberalitas, qua cum alios ſaepe proſecutus est, tum imprimis doctorum virorum, qui id temporis in Graecia florebant, ſibi conciliauit ſtudia: ut intelligitur ex Herodoto, I. 29. ſq. hinc maximus, ut cum Juſtino, I. 7. dicam, *Croesi amor ἀμὲν omnes (Graeciae) urbes erat*. *Φιλόφρων ἀρετὰ*

εὐὰ dicitur pro vulgari *Φιλοσοφία καὶ Φιλία*. —
 εὐὸ *Φίλει*, i. e. ut Horatiano dicto utar, *exopto vi-*
vet aeno, sive, semper honorabitur. Ita saepius vir-
 tutem aeternam praedicant: ut Euripides in Sto-
 baei Floril. Grot. Tit. I. p. 3.

ἀρετὴ δὲ, κἄν ἀποθάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,

ζῆ δ', οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος.

Croesi humanitati opponitur Phalaris, immanis ille
 Agrigentinorum tyrannus, quem sua nobilitavit cru-
 delitas. Tetigit hunc locum Bentley. Disfert. de
 Epist. Phalar. Opusc. p. 32. sq. Lipf. *Taurus*
Phalaridis in praecipua parte ejus crudelitatis poni-
 tur, ut adeo hic pro exquisitissimo supplicii genere
 usurpetur. De eo prodidit Timaeus apud schol.
 docte a Boeckhio explicitus. — οὐδὲ μιν Φόρμιγγ-
 γες — δέκονται; haec ita jungenda: οὐδὲ Φόρμιγγες
 ὑπαρῶσιν (ἐν vel σὺν) παιδῶν δάρισιν δέκονται μιν
 (εἰς) κοινανίον μαλθηκῶν (παιδῶν). Intelliguntur car-
 mina, quibus illustrium virorum laudes in conviviis
 ad lyram una celebrare solebant: *in hos cantus*,
 inquit poeta, *Phalaris non recipitur; i. e. his can-*
tibus non celebratur, δάροι, hic dicuntur *cantus*:
 ut Nem. III. II.

ἐγὼ δὲ κείνων (τῶν νεκρίων) τέ μιν δάροις

λύρα τε κινάσομαι.

ad q. I. Disfen. citat Spanhem. ad Callimach. Pallad.
 vs. 66.

vs. 99. τὸ δὲ παθεῖν εὖ — εὖ δ' ἀκούειν. Illud
fortunam et res prosperas, hoc *bonam famam* no-
 tat; quae ambo summam felicitatem complectuntur.

Similiter Nem. I. 31. sq. ἔρχμαι — εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσκει. Eadem sententia est Solonis, latius expofita, in principio carminis ad Mufas:

ἄλβεν ἔμοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθῆν.

σέφανον ἕψισον eleganter dicit *felicitatis fastigium*. Eadem metaphora utitur Thucyd. II. 46. ubi inter eorum, qui pro patria occubuerunt, praemia etiam hoc memorat Pericles: αὐτῶν τοὺς παῖδας τὸ ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ ἢ πόλις μέχρις ἡβῆς θρέψει, ὠφέλιμον σέφανον τοῖςδὲ τε καὶ τοῖς λειπομένοις τῶν τοιῶνδε ἀγῶνων προτιθεῖσα. Euripid. fragm. Antiope in Stob. Floril. Grot. p. 5. *Colas*, inquit, *honestatem*, qua colenda κάλλιστον ἔχεις σέφανον εὐκλείας αἰεὶ.

I N D E X.

A.

Accusativus duplex post V. δι.
δάσκειν, αἶρειν, αὔξειν, alia.
196. sq.

Achilles. 113.

Acragas fluvius divino hono-
re cultus ab Agrigentinis.
72.

Adrasti et Amphiarai res. 128.
sq.

Aegimius, Dorienſium rex. V.
Hyllus.

Aegimii filii. 202.

ἀΐσαος, ἀΐβετος, perennis. 174.

Aeschylus tentatur vel expli-
catur. 75. 85. 90. 96. 86.
108. 127. 197. 208.

Aetna civitas in Catanæ lo-
cum ab Hierone condita. 54.

Aetnae ardentis descriptio.
185.

Aetnâ nullum onus gravius.
185.

Ageſias, Syracuſanus. 41. sq.
131.

ἀγνωſτος ψευδῆων, ἰάδαλῆς οὐδύνας.
149.

ἀκμή ἔγχεος. 179.

— χερῶς, ποδῶς. 104.

ἀκτίς. 143.

ἀλικία. Juvenes. 209.

ἀμβλότειν, metaphorice. 211.

ἀμ' ἐπιστάει, pro ſimpl. ἐπιτε-
ται. 151.

ἀμφὶ τινί, pro διὰ τινός. 143.

Amphiarai mōrs. 129.

Amphiarai laus. 131.

ἀμφοτέρων. 130.

Amyclae, Poloponneſa civitas.
203.

ἀναβάλλεσθαι, ἀναβολή. 170.

ANACREON illustratur. 175.

ἀναζήφορμιγῆ ὕμνος. 67. sq.

Ancora, metaphorice. 165.

ἀνέκας πέμπειν, extollere, ἀκ-
gere. 79.

ἄν κεν ſive κεν ἄν, pro ſimpl.

ἄν. 59.

ἀπειρατος, ἀδάματος, α brevī.
48.

Apex, metaphorice. 195.

ἄπλατος, ἀπλάτος; item πλα-
τός, πλαστός. 186.

ἀπάλαμος. 101.

ἀπὸ abundat. 121.

ἀπὸ γλωσσοῦς εὐχασθαι, ſimilia. 71.

Apollo, verus augur. 148.

Apollinis cognomina. 190.

Apolloſorus reprehenditur. 202.

Aquila, metaphorice. 118.

Aqui-

- Aquila et corvi. 117.
 Arcadia εὐμηλος. 164.
 ἀρεταί. de victoriis ludicris
 ap. Pindar. 97.
 ——— artes sive *faculta-*
tes. 191.
 Arimorum montes, Typhoei
 sedes. 182.
 ἀρτεπίς. 147.
 ἀστὴρ, φέγγος, φάος, metapho-
 rice. 58.
 εἶνος et εἶλος confund. 62.
 ATHENAEUS expl. 171. sq.
 ἀφθίτος, θεῖος. 82.
 αἰάτος, metaphoricæ. 71 sq.

 B.
 βαίνειν τινὰ pro ἐπιβαίνειν. 39.
 120.
 βαίνειν, ἐμβαίνειν, βάσις. de fal-
 tatione. 169.
 BACCHYLIDES illustr. 135.
 Beati. Eorum vitae et status
 in Inferis descriptio. 102. 199.
 — coronis ornantur. 111.
 Beatorum insulae. 105. 109 sq.
 ————— heroum se-
 des. 113.
 BION explicatur. 136.
 βρίχειν, offundere. 144.
 βοιάτιος ἴς. 157.

 C.
 CALLIMACHUS illustratur. 97.
 110.
 Carmina et sententiæ cum *te-*
lis comparantur. 115. sq.
 118. 192.
 Carmina cum fertis et corol-
 lis comparantur. 156 sq.
 Carminibus clarorum virorum
 laudes celebrabant. 127.
 Castalius fons Apollini sacer.
 191.
 Casuum disensus. 91. sq.
 Ceres et Libera in Sicilia prae-
 cipue cultae. 161.
 Ceres φοιτικόνεζα. ibid.
 Certaminum ludiorum apud
 Graecos splendor et magni-
 ficentia. 17.
 Certamina musica et poetica.
 20. sq. not. 192.
 Chorum ratio apud Grae-
 cos. 4-7.
 CICERO illustr. 100. 163.
 Chorus Musarum et Apollini-
 nis. 180.
 Circumlocutio poetica. 75.
 Citharam alloquuntur vel in-
 vocant lyrici poetae. 167.
 Cithara et plectrum aureum.
 167 sq.
 Cithara num praeciret vocis can-
 tui. 171. sqq.
 Comparativi in ἑστῆος desinen-
 tes. 103.
 Croesi hospitalitas. 216.
 Cronius mons Olympiacæ. 149.
 Cronus, rex in Beatorum in-
 sulis. Variæ, quae de eo
 feruntur fabulae. 108. sq.

 D.

D.

Dativus pronominum pro Genitivo. p. 76. 89.

Dativus pro Genitivo obiecti. 126.

Dativus pendet a suppressa praepositione *ἐν*. 191.

δὲ in apodosis positum, 87.

Dearum cognomina poetica. 161.

Delus Apollini facer. 146.

δέχομαι τινί, pro *τινός*. 164.

Dii *ἀγῶνισται*. 153.

Διὸς ἀρχή, Jovis imperium, dicitur *vita*. 102.

Direx fluvius ob amoenitatem celebris. 156.

δέξα, fama, traditio. 151.

Dorieuses in Pindo degerunt. 203.

δύσπερος pro *δύσειρος*. 132.

δύσφρων, de adversis rebus. 96. cf. *εὐφρων*.

E.

ἐγκώμια. 92.

ἔδος Ὀλύμπου, pro *Ὀλύμπου*, similia. 74.

εἰ γάρ, *utinam*. 194.

εἶπον et *εἰπόν* confund. 51.

Elatius, Arcadiae rex. 136. 153.

Ἐλευθῶ et *Εἰλιθυνα* confund. 47.

Ellipsis praepositionis *ἐν*, 130.

Ellipsis praepositionis *ἐν*. 142.

Elysiun. 110.

Enallage generis. 129.

ἐν δὲ διὰ δύοῖν. (figura.) 139.

ἔξω ἀγῶνας, *ἔξω δρόμον*. 193.

ἔπισθαι τινί, pro *τινά*. 151.

ἔπιτρέπειν τινί. 132.

ἔρισμα, similia, metaphorice posita. 71.

ἔρως, *θάλας*, *liberi*, 90.

Eriinnys *ἔρις*, 88.

Eteoclis et Polynicis fabula. 88.

EUNAPIUS tentatur. 114. 144.

εὐ παθεῖν καὶ εὐ ἀκούειν. 217.

EURIPIDES illustr. vel tentat. 92. 157. 178.

εὐερχία. 104.

εὐραστῆ, *εὐροια*, de fortuna. 84.

εὐτραπέλος, *εὐτραπέλια*. 314. 14.

εὐφρων, de prosperis rebus. cf. *εὐφρων*.

F.

Fatum. Graecorum de fato opinio. 85. 14.

Fortunae vicissitudo *aurae* notatione designatur. 84.

Futurum Indicativi pro Subjunctivo ponitur. 134.

Futurum tempus in laudando solenne est poetis. 132.

Futurarum post mortem rerum hominem certiores fiebant somniis. 99. 14.

Futurus post mortem status aperiebatur in mysteriis. 100.

G

G,

- γάρ et γε confund. 58.
 γε, τε, τι confund. 57.
 γυγόνειν. 141.
 Gelo. 210. sq.
 Genitivus vim habet τῷ ἰνflar.
 154.
 γνάθος. cf. παρσίον.
 Gymnastics studium apud
 Graecos. 15 sq.

H.

- Heracliti* dictum. 117.
 HESYCHIUS tentatur. 169, 186.
 Ἡσν. 145.
 Hiero I. 53 sq. 163. 212.
 Himerense proelium, quo Ge-
 lo divicit Poenos. 201.
 HIPPOCRATES illustr. 115.
 HOMERUS illustr. 109. sq. 130.
 Homeric dictio. 148.
 HORATIUS comparatur. 69. 73.
 78. 174. 190.
 Hyllus et Aegimius Doricae
 gentis auctores. 200. sq.
 Hyperbaton Pindaricum. 58.
 142.

I.

- Iamus. 135.
 Iamidarum oraculum Olym-
 piae. 150 sq.
 ἰδῖνθαι, cum digammate Aeoli-
 eo. 57.

- ἱερός, urbium aliarumque rerum
 epitheton. 73.
 Ilithyia et Parcae erant Dii
 παρθεῖραι. 139.
 Impiorum post mortem poe-
 nae. 105.
 Indicativus modus pro Sub-
 junctivo in interrogatione
 ponitur. 119.
 Inferorum iudices Homero in-
 cogniti. 112.
 Infinitivus ponitur in preca-
 do. 204.
 Initiati beati post mortem. 100.
 Ino sive Leucothea. 82.
 Ino et Semele apud Theba-
 nos cultae. 82.
 ἰοπλέκαμος, ἰοβόστροχος, ἰοπέφα-
 νος. 135.
 ἰσίαν ἰξίνασι. 214.
 Juno παρθένα. 158.
 — Stymphali culta. 158. sq.
 Jupiter Aetnaeus. 162.
 — flator. 199.
 — τέλειος. 205 sq.
 Jovis Olympii honores. 75:

K.

- καὶ γάρ, quin etiam, 179.
 καιρός, portio opportuna. 97.
 καλός et κακός confund. 40.
 κάλπεις, puellarum insigne. 138.
 κερπὸς φρενός, κερπὸς ἕβης. 145.
 καταβαίνειν dicuntur ii, qui
 mare versus proficiscuntur.
 146.

ἠτάχῃτης de somno. 167.
 κελαιδῆϊν. 69.
 κει ᾠ, pro simpl. 2v. 59.
 κερανύειν μέλος. 160.
 κερανύος αἰχμάτας. 174.
 κηλεῖν. 180.
 κισσοφόρος, Bacchi cognomen.
 81.

κίων, metaphoricè. 71. 114.
 κίων οὐρανία, Aetna. 185.
 κλέπτειν, idem quod κρύπτειν.
 137.
 κρίζειν, κρίζεσθαι. 140.
 κέρος. 121. 211.
 κρότος Ζηνός, pro Ζεύς, simi-
 lia. 161.
 Κρότος et χροίος. 78.
 Κύμη et Κύμαι, civitas M.
 Graeciae. 184.

L.

Laji et Oedipodis fabulae.
 87 sq.
 λαλαγῆϊν, fridere, de maledi-
 cis usurpatum. 122.
 Lasus Heremionensis, musci-
 cus. 3.
 λαοτρόφος. 48.
 λευκόπιος Proserpina. 161.
 λευκόπιοι heroës. 129.
 λευκοπάλοι Tyndaridae. 204.
 Leucothea sive Ino. 82.
 λιγυδα vox (ὄγρος). 178.
 λίσσω, pro λισσομαι. 198.
 λίτος et λιτος differunt. 153.
 λόγιοι et λοιδόοι opponuntur;
 item λόγειν et λοιδεῖν. 216.

LUCIANUS illustr. 133.
 Ludorum festorum atque cer-
 taminum origo, vis atque
 celebritas. 12 sqq.
 Lyricae ποίσεως vis atque in-
 dolens. 8-10.

M.

μά' pro μοῖ. 155.
 μάργος. 121.
 μάγαρον. 124.
 Mel ad infantes alendos anti-
 quitus usurpatum. 141.
 Mel eloquentiae et divinitatis
 symbolum. ibid.
 μέν — γε. 57.
 Mercurius Cyllenius. 153.
 ——— ἀγόνιος. ibid.
 μέριμνα, honestarum rerum
 studium. 98.
 μεταλλῶν. 48.
 μεταμειβεῖν, — εἶναι. 198.
 μήτε — μήτ' οὐν. 132.
 μήτηρ, patria. 164.
 Minerva a Jove maxime di-
 lecta. 81 sq.
 μισθός victoris sunt carmina.
 210.
 μνησθῆναι, praedicare. 128.
 Modi verborum varii jungun-
 tur. 133 sq.
 Μοῖρα. 85.
 μοῖρ' ἀέθλων, pro ἀέθλα. 153.
 Mularum certamen in Olympi-
 piis. 42.
 Musica abhorret ab impiis.
 180.

Mu-

Misurarum currus. 133.

———— hortus. 157.

———— et Apollinis chorus
180.

Mysteris futurus post mor-
tem status aperiebatur. 100.

μῶμος. 150. 211.

N.

ναυτίσολος et ναύσολος. 208 sq.

Navis imago ad civitatem
translata. 212.

νεκνίαι a pluribus poetis et
philosophis confectae. 101

νῆος. juvenilis. 89.

Neutrum genus, quando de
hominibus ponitur, uni-
versitatem quandam indi-
cat. 181.

Neutrum plurale cum verbo
plurali interdum jungitur.
181.

νιφίλη, de somno. 175.

Nomina composita a verbo
τρέφω. 48.

Nomina patronymica, plurali
numero posita, unam per-
sonam designant. 90. 150.
202.

Nomina propria Deorum, ho-
minum, locorum, vel ex ali-
quo facto, vel omnis cap-
tandi gratia, studiosè inter-
pretabantur Graeci. 144.

Nomina communia terrarum

locorumque a corporis hū-
mani similitudine desumpta
182.

Numerus dualis verbi jungi-
tur cum nomine plurali. 117.

O. Ω.

ὄαρις, cantus. 217.

ὄculus, metaphorice. 74.

ὄδον φανερὰν, ψεύδεα, ἄδικον ἔργον
καταθεῖν sive ἰθαί. similia. 133.
151.

ὄϊα neutro genere, post nomen
singulare. 209.

ὄϊα et ἰκαίνοι opponuntur. 52.

Olympionicae honos. 18 sq.

ὄξεια ἰδεῖν, pro ὄξυ f. ὄξιος
ἰδεῖν. 88.

ὄξυστος et ἔξυτος confund.
193.

ὄτότε, s; quidem. 83.

ὄργη. 214.

ὄρθων, ὀρθῶσθαι. 199.

ὀρθόπελις. 72.

ὀρωτῶν θεός. 199.

Ortygia, Syracusarum pars.
160.

OVIDIUS notatur et tent. 184.
186.

ὄυτι — οὐτ' οὐν. 132.

ὀφθαλμός, metaphorice. 73 sq.

ὀφθαλμοί, Persici regis minis-
tri. 74.

ω et ω in casibus confund.
44. 59.

ᾠδῆ. 136. 139.

ᾠδὴ ἱρατὴ, de partus doloribus; similia. 140.

P. Φ.

καλάμαι, artes. 195.

καλιγγεσιόας placitum num 3 Pythagoraeis duxerit Pindarus. 105. sq.

καλιγκοτος. 79.

Pamphylus et Dymas, Aegimii filii, Doricae stirpis auctores. 202.

PANTELIUS in Anthol. tent. 178.

Parcae praesentes, et avertae. 139.

παρῆιαι, γνάθος, σόμα, γένος, de ferri cuspidē vel acie usurpantur. 192. sq.

Participium pro verbo. 99.

— una cum verbo ad idem nomen referendum. 127. 137.

τὰ πεπραγμένα, ea quae acciderunt. 77.

πέρ' ante vocalem pro περί. 46.

Persona tertia vni indefinitam habet. 194.

Phalaris. 217.

φύλλος, φάος, ἀστὴρ, metapho-
rice. 98.

Φῆμη, Φίμαι. 149.

Philoctetis sagittae. 193.

φλίγειν; splendere. 110.

PINDARUS in aliis carminibus illustr. vel tent. 84. 86. 95. 100. 125. 142. 143. 154. 162. 163. 190. 193. 208.

Pindarus in narrando amat sententias. 76. sq. 80.

Pindarica comparandi ratio. 123. 189.

Pindaricorum carminum argumentum atque materia. 21-23.

Pindaricae poëfos laus et praestantia. 23-25.

Pindarus candidus et verus in laudando. 131.

τίθειν ὕδωρ. 156.

Pisa in Peloponneso. 69. sq.

Pisa et Olympia male confunduntur a Grammaticis. 70. πλατὴ πόστον. 187.

πλατάς, πλαστός. Vid. ἄπλατος.

PLATO illustr. et tent. 101. 112. 116. 118. sq.

πνοαί, de sonis. 156.

ποιναί, χάριν, pro εἰς ποιναί; εἰς χάριν. 200.

πομπή. 189.

πόρος Ἀλφειοῦ, pro simpl. Ἀλφειός, similia. 74.

πρόθυρον, metaphoricē 125.

προίμαι musicorum. 170.

προίμιον, hymnus. 170. sq.

προβάλλαι, προσέρπει, προσεπίπτει με vel μοί. 155.

προσώπον τελευτή. 125.

πύλαι ἕμιων, ἐπίων. 135.

P

Pnf

Purpureae vestes, regum in-
figne antiquitus apud Grae-
cos. 137.

R.

Rhadamanthus. 112.

ῥιπαί. 178. sq.

ῥιπή et *ῥίζα* confund. *ibid.*

ῥόα an *ῥαά*, *πνία* an *πνοά*; si-
 millia. 34. 50.

ῥοαί, *ῥίειν*, *ῥεύμα*, de fortuna.
 84.

S.

Sallustius, illustr. 130.

SCHOLIASTES Pindari notatur
 et tent. 68. 131. 146. 151.
 160. 191. 200. 202.

Semele sive **Thyone. 80. sq.**

Serpentes divinandī facultate
 praeditae. 141.

σκοπές, pro *ἴφορος* sive *φύλαξ*.
 146.

σκοπῶ ἐπέχειν, *σκοποῦ τυχεῖν*.
 Vid. *τεξέειν*.

SIMONIDES illustr. 128.

SOLON illustr. 79.

Somniorum visis homines fu-
 tura cognoscebant. 99. sq.

Sonare pro **canere. 69.**

SOPHOCLES expl. 132.

εἴφοτος, metaphorice. 218.

σιφαιώμα, metaphorice. 72.
 195.

σῆμα λάσια. 185.

STRABO expl. 184.

Subjunctivus pro **Optativus.**

150.

σύμφωτος. 206.

σύνδικος et *ἰνδικος.* 168 sq.

σύν π.ί., pro *διὰ τινός.* 89.

Sententiae.

Facta irrita et **infecta reddi**
 nequeunt. 78.

Incerta felicitas humana. 83. sq.

Natura doctrinae praestat.
 116. sq.

Ardua, quae pulchra. 128.

T. Θ.

ταμίαι. 125. 213 sq.

ταράττειν. 103.

Τάρταρος, *Τάρταρον*, *τεττασ νι-*
σετα. 182.

Taygetus, mons. 203.

τέθμος ἀεθλων. 150.

τέλειος, **Deorum cognomen.**
 205.

τελείσθαι, *consumi*, *confici.*
 130.

τέλλειν, *τέλλασθαι.* 107 sq.

τέλλειν et *τέλλειν* confund. 37.

θαῦμα *ιδεῖν* καὶ *ἀποθεῖναι.* 187.

θάλγειν. 179 sq.

θεόδματος. 147. 200.

θεόρτος. 85.

θεῶ μάϊρα, pro *μαῖρα*; similia.
 79.

θεόφραν. 138.

THEOCRITUS expl. 48.

Thero. 29 sqq. 120.

Thersander. 89.

Θύβη πλῆξιππος. 156.
 Θράυειν ἄλβειν. 163.
 Θρόνος, Deorum sedes. 89.
 τι. τε, γε confund. 57.
TIBULLUS illustr. 114.
 τιμιοι θεῶν, *boni et justī*. 104.
 Tmesis. 189 sq.
 φοξέειν, σκοπῶ ἰπέχειν, σκο-
 ποῦ τυχεῖν, de oratione usur-
 patur. 118.
 τυχεῖν 95.
 Typhoeus. 182 sq.
 Tyrrheni cum Poenis adver-
 sus Graecos conjuncti. 207.

V. Γ.

ύγρός. 176 sq.
 Verba dativum et accusativum
 post se habentia. 155.
 Verba cum praepositione κα
 εὐὰ composita genitivum ad-
 sciscunt. 176.

Victoriarum ludicrarum solen-
 nia. 19 sq.
VIRGILIUS expl. 122. 144.
 Virtus cum opibus conjuncta.
 97 sq.
 Virtus aeterna. 217.

X.

χαλκεῖν γλῶσσαν, ὕμνους. 213.
 χαλκοπέγρος ἄκων. 192.
 Χάρις, χάρις, Χάρτις, χάριτις.
 94 sq. 152.
 χεῖρ, *bracchium*. 111.
 χιονοτρόφος mons. 185.
 κρόνος et Κρόνος. 78.
 κρόνος dicuntur res *eximiae*,
divinae. 110.
 χρυσολάκατος. 165.
 χρυσοκόμος. 138.

Z.

Zeugma. 176.
 ζῶντων κατατίθεσθαι, δόσει. 137 sq.

E R R A T A,

quae vel scripturae vel operarum vitio irreperunt, haec praecipue notanda putavi:

- pag. 3. lin. 14. illis animus. *lege*: illius animus.
 — 4. — 8. homnum. — hominum.
 — 38. c. 2. lin. 5. hoc significatione. *lege*: hac significatione.
 — 78. lin. 2. Phocyl. fr. *lege*: Phocyl. Nouber. vs. 49. Poef. Gnom. Brunck.p. 113.
 — 114. — 16. vs. 145. *lege*: vs. 89.
 — 116. — 20. vs. 154. — vs. 94.
 — 120. — 12. vs. 173. — vs. 105.
 — 121. — 20. vs. 176. — vs. 107.
 — 122. — 23. vs. 178. — vs. 108.

Q U A E S T I O N E S .

I.

Pindaricorum carminum vim et rationem plane intelligere et percipere haud possumus, nisi ad publicas sacrasque res ea pertinuisse teneamus.

II.

Platonis in conscribenda Πολιτεῖα consilium hoc fuisse videtur, ut cum justitiae, tum injustitiae naturam indagaret, earumque vim in hominem hominumque vitam et conditionem exponeret.

III.

Platonis libri de legibus verum atque germanum hujus philosophi opus videtur habendum.

IV.

In scriptis ejus judicandis ratio est maxime habenda aetatis, qua quodque eorum videatur, esse confectum.

QUAESTIONES.

V.

Pythagoras etsi multa est ex aliorum exemplo imitatus, in doctrinae tamen ratione suam formam figuramque expressit.

VI.

Assentimur Wyttenbachio statuenti, doctrinam de animorum immortalitate non aliunde ad Graecos fluxisse, sed ipsorum inventam ingeniis ab iisdem fuisse alius provectam atque excultam. Lectt. I. pag. 7.

VII.

Quamquam Sophistae morum doctrinae minus profuisse videntur, eo tamen laudandi sunt in primis, quod eloquentiam cum philosophia, conjunxerunt.

VIII.

Fictae, quae dicuntur, orationes ut in antiquis historicis non reprehendendae, ita in recentioribus haud videntur ferendae.

IX.

Graecorum sententiam expressit Plato, de Rep. V. p. 470. C. Φημι γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γέ-

QUAESTIONES.

ἄλλοι αὐτὸ αὐτῶ οἰκεῖον εἶναι καὶ συγγενές, τῶ δὲ βαρῶ βαρικῶ ὀφνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον.

X.

Vere judicasse videtur Cicero, de Off. II. 22. „ quod Apollo Pythius oraculo edidit, Spartam nulla re alia, quam avaritia perituram, id videtur non solum Lacodaemoniis, sed et omnibus opulentis populis praedixisse.”

XI.

Egregie idem conjunctionis et societatis humanae originem atque progressum, etiam in gentibus conspicuum, ita adumbrat, de Fin. V. 23. „ Haec, inquit, nata a primo satu, quo a procreatoribus nati diliguntur, et tota domus conjugio et stirpe conjungitur, serpit sensim foras, cognationibus primum, tum affinitatibus, deinde amicitiiis, post vicinitatibus; tum civibus et iis, qui publice socii atque amici sunt; denique totius complexu generis humani.”

XII.

Religio maximam vim habuit in gentium cultum, atque sacerdotes universe primi gentes ad majorem humanitatem excoluerunt.

XIII.

QUAESTIONES:

XIII.

*In clarorum virorum moribus spectandis obser-
vandum est, quod Plutarchus monet, in vita Alex:
cap. I. οὐ ταῖς ἐπιφανέσταταις πράξεσι παντως ἔνεστι
δήλωσις ἀρετῆς ἢ κακίας, ἀλλὰ πρᾶγμα βραχὺ πολ-
λάκις καὶ ῥῆμα καὶ παιδιὰ τις ἐπιφανὲς ἢ οὐ: ἐποίησε
μᾶλλον, ἢ μάχαι μυριόενδροι καὶ παρατάξεις αἱ με-
γίσται καὶ πολιορκίαι πολέων.*

XIV.

*Iniquum admodum est de Graccho' judicium Vá-
lerii Max. IV. 7. 1. „ Inimicus patriae fuisse
Tiberius Gracchus aestimatus est; nec immerito:
quia potentiam suam saluti ejus praetulerat.”*